

П. Г. Удхаус

Граф или бръснар

Първа глава

Гледката, разкриваща се през френския прозорец на дневната на Лангли Енд, провинциалното седалище на Антъни, пети граф Дройтуич, в Уорчестършър, бе аранжирана така, че да грабне и милва окото на всеки, интересуваш се от гледки. Зад добре заравнената чакълена алея, губеща се от поглед след завоя край рододендроновите храсти, се простираше ливада с вид на най-качествено кадифе, поена, подрязвана и плевена от генерации усърдни градинари. След ширене на воля на не малко разстояние тя предаваше шафетата на китно малко езеро, отвъд което пък по отсрещните хълмове започваше да се дипли необезпокояван от просеки масленозеленият килим на вековен лес. Болшинството от хората, пристъпващи за първи път в споменатата дневна, тутакси се залепяха за някой от прозорците и благоговейно попиваха с очи прекрасния пейзаж.

Но не и Чарлс, прислужникът на лорд Дройтуич. За него гледката беше рутинна. (Той я беше гледал, гледал, та чак му беше втръснала.) Всъщност и да искаше, въпросният индивид не можеше да се наслаждава на пейзажа, защото говореше по телефона. Звънът на инструмента прекъсна основното му занимание, което го беше довело в дневната, а именно сервирането на приборите за следобедния чай.

– Ало? – отзова се Чарлс. – Да, тук е Лангли 330. Вие кой сте? Кой?

Слингсби, икономът, който влезе малко след него, го изгледа неodobрително. Като всички икономисти, той смяташе, че приемането на телефонни обаждания е задача, която изисква умение и такт, надхвърлящи възможностите на прост прислужник.

– Ало... Ало...

Неodobрителният израз се разпротря по цялото овално като пълна луна лице на Слингсби.

– Какво си мислиш, че правиш, млади момко? – пожела да узнае той. – Изпълняваш партия от хора на ловците ли?

– Междуградски разговор с Лондон, господин Слингсби. Някой иска да говори с Негова светлост.

– Кой някой?

– Не можах да чуя, господин Слингсби. Линията много праци.

– Дай ми слушалката.

Икономът долепи солидното си ухо до слушалката с вида на човек,

решен да не търпи никакви глупости.

– Кажете, моля?... Говорете по-високо. Приближете устата си до...
О, „Дейли Експрес“?

– „Дейли Експрес“? Какво смятате, че искат?

Слингсби не беше от хората, които одобряват сладките приказки с нисшестоящите. Той размаха авторитетно палец и Чарлс сви гребен и се оттегли.

– Не – каза Слингсби, отговаряйки на своя далечен събеседник, – не съм лорд Дройтуич. Аз съм икономът на Негова светлост... Негова светлост е в гаража и не може да бъде безпокоен... Нито мога да отговарям на въпроси, касаещи личните дела на Негова светлост. Ако това отговаря на истината, Негова светлост без съмнение ще уведоми всички вестници за...

До този момент тонът на иконома по нищо не се отличаваше от тона на чуждестранен посланик, поканен на ауденция при кралицата. Внезапно обаче той захвърли тържествената си помпозност като ненужна огризка и възприе изумително човешка интонация.

– Хей! – викна Слингсби. – Не затваряй. Кой спечели в два и половина?

Неочакван звук зад него го накара да погледне неспокойно назад. Една жена в началната фаза на така наречената средна възраст бе прекрачила през френския прозорец. Той разпозна в нея без особено въодушевление лелята на своя работодател – лейди Лидия Басинджър. Лейди Лидия бе накипнена като за празнична сбирка или фестивал. Всъщност, за да бъдем съвсем конкретни, тя тъкмо се връщаше от местното изложение на цветя.

– Кой се обажда, Слингсби?

– От „Дейли Експрес“, милейди. Лондонски вестник. Обаждат се, за да разберат дали има някаква истина в слуховете, които се носят из метрополията, че Негова светлост се е сгодил.

– Какво!

– Да, милейди.

– Аз ще говоря с тях – отсече лейди Лидия.

Тя грабна слушалката от здравата хватка на иконома.

– Здравей, Фреди – каза тя, след като отне инструмента на Слингсби.

– Здравсти – отвърна ѝ безупречно облечен млад мъж, който влезе в стаята в този момент. Той отиде до масата и взе вечерния вестник. – Някой се обажда ли?

– Да. Дейли... Ало? Там ли сте?... Какво? – Израз на изненада, при-
месена с възмущение, се изписа върху лицето на лейди Лидия. Тя се
обърна за помощ и подкрепа към своя племенник. – Тук един лунатик
на другия край на линията не престава да ме нарича Малката с блестя-
щите очи.

– Предполагам, че е станало преплитане на линиите, милейди –
обади се Слингсби с вида на човек, изпаднал във временно умопомраче-
ние. – Ако Нейна светлост ми позволи...

Лейди Лидия устоя на опита му да си възстанови владението върху
слушалката. Тя отново я доближи до ухото си и се заслуша. В резултат
на това мълчаливо бдение скоро в очите ѝ, които заби в попрегърбилия
се иконом, проблесна мрачен пламък.

– О?... Разбирам... – Тя покри слушалката с ръка. – Нещо говори
ли ти това, Слингсби, че Малката с блестящите очи е спечелила състе-
занието от два и половина в Гатуик? Домат – втори, Срамежливия янки –
трети. Ти на какво заложи?

Икономът преглътна скръбно.

– На Плодова салата, милейди.

– Ама че идиот! Тя изобщо не се е класирала.

– Да, милейди.

– Кой ненормалник ти го каза?

– Мастър Фредерик, милейди.

Почитаемият Фреди Чок-Маршъл вдигна поглед от вестника.

– Съжалявам, Слингсби. Случват се такива неща.

– Заслужаваш си го – смъмри го лейди Лидия строго, – като вярваш
на всичко, което ти говори мастър Фредерик. Надявам се да си загубил
доста.

– Да, милейди – потвърди Слингсби и напусна помещението, за да
остане насаме с мъката си.

Лейди Лидия се обърна отново към своя лондонски събеседник.

– Ало... Там ли сте?... Простете за прекъсването. Говорех с иконо-
ма си. И така, да преминем към същността на въпроса. Трябва да ви ин-
формирам, че говорите с лейди Лидия Басинджър, лелята на лорд Дрой-
туич. Съпругът ми беше настойник на лорд Дройтуич до навършване на
пълнолетие. А? Какво? Не, не мисля така. Сигурна съм, че ако той бе
предприел тази сериозна стъпка, би я споделил с мен. Живее с лорд
Дройтуич от десет години, след смъртта на неговите родители и...
Ало... О, затворихте ли? Е, добре, довиждане.

Тя затвори телефона и потъна в една кресло.

– Небеса! – изпъшка тя – Разтапам се.

Фреди погледна към градината, над която трептеше лятна мараня.

– И аз предполагам, че ще ти се стори малко горещо – каза дълбокомислено той. – Как беше веселбата?

– Както обикновено. Изказахме похвала за калцеолариите.

– Три пъти ура – каза Фреди – и два пъти хип-хип. Що за птица е тая калцеолария?

– О, просто едно от онези цветя, които приличат на калцеолария. Никога не съм можела да различавам едните от другите.

– Ясно. Май се върнахте малко по-рано отколкото трябваше.

– Ами върнахме се! – потвърди с раздражение лейди Лидия. – Чичото ти започна да мрънка, че му се виело свят. Реши, че е получил слънчев удар. Ето го и него – лъжеца.

В стаята току-що бе нахлул мъж с около десетина години по-възрастен от лейди Лидия, чието лице бе удивителна кръстоска между зрял домат и конска муцуна. Неговият великолепен костюм и лъщящ като калайдисан бакър цилиндър изтръгнаха от устните на Фреди възклицание на възхвала и благоговение.

– Мили Боже! – изхълца той. – О, повелителю на всички любовници през вековете! Ти си съвършен като Дон Жуан!

Лейди Лидия погледна димящия си съпруг с възмущение.

– Влез, шарлатанино! – каза тя.

Сър Хърбърт Басинджър избърса потното си чело.

– Изобщо не съм шарлатанин! Казах ти, че ми се виеше свят. И на кого няма да му се завие, когато е принуден да се цъкли в някакви си проклети треволяци в официално облекло и цилиндър? Едва дишам. Честно ти казвам, сякаш да пукна. Сигурно беше петдесет градуса на сянка.

– Не е трябвало да седиш на сянка, чичо – отбеляза Фреди.

– И това, което искам да знам – продължи сър Хърбърт с трептящ от самосъжаление глас, – е защо е нужно да бъда влачен на проклетото изложение всяка проклета година.

– Фамилията трябва да бъде представлявана от някого, глупчо – обясни му кратко лейди Лидия.

– Ами Тони да си я представлява! Той е главата на фамилията. Аз ли съм лорд Дройтуич или той? Къде е Тони? Обзалагам се, че дреме в хамака под някоя дебела сянка.

– Напротив – отвърна Фреди. – Бори се като грешен дявол с автомобила си в гаража.

Лейди Лидия кимна замислено.

– Ето това разсейва всички съмнения. Той не би могъл да е сгоден за Вайолет Уодингтън. Ако беше, сега щеше да е там, където е и тя.

– Тя се къпе – осведоми я Фреди.

Сър Хърбърт зяпна.

– Сгоден? Какви са тия приказки за годежи? Кой каза, че е сгоден?

– Изглежда от „Дейли Експрес“ мислят така. Преди малко се обаждаха по телефона.

– Ъ? Какво? Защо?

– Грешката е моя, предполагам, чичо Хърбърт – намеси се Фреди.

– Твоя?

– Да. Разбирате ли, младият Тъби Бриджнорт наскоро преживя поредната си годишна кавга с началството – тоя път защото се гъбаркал много нетактично с плешивото теме на стареца. Били разменени неприятни думи и сега Тъби е в метрополията, опитвайки се да заработи честно хляба си като писател на свободна практика. Сметнах, че ще е дружеска помощ от моя страна, да го светна за годежа на Тони, затуй му се обадох веднага след обяда.

– Ама какви ги вършиш, магаре такова? – надигна глас лейди Лидия. – Тони не е сгоден.

– Напротив, сгоден е.

– Той ли ти каза?

– Не. Но го видях да целува Вайолет в розовата градина.

– В розовата градина – цъкна с досада лейди Лидия. – О, Боже! И ти наричаш това доказателство! Майка ти нищо ли не е успяла да ти налее в главата за така наречените „неща от живота“? Не знаеш ли, че всеки целува всеки, щом попаднат заедно в розова градина?

– Ти пък откъде знаеш? – попита ревниво сър Хърбърт.

– Няма значение!

Фреди вдигна умиротворяващо ръка.

– Не го вземай толкова навътре, чичо – каза той. – Това не беше просто целувка, а една от онези специални целувки... продължителни...

– Аха? – възкликна меко лейди Лидия. – Една от онези?

– Освен това го прочетох и по лицето на Тони.

– Възторжено?

– Наполовина възторжено, наполовина угрижено. Точно такова изражение има човек, когато подписва дългосрочен договор за наем на недвижимо имущество и му е ясно, че не го е проучил много обстойно.

Сър Хърбърт изпuffта замислено.

– Да се надяваме, че си прав, за бога! Като си помисли човек, че То-ни може да се ожени за наследничката на Деветдесетте и седем супи на Уодингтън! Уоу! Това е като да попаднеш на петролен кладенец!

Лейди Лидия, като една практична и предпазлива жена, се почувств-ва длъжна да обуздае неконтролируемите мечти на съпруга си.

– Не ми се иска да попарвам надеждите ти, Хърбърт – каза тя, – но смятам, че щях да се чувствам по-сигурна, ако той я беше целунал на някое друго място, а не в розовата градина. Знам ги аз тия розови градини.

– О? – челото на сър Хърбърт все още имаше вид на градинска лей-ка, но дори и това мъчително състояние не му попречи да се наежи от забележката ѝ. – Позволи ми само да ти кажа, че когато бях млад, аз зна-ех точно толкова за розовите градини, колкото и ти. Позволи ми да ти кажа...

– По-късно... – намеси се Фреди. – По-късно, бих предложил аз... освен ако не искаш да включиш в публиката и стария Уод.

Сър Хърбърт проследи погледа на племенника си.

– О, а-а – заекна той и започна да зачиства цилиндъра си от невиди-ми пращинки. Вратата се отвори и в стаята влезе нисък и пълен мъж. Мъж, който изглеждаше така, сякаш природата го бе създала с идеята да го обзаведе с рунтави овчеподобни бакенбарди и който по всичко личе-ше се въздържа от това престъпление спрямо обществото само с цената на огромни усилия на волята.

Дж. Дж. Уодингтън, самодържецът на Деветдесетте и седем супи, сияеше като деветдесет и седем слънца.

– Привет на всички! – викна той. – Чухте ли новината?

Лейди Лидия се ококори насреща му.

– Имате предвид...?

– Да, имам точно това предвид. Дройтуич и моята малка Вайолет.

– Е, сега вече ще трябва да повярвате на човека – вметна тържест-вуващо Фреди.

– Наистина ли са сгодени?

– Чух го от устата на самата Вайолет. Току-що я срещнах на стълбището.

– Върховно! – ревна сър Хърбърт.

– Каква невероятна изненада! – възкликна и лейди Лидия.

– Изненада ли? – отбеляза закачливо господин Уодингтън. – О, хай-де, лейди Лидия! Кой беше човекът, който предложи...

– Да, да, господин Уодингтън – побърза да го прекъсне лейди

Лидия – Сега няма да се задълбаваме в подробности. Ето я и Вайолет.

Вайолет Уодингтън беше високо и стройно момиче с ум хладен като купичка лед. Още от пръв поглед се виждаше, че е наследила приятната си външност повече от майка си, отколкото от баща си, защото тя беше толкова безспорно красива, колкото безспорно неугледен беше създателят на Деветдесетте и седем супи. Върху лицето ѝ бе изписано апатично и преситено изражение.

– О, скъпа! – каза Лидия. – Баща ти току-що ни каза новината.

– Така ли? – изблея Вайолет.

– Толкова съм доволна – продължи лейди Лидия.

– Благодаря.

– И аз съм много доволен.

– Благодаря, сър Хърбърт.

– Че и аз съм доволен тогава – включи се в хора и Фреди.

– Благодаря, Фреди. Радвам се – каза Вайолет с подозрително потрепваща сякаш от потисната прозявка устна, – че всички сте доволни.

– Сега, след като нещата станаха вече напълно официални – каза Фреди, – мисля, че ще е най-добре да пусна по жицата още една съдържателна новина на младия Тъби.

Той се запъти към писалището и със смръщено от мисловен напън чело се захвана с литературната творба. Лейди Лидия продължаваше да пърха около бъдещата младоженка, като че ли се надяваше да придаде на сцената по-възторжено и емоционално звучене от настоящото доста лежерно настроение.

– Толкова дълго се надявах това да се случи. Сигурна съм, че ще бъдете много щастливи.

– Чудесен момък е този Тони – включи се и господин Уодингтън.

– Най-добрият – съгласи се сър Хърбърт.

– О, да – изрече Вайолет със същото изражение на досада, като че е принудена да се включи в дискусия по някаква скучна тема. – Мога да кажа и това за него – той знае какво да прави в една розова градина.

Сър Хърбърт се покашля.

– Наследил е тия способности от леля си – изрече той игриво.

В очите на лейди Лидия блесна пламък.

– Какво беше това, Хърбърт?

– Мисля, че чу добре – каза той достолепно. После се запъти към вратата. – Отивам горе да хвърля тая дяволска броня.

– Добре – каза лейди Лидия. – Кажете на прислужничката да ти приготви нещо по-леко и после ще обсъдим тази последна твоя забележка.

Фреди се беше надигнал и звънеше със звънеца.

– Това го пропуснах – каза той. – Каква забележка?

– Няма значение – срязва го лейди Лидия. – Ще ти кажа само едно – тази вечер никакво порто за чичо ти Хърбърт.

– Ето това е нещото – каза Вайолет, – за което можеш да ме посъветваш като опитна омъжена жена. Как успяваш да държиш мъжете далеч от портото?

– Вайолет! – повиши глас господин Уодингтън.

– О, скъпа – отвърна лейди Лидия, – що се отнася до Тони този въпрос не трябва да те тормози още дълги години. В момента той е загрижен твърде много за добрата си форма.

– Да – потвърди Вайолет с още една лека прозаявка. – Той е нещо като запален спортист, нали така?

Слингсби се появи на вратата с безшумната лекота на купеста облачност.

– Позвънихте, милейди?

– Аз позвъних – каза Фреди. – Закараха ли колата в гаража, Слингсби?

– Все още не, мастър Фредерик.

– Искам Робърт да отнесе една телеграма до селото. Къде е той?

– В кухнята, мастър Фредерик.

– Юпи – викна Фреди и изчезна в ръка с телеграмата, която бе предназначена да стопли сърцето на неговия скъп приятел Тъби Бриджнорт.

Слингсби се обърна към лейди Лидия.

– Моля за извинение, милейди.

– Да, Слингсби?

– По повод на Прайс, милейди.

– О, да. Тя идва днес, нали?

– Да, милейди. – Перспективата изглежда бе задълбочила обичайното меланхолично изражение върху лицето на икономата. – Придружена от сина си. Нейна светлост любезно ми даде разрешение да ги забавлявам в моята стая този следобед. Току-що разбрах, че те ще доведат със себе си и една млада особа, милейди, която заема поста на маникюристика в салона на младия Прайс.

– Няма проблем. Колкото повече, толкова по-весело.

– Благодаря, милейди. Това, което исках да разбера, милейди, е дали на тази млада особа ще бъде позволено да се разхожда в градината? За нея това ще бъде интересно. Доколкото разбрах, тя идва от Америка,

където, както Нейна светлост знае, нямат исторически забележителности като това имение.

– Разбира се, Слингсби.

– Благодаря, милейди.

Икономът се оттегли с достойнството на посланик, който е връчил акредитивните си писма или каквото там връчват посланиците.

Вайолет Уодингтън се обърна към лейди Лидия.

– Прайс? Това не е ли старата бавачка на Тони, за която той ми разказваше?

– Да. Сестрата на Слингсби. Тя се ожени за бръснар в Лондон. И много ми се иска – каза лейди Лидия с неочаквано раздражение – да си стои в Лондон, където ѝ е мястото.

– Не я ли харесвате?

– Тръпки ме побиват от нея.

– Защо?

Лицето на лейди Лидия потъмня.

– Тя е една проклетата стара пияница – каза Нейна светлост. – Е, аз ще последвам Хърбърт и ще се преоблека в нещо човешко. Ще се погрижиш ли за чая?

– Добре, лейди Лидия. Чай, татко?

За няколко мига след оттеглянето на домакините им между баща и дъщеря се настани тишина. Вайолет се занимаваше с чая, а господин Уодингтън стоеше до прозореца, втренчен в ливадата и езерото. Челото му бе разсечено от замислена гънка. И това, че причина за нея не бе нещо, което го е подразнило в изгледа на околностите на Лангли Енд, стана ясно от думите му, които най-сетне събра кураж да произнесе.

– Трябва да ти призная – отбеляза той, като се обърна към дъщеря си и ѝ отправи укорителен поглед, – че не мога да разбера какви са тия съвременни момичета.

– Какво искаш да кажеш? – попита Вайолет.

– Може би съм старомоден – продължи господин Уодингтън, приближавайки към интересуващата го конкретна тема, – но ми се иска да видя малко повече ентузиазъм в подобни случаи.

Вайолет въздъхна. Тя често намираще баща си за досаден.

– Защо да показваме някаква глупава сантименталност? – отвърна му тя.

– А защо не? – възрази господин Уодингтън.

– Ще ти кажа защо – каза Вайолет. – Защото и ти знаеш, и аз знам, че това просто е бизнес сделка. Аз осигурявам парите, а Тони осигурява

титлата. Нека бъдем честни. Ти ме доведе тук, за да прикоткам Тони. И аз го прикотках. Не виждам никаква нужда човек да скача наоколо и да пляска с ръце.

Тялото на господин Уодингтън се сгърчи от спазъм.

– Ш-шт! – изшътка той. – Добре знаеш, че и стените имат уши!

– Ти добре знаеш, че ти и лейди Лидия режисирахте цялата постановка. Постоянна близост... Разходки на лунна светлина...

– Не говори така! – викна господин Уодингтън ужасен.

Вайолет пусна бучка захар в чая си и усърдно го разбърка.

– Ще ти кажа и още нещо – продължи тя. – Когато Тони ми направи предложението, моето поведение ми се стори така престъпно, като да застреляш кацнала птица.

– Престани!

– Разбира се, ако наистина държиш на ентузиазма, аз ще се постарая да дам най-доброто от себе си. О, скъпи татко – смени изведнъж циничния тон Вайолет с лигаво кудкудякане, – когато Тони ме помоли да стана негова съпруга, аз бях така изненадана, така смаяна, че той изпитва такива чувства към мен, че просто дъх не ми остана. Той е такава овчица и аз съм ужасно, просто невероятно влюбена в него. Въобще не ме интересува дали има титла или не. Онова, което ме вбесява – възвърна ти нормалния си глас, – е, че беше толкова лесно.

Господин Уодингтън с мъка удържа своето възмущение. Опитът го беше научил, че в словесните спорове със собственото си дете той винаги търпеше поражение.

– Е, лесно или не – отбеляза той примирително – ти се справи. И сега ще телефонирам на вестниците.

– Не оттук, ако не възразяваш.

Господин Уодингтън спря насред устрема си към телефона.

– Ъ?

– Не ми се иска да седя тук и да те слушам как повтаряш отново и отново радостната новина. Направи го от кръчмата в селото.

– Е, добре, добре – вдигна ръце господин Уодингтън. – Трябва да призная, че Нейна светлост е много капризна, Само още едно нещо – продължи той, изправяйки се в цял ръст до вратата. – Все още не си графиня Дройтуич. Ако наистина искаш да станеш такава, препоръчвам ти да бъдеш внимателна какви ги говориш в присъствието на Тони.

– Защо, татко? – нададе вик Вайолет. – Нима си мислиш, че аз говоря, когато сме заедно с Тони? Аз просто се усмихвам глупаво.

– Олеле! – успя само да възкликне господин Уодингтън. Това не

Граф или бръснар

приличаше съвсем на последна дума, но дори и междуметие, тя все пак бе негова.

Втора глава

Няколко минути след тази внесла смут в родителското сърце тирада Вайолет Уодингтън получи пълна власт над цялата дневна и спокойно се пресегна към един сандвич с краставица, който явно спечели одобрението ѝ, защото при появата си Почитаемия Фреди Чок-Маршъл я завари да отхапва от третия по ред. Младият мъж беше връчил своята телеграма на шофьора и сега се връщаше в търсене на следобедните си калории, защото твърдо държеше на задължителната глътка чай в определеното за нея време.

– Ехо – поздрави той жизнерадостно. – Май си съвсем сама?

– Да – отвърна Вайолет. – Лейди Лидия се качи да се преоблече, а татко тръгна към „Дройтуич армс“.

– Да удари едно?

– Не. Смята за необходимо да съобщи на вестниците за последния светски годеж.

Фреди смръщи вежди.

– О? – изблея той разочаровано. – Кофти късмет за младия Тъби. Страхувам се, че ще изпусне своята сензация. Ти май не познаваш младия Тъби?

– Не.

– Свястно момче, но с твърде пагубна склонност да се поднася със стария си родител. А като заговорихме за стареца, да ти кажа, че се опитвам да му продам нов лосион за коса.

– Не знаех, че и ти си в професията, Фреди.

– Само се опитвам да заработя нещичко. Тони домъкна едно шише от Лондон преди месец-два, а съдържанието ми се стори доста добро. Взел го от бръснарницата на онзи Прайс. Та този Прайс го забърквал по някаква тайна стара рецепта на дядо си. Струва ми се, че ако реализирам някакви продажби, ще мога да измъкна от нашия човек твърда комисионна. Човек никога не знае.

– Прайс ще идват тук този следобед – предъвквайки, каза Вайолет.

– О, по дяволите! – възкликна Фреди. – Наистина ли ще ни се натресат? Мамчето е била бавачка на Тони.

– Знам.

– Ужасно женище. А пък синът ѝ е още по-зле. Отровно малко чудовище.

– По думите ти съдя, че нямаш намерение да се срещаш с тях.

– Не и ако ги видя пръв – потвърди Фреди.

Разговорът за момент замря.

– Ъ-ъ – изгъгна след малко Фреди.

– Какво?

– Докато бях навън, зърнах стария Тони на хоризонта. Беше се насочил насам. Ще се появи всеки момент, предполагам. Искаш ли да се омета или нещо такова?

– Разбира се, че не.

– Добре, защото знам какви ги вършат младите влюбени. Щом няма да преча обаче...

Звук от стъпки по чакълената алея го накара да замълчи. В средния от трите френски прозореца се появи солидна по размери мъжка фигура. Беше Антъни, лорд Дройтуич, лично и персонално.

– Чай! – викна той дрезгаво. – В името на вси светии, чай!

– Здравей, Тони – каза Вайолет. – Май доста си позагрял.

– Не само съм загрял, ами направо пуша. Голямо магаре съм – да взема да поправам проклетите тенекии в ден като този. На всичко отгоре сега трябва да ходя до селото за акумулатор.

Петият граф Дройтуич беше едър млад мъж около трийсетте. Портретът му, висящ над камината, показваше, че той може да изглежда ако не красив, то поне чист и симпатичен, но в този момент видът му не беше от най-привлекателните. Беше облечен в риза с къс ръкав, косата му беше разчорлена, а лицето му зачервено. Един рус кичур бе залепнал за челото, украсено с не едно петно от машинно масло, а по ръцете му имаше солидно количество мръсотия.

Видът му изтръгна от устата на по-малкия му брат остър критичен коментар.

– Тони – каза Почитаемия Фреди повече тъжно отколкото ядосано, – изглеждаш отвратително.

Лорд Дройтуич се спря пред огледалото и изглежда констатира, че присъдата, макар и тежка, е напълно справедлива.

– Налей ми една чаша догоре, скъпа – каза той. – Връщам се след минутка.

И изчезна, за да се появи няколко мига след това приемливо чист и сресан. Все още беше по риза с къс ръкав, защото беше оставил самото си в гаража. Въпреки усилията си, той така и не успяваше да достигне модните висоти, където се ширеше брат му. Затова Почитаемият Фреди отдавна се беше отказал от намерението да придаде на брат си някакъв

по-приличен вид.

Лорд Дройтуич взе с нетърпение чашата, която Вайолет му подаде, и я пресуши наведнъж.

– Още – изстена той.

Вайолет му напълни отново чашата. Тони изгълта и нея и едва сега лицето му се поразведри. Той огледа пейзажа около себе си и запали цигара.

– Фреди научи ли вече новината? – обърна се той към Вайолет.

Вайолет кимна.

– Как я прие?

– Така окаменя от учудване, че човек можеше с перце да го бутне.

– Виж какво, Тони – включи се меланхолично Фреди.

– Казвай!

– Ако ти се иска да й лепнеш две-три целувки – предложи великодушно по-малкият брат, – давай без да се колебаеш. Нямам нищо против.

Беше щедра оферта, но преди някоя от заинтересованите страни да успее да се възползва от нея, вниманието им бе отклонено в посока алеята пред къщата, откъдето долетя неприятен шум. По нея приближаваше моторно превозно средство с неизвестен произход. Фреди, който беше най-близо до прозореца, надникна навън, докато Тони се надигна зад него на пръсти и щом взора му се спря на пристигащите, нададе кратък вик на ужас и политна назад.

– О, дявол го взел! – беше неговият коментар.

– Само не ми казвай, че са някакви посетители – смръщи лице Вайолет.

– Посетители са, но нямат нищо общо с теб. Пристига мамчето Прайс.

– Не ти ли е приятно да я видиш?

– Ами тя ме е люляла, пяла ми е, играла е с мен на боц, гуши-муши, булю-булю и други такива простотии. А сега ще има сълзи и целувки. Доста противен и неприятен процес, уверявам те. Мога да разбера някой човечец, който като ме види, веднага избухва в сълзи. Мога да разбера също така и някой ексцентрик, който иска да ме целува. Но да се правят и двете едновременно – ето това не ми го побира главата. Тия неща взаимно се изключват.

И за да събере сили за изпитанието, Тони изгълта още една чаша чай. Тези периодични посещения на неговата стара бавачка бяха като визити на Светата инквизиция за него. Ако наистина се е наслаждавал

на компанията на мамчето Прайс като бебе, то това доказва само колко непретенциозен е бил в забавленията си по онова време.

– Чух, че ще води и сина си.

Фреди тихо простена.

– А той ще те целува ли? – заинтересува се невинно Вайолет.

– Със сигурност няма – отвърна Тони. – Да целуне представител на благородническото съсловие ще означава да пристъпи всичките си принципи. Той е социалист.

– Делегацията, както забелязвам – обади се Фреди, – включва и едно извънредно симпатично момиче. Коя ли може да е?

– Това е маникюристката.

– Ти откъде знаеш?

– Слингсби ми говореше за нея – Вайолет стана. – Е, аз случайно ще мина покрай задния вход и ще им хвърля един поглед – обясни тя отеглянето си. – Жената, оцеляла при целуването на Тони като бебе, си заслужава да бъде разгледана.

– Доколкото ми е известно съм бил много красиво и любвеобилно бебе – възрази й Тони.

– Идваш ли с мен?

– Трябва да си взема акумулатора.

– Добре, но ако срещна госпожа Прайс, ще й кажа, че чакаш с нетърпение онази целувка.

– Но бих я предпочел суха този път.

– Ясно – каза Вайолет. – Ще се опитам да ти я уредя такава.

Вратата, която скри от погледа възхитителния гръб на Вайолет, отново се отвори. Тони стана и я затвори, върна се обратно до масата и откри, че брат му се е втреничил пред себе с изражението на любопитна риба. Това поведение на Фреди го посмути и по неизвестни причини го накара да се почувства неспокоен. Леко смутен, той внимателно си взе резенче от кейка. Около Фреди Чок-Маршъл в този момент витаеше някакъв зловещ ореол и на Тони това изобщо не му хареса. Фреди често караше по-големия си брат да се чувства сякаш е хлапак в компанията на врял и кипял светски ветеран и затова си позволи да наруши тишината.

– Е, казвай, слузест червей такъв?

– Какво искаш, безгръбначно влечуго? – не му остана дължен Фреди.

Последва още една пауза. Тони усети, че трябва веднага, още в този миг да научи лошата новина. Ако брат му не одобрява неговия годеж,

нека да му го каже и да се отърве от това напрежение.

– Какво мислиш за ситуацията? – попита той. – За Вайолет и мен. Одобряваш ли?

Фреди претегли въпроса със сериозното изражение на висш жрец, потърсен за съвет от абориген.

– Ами... и да... и не – отвърна накрая той.

– Това не е отговор. Какво имаш предвид?

Фреди изтърси една пращинка от ръкава на самото си. Изражението му стана още по-сериозно.

– Предполагам, си наясно с факта – каза той, – че като твой бъдещ тъст, старият Уод ще придобие законно право да те тупа по гърба когато си поиска.

– Това е вярно.

– Ще ти кажа едно нещо – продължи Фреди твърдо, но не грубо. – Ако той си мисли, че сега ще го взема под ръчица и ще го представя в „Бъкс“, жестоко се лъже.

Тони го изгледа замислено.

– Да – каза той, – признавам, че старият Уодингтън е странна птица и леко чалнат. Но като изключим това, не мислиш ли, че съм най-щастливият мъж на света?

Фреди го погледна с братско съжаление.

– Искаш ли да говоря открито?

– Искам.

– И да обоснова мнението си с доводи от богатото хранилище на моето познание?

– Закова го.

– Ами тогава, предполагам знаеш – изрече тържествено Фреди, – че си ловко изигран?

Тони смилаше в мълчание неприятната дума.

– Изигран? – повтори той.

– Цялата работа е нагласена.

– Стига си говорил измислици.

– Не са измислици, старче.

– Опитваш се да ми внушиш, че момиче като Вайолет ще вземе да тича след тиквеник като мен?

– Скъпото ми наивно идиотче – каза Фреди, – нима капанът за мишки тича след мишката?

– До този следобед изобщо не съм и сънувал, че нещата ще се развият така.

– Обаче тя е.

Тони започна да губи самообладанието, отличаващо кастата на избраните.

– Ти май знаеш всичко за нея, а? – сопна се той грубо на брат си.

– Антъни Клод Уилбрахам Брайс – изпъна гръб Фреди, – аз знам всичко за всички. Наричат ме Фредерик Непогрешимия, защото никога не бъркам.

– Повдига ми се от теб.

– О, аз не бих го вземал толкова навътре, старче – каза Фреди миролюбиво. – Дори е комплимент, истина ти казвам. Това показва, че имаш пазарна стойност.

– Хайде бе!

– Както и да е, работата вече е приключила. Впрочем приеми сърдечните ми поздравления! Мисля, че ще бъдеш много, много щастлив... може би.

– Как така „може би“?

– Няма значение, старче, няма значение. Просто „може би“.

Отговорът, целящ да постави на мястото му нахалния многознайко, затрептял върху устните на Тони, така и остана неизречен. Поглеждайки към този съвременен оракул, в ползрението му се появи нов обект.

В рамката на френския прозорец стоеше млад мъж на неговата възраст. Той беше облечен в къс голф, а горната му устна се загрозяваше от тънък, змиеподобен мустак. В поведението му се смесваха арогантността и неувереността на кокни (коренен жител на източен Лондон, където са били разположени по-бедните квартали, говорещ определен тип диалект), който е изтръгнат от собствената си позната среда и е пуснат на място, чуждо за него.

– Здравсти! – обади се младият мъж, дарявайки своите домакини с доста стеснителна усмивка. – Съжалявам. Не знаех, че тук има някой. Добър ден, милорд.

Трета глава

Тони се сепна и се опита да откъсне мислите си от току-що прекъснатия разговор и да превключи към новата ситуация. Като добра душа, какъвто си беше по природа, направи всичко по силите си да паркира в някоя по-странична гънка на мозъка си всички тревожни мисли с главен обект „Вайолет“ и да се заеме със задачата да накара натрапника да се чувства като у дома си.

– О, Сид – възкликна той, – в първия момент не можах да те позная. Влизай, Фреди, ти познаваш Сид Прайс.

– Здравейте, господин Фредерик.

– Привет – поздрави го Фреди максимално пестеливо.

– Видяхме ви през прозореца – каза Тони. – Как е майка ти?

– Не много добре, милорд. По пътя насам получих един от онези нейни пристъпи. Сърцето ѝ не е съвсем читаво.

– Лошо. Взема ли нещо за него?

– Да, милорд. По бутилка на ден.

Тони се обърна към Фреди, чието изражение говореше твърде разбираемо за нежеланието му да има нещо общо с тази позорна сцена.

– Мамчето Прайс има слабо сърце, Фреди.

– Наистина ли? – каза хладно брат му.

– Винаги е имала, нали? – обърна се Тони към Сид с настойчивост, изискваща отговор.

– Да, милорд. Спомням си, че когато татко ни водеше на почивка... в Маргейт или някъде другаде, никога не рискуваше да купи на мама билет за връщане. Много разумен мъж беше баща ми.

И Сид избухна в искрен смях. Но когато улови погледа на Фреди, смехът му веднага секна.

– Трябва да ѝ кажа добре дошла в старата бърлога – намеси се Тони. – В килера на Слингсби ли е?

– Да, милорд. Може да ви се види малко замаяна.

Фреди премигна – имаше вида на човек изпълнен със жал към себе си заради несправедливите изпитания, на които е подложен.

– Колко жалко – каза Тони. – Предполагам обаче, че тя все пак ще иска да ме види.

– Надявам се, че няма да ѝ се видите двама.

– Господи! Толкова ли е зле?

– Малко е понаквасена, не искам да ви заблуждавам. Когато мама получи пристъп, човек трябва добре да я напълни с бренди – той погледна втренчено Тони. – Ще извините ли забележката ми, милорд?

– Давай смело, Сид.

– Отнася се за косата ви, милорд. Не ми харесва видът ѝ, милорд. Сигурно сте я подстригвали при някой от местните бръснари. Няма никаква форма. Тия селски момчета са истински варвари.

– Сид е предубеден, Фреди. Тези лондончани!

– Р-р – изръмжа доволно Сид. – Правилно казахте „лондончани“, милорд. Аз наследих салона от баща си. – Нотка на доволство се прокрадна отчетливо в гласа му. – А той пък го е наследил от неговия баща. А дядо ми пък от своя баща. Имам комплект бръсначи от пра-прадядо ми. Невероятни са! Остриетата им са големи колкото ножове за хляб.

Този исторически преглед бе адресиран изцяло към Фреди, когото Сид бе приковал с немигащ поглед.

– Сериозно? – почувства се длъжен да се включи в разговора Фреди.

– О, абсолютно. Мога да ви ги покажа.

– Нямам търпение да ги видя – изрече с хладен тон Фреди. После стана и се отправи към вратата.

– Тръгваш ли, Фреди? – попита го Тони.

– Да – отвърна брат му с решителен тон. – Вие ми се свят. По една или друга причина и аз взех, че получих пристъп.

Сид Прайс мрачно гледаше вратата, която Фреди затвори зад себе си. С жест на огорчение той отбеляза:

– Типове като него ускоряват Социалната революция.

Тони, добросърдечен както винаги, се опита да излекува раната.

– О, не трябва да се сърдиш на Фреди. Той винаги се държи по този начин.

– Тоя начин – каза Сид заплашително – съвсем скоро ще докара арестантски коли по Пикадили и реки от кръв по Парк лейн.

Тони потръпна.

– Каква противна идея! – възкликна той. – Звучи ми много хлъзгаво. Не съдиш ли твърде сурово Фреди, Сид. Той може да е възпитаник на Итън и Оксфорд, но работи твърде усърдно в твоя полза. Помниш ли онзи лосион за коса, с който ме обзаведе миналия път, когато бях в салона ти? Онзи, дето го бил забъркал дядо ти. Е, „този Фреди“ се опитва да завърти търговия с него. Твърди, че си го бива.

– Разбира се, че го бива.

– Така че всеки момент можеш да направиш големия удар. Спомни си това в полза на Фреди, когато се захванеш да помагаш при кълцането на главите на аристокрацията. Между другото, кога очакваш да започне тази социална революция?

Сид се усмихна зловещо.

– Може да започне и утре!

– Аха! – каза Тони. – Значи имам време да отскоча до селото и да си взема акумулатора. Нали не възразяваш да те оставя за малко?

– Вървете, милорд. Нещо против да се помотая наоколо, докато ви няма?

– Разбира се, че нямам. Харесваш ли картини?

– Тая си я бива – каза Сид, който явно бе решил веднага да приведе в действие намерението си и бе поел на обиколка из стаята. Горната реплика бе предназначена за портрет, окачен в далечния край на помещението. Картината представляваше мъж с доста войнствен вид, облечен в доспехи. Брадичката на субекта сочеше предизвикателно към някакъв невидим враг, а дясната му ръка стискаше здраво дръжката на доста дълъг и по всяка вероятност доста остър меч. Сид го зяпаше с неволен респект.

– Кой е този? – попита той.

– Това един от моите предци – обясни Тони. – Наричали са го Ричард Дългия меч. Нахвърлил се на краля на Шотландия, защото последния имал смелостта да го нарекъл лъжец. Бил осъден на удавяне и разчленяване.

– Леле! И разфасовали ли са го?

– Дъщеря му успяла да вкара в килията му меч – същия този меч, който държи на картината. Така той успял да се освободи и да избяга.

– Весело са си живеели в ония дни.

– Гледай ти! – възкликна Тони.

– Да, милорд?

Тони се беше втренил в своя гост. Сид се размърда неспокойно. Той беше чувствителен към външността си и започна да се чуди дали няма някоя сажда на носа си.

– Ама че интересна работа – обади се отново Тони. – Знаеш ли, че вие двамата си приличате.

– Аз и той ли?

– И приликата е доста очевидна.

Сид се изкиска закачливо.

– Нямам вина, милорд. Нито един от моите роднини не е познавал

някой от вашите с изключение на мама, но аз мога да се закълна, че тя винаги си е знаела мястото.

Тони се засмя.

– О, изобщо не искам да я клеветя, Сид. Е, добре, оставям те. Ако искаш да запалиш цигара, ще намериш ей там.

– Благодаря, милорд.

Тони излезе от стаята през френския прозорец, но Сид, макар и решен да се възползва от поканата, не бързаше да отиде до масата, където стоеше кутията с цигарите. Той остана пред портрета, като продължаваше да се взира в него. Сид зае позата, в която бе застанал Ричард Дългия меч, вирна брадичка, а с дясната си ръка стисна дръжката на невидим меч.

– Странно! – измърмори той.

В този миг вратата се отвори. Беше Слингсби. Импозантното лице на иконома придоби разтревожено изражение.

– Ей, ти! – каза строго той.

Сид излезе от своя унес.

– Здравсти, чичо Тед.

– Къде е майка ти? – попита икономът.

– Откъде да знам. Не е ли свряна при теб в килера?

– Не е. Тази жена се шляе из къщата, а изобщо няма работа там.

– Тя няма да направи нищо лошо. Просто обича да поразгледа старата бърлога. Нали е живяла тук две години, когато Негова светлост е бил бебе.

– Това няма значение. Нейното място е в помещенията на прислугата. Мястото ѝ не е в къщата, както и твоето не е в тази стая.

Сид Прайс никак не харесваше чичо си и му се стори, че е дошло времето да го постави на мястото му.

– Така ли мислиш? – сопна му се той. – Нека обаче ти съобщя, че имам изричното разрешение на Негова светлост да стоя в тази стая. Дори нещо повече, не само, че ще стоя тук, но и ще си запаля цигара.

– Само да си посмял!

– Имам специална покана от Негова светлост – каза Сид триумфиращо. – Набий си го добре в главата.

Икономът загуби за миг дар слово от възмущение, но скоро се окопоти.

– Безсрамен млад проклетник! – изсъска той.

Сид протегна ръка, стискаща дръжката на невидимия меч.

– Замълчи, пажо, или ще те съсека през средата с моя верен меч!

– Да не си полудял?

– Само малка безобидна шегичка, чичо Тед. Негова светлост ми каза, че много приличам на този образ там горе.

– О, така ли ти каза?

– Да, така ми каза. Ама и аз го забелязах. Приликата наистина е впечатляваща.

Той погледна към портрета със съжаление.

– Дявол да го вземе! Искаше ми се да имам за прародител войн като този. Сигурен съм, че от мен щеше да излезе много по-свестен граф от доста от истинските порове.

– Какви ги приказваш, младежо? – скастри го строго Слингсби. За мъж с неговото телосложение бе изключено да подскочи от изненада, но силна вълна от смайване разтърси солидната икономска конструкция. – Не смей да оскверняваш моята къща със социалистическите си дивотии!

– Твоята къща? – изкикоти се Сид. – Шапки долу пред Негова светлост лорд Тед от Слингсби. Запознайте се с благородния дук!

Икономът гледаше племенника си с нескрито възмущение. За стотен път съжаляваше, че не се е заел лично с възпитанието му. Безобразното поведение на съвременното младо поколение често смушаваше Слингсби, а в проклетия му племенник изглежда се бяха вселили всички калпави качества на днешните младежи. Той шумно издиша през нос.

– Страшно ми се иска те просна на коляно и да те напляскам.

Но Сид не напразно бе член на Фулъмското дискуссионно общество.

– Ето в това ти е проблемът – изстреля той мигновено. – Само ти се иска.

В последвалата болезнена семейна кавга, икономът даде всичко от себе си. Но опонентът му бе умел диалектик и след поредния словесен удар, нанесен му от Синди Ланселот Прайс, от пълен разгром го спаси единствено новопоявилият се посетител.

Това беше жена на средна възраст с доста раздърпан вид. Госпожа Прайс беше облякла най-хубавата си черна сатенена рокля и беше изсипала върху косата си някакво съмнително мазило, взето от салона на Сид, но въпреки това цялостният ѝ изглед не бе особено впечатляващ. Лицето ѝ беше червено, а странният блясък в очите ѝ подсказваше трудности във фокусирането на обектите, изникващи пред тях.

Въпреки това, обаче, след като премигна два-три пъти за проясняване на погледа, тя изглежда разпозна присъстващите, тъй като се обърна към тях с подобаваща строгост.

– Ей, ей, ей! – изграчи дрезгаво мамчето Прайс. – За какво се

дърлите тъй?

Слингсби се обърна без да съжалява, че е пристигнал нов противник. Един иконом, който уважава себе си, никак не обича да бъде надприказван от някакъв си младок, а шансовете му да срази с думи сукалчето Сид, даде си сметка той тъжно, не бяха особено добри. Младият Сид намираще начин да парира всяка една от забележките му. Нещо повече – успяваше така да преиначи думите му, че те се връщаха при него като бумеранг. Това беше в резултат, сигурен беше икономът, на факта, че младежът прекарва половината си свободно време в разправии със своите болшевишки приятели. Вбесен от своята немощ, той отправи към сестра си обвинителен поглед.

– Аха! – изрече икономът. – Ето те и теб, противна стара жено!

Мамчето Прайс се подпря на стола за опора и се хвърли в свадата с готовността на воин-ветеран.

– Ти на кой викаш противна и стара, а!

– Здравсти, мамо! – обади се Сид. – Май още си замаяна?

Госпожа Прайс свали малко градуса.

– Няма таквоз нещо – изправи тя глава с достойнство. – Ако съм си сръбнала глътка или две, аз виновна ли съм? Човек трябва да ме съжалява, а не да ме съди – с това мое сърце.

– Сърцето ти си е съвсем на мястото.

– Знам, ама от време на време кат земе да подскача, ми причернява пред очите. А вий двамата що съ джафките?

– На чичо Тед не му хареса, дето казах, че от мен може да излезе много свестен граф.

– Той пък какво знае!

– Освен това не искам да стои в тая стая – допълни Слингсби по-дружелюбно.

Мамчето Прайс се опули насреща му.

– Може би Сид има повече права да стои в тая стая отколкото много други хора.

– Какво искаш да кажеш?

– Няма значение – мрачно отвърна мамчето Прайс. – Аз си знам какво.

– И аз знам, затова ти нямаш работа тук. Кръгом и обратно в килера.

Мамчето Прайс пусна здравата опора на стола с намерението да махне надменно с ръка. Но тъй като това щеше да доведе до катастрофални последици, тя побърза да възвърне първоначалното си положение

и се постара да внуши надменното махване с ръка чрез тона на гласа си.

– Я не говори с мене тъй отвисоко, Теодор Слингсби – каза тя, – щото няма да търпя да ми се надуваш. Ако искам да кажа туй-онуй... ъ-ъ, аз мога да кажа туй-онуй.

– Казвай каквото си искаш, но в моя килер. Тая стая да не ти е чакалнята на гарата.

Сид показваше всички признаци на ентузиасиран зрител, осигурил си място на първия ред за битката на века.

– Давай, мамче! – окуражи той своята родителка. – Ти си наред. Каж ми нещо за лицето му.

Но настроението на мамчето Прайс претърпя неочаквана промяна. По лицето ѝ започнаха да се търкалят едри сълзи.

– Няма да се унижавам. Никой не ме обича. Ей туй къса сърцето ми.

– Не го вземай толкова навътре, мамо.

– Собственият ми брат ме обижда. А собственият ми син не иска дори да ме погледне.

– Изобщо не те изпускам от очи, мамче. А освен това няма да ти искам дори пени назаем. Какво искаш повече?

– О, боже! О, боже! О, боже!

– Стига, мамо.

Слингсби светна от възможността да отбележи точка в своя полза.

– Ти си виновен – обърна се строго той към своя племенник, – че тя е в такова състояние.

– Трябваше да ѝ дам нещо. Нали получи един от своите пристъпи.

– Какво ще си помисли Негова светлост, ако я види в това състояние.

Думите изглежда задвижиха някаква пружинка в ума на мамчето Прайс.

– Искам да изпия глътка порто за здравето на Негова светлост.

– Ти ще пиеш чай – отсече икономът. – И ще го пиеш в моя килер, ти, заблудена стара нещастнице. Хайде, тръгвайте и двамата.

– Къде е Поли? – попита с треперлив гласец мамчето Прайс.

– Отиде в парка да гледа зайците – осведоми я Сид. – Никога не била виждала зайци в живота си. Ще е тук за чая. Това е нещо като вроден инстинкт.

– Тя е чудесно момиче, тая Поли. Вярно, американка е – каза мама Прайс като човек, който не се страхува да гледа както светлата, така и тъмната страна на нещата, – ама никога не съм я виждала да стреля и да

убива както правят през цялото време повечето американци. Тя е най-тихото, мило и любезно момиче, дето някога съм срещала и не е гръмнала нито един човек досега, доколкото ми е известно.

– Не мога да откъсна мама от тия филми – обясни Сид. – Тя си мисли, че всички в Америка са чикагски горили.

– Вадят пистолети от джобовете си и пушкат по хората – каза госпожа Прайс кисело. – Не мога вече да ги издържам и ако бях някой големец, щях да ги забраня със закон. Ама слуша ли ме някой? Поли обаче изобщо не е такава, нищо, че е американка. Тихо, мило и любезно момиче, а и много я бива с косата и маникюра. Не можеш да направиш нищо по-умно от това да се ожениш за Поли, Сид. Ще ти бъде добра съпруга. Никакви глупости. И никой не е гръмнала.

– Не съм мъж за женене, мамо – смъмри я Сид. – Много съм зает със салона. Нямам време за момичета. Моята ножица е моето момиче.

– Сичко, дето го искам – изхлипа мама Прайс, променяйки темата, – е само ей толкоз любов.

– И аз също. И препечена филийка с масло. Хайде, мамо. Ще се почувстваш друг човек след чаша чай.

– Къде е Негова светлост? Искам да го притисна до сърцето си.

– Ще го притиснеш по-късно – каза Слингсби нетърпеливо. – Хайде! Съмнявам се, че на света има по-досадни и изнервящи човека роднини от моите...

Вратата се затвори. В дневната се възцари мир и спокойствие.

Четвърта глава

Но покоят бе разперил ефирните си криле не само над дневната на Лангли Енд. Следобедът бе достигнал онзи вълшебен миг, в който, ако по някаква щастлива случайност старата Англия бе споходена от хубаво време, всички живи същества притихваха като омагьосани. Сякаш целият свят се бе унесъл в сладка дрямка. Сенките се протягаха лениво сред ливадата. Птиците сънливо шумоляха и хрусталака. Във въздуха се промъкваше свежа прохлада, обещаваща сумрак и отдих.

И в тази омайна тишина неочакваният моторен рев прозвуча като тръбата, възвестяваща Страшния съд. Само по себе си боботенето на един съвременен мощен автомобил е достатъчно стряскащо, а когато е подсилено от неистово бибиפקане, скърцане на спирачки и уплашен писък, то ефектът е разтърсващ и нещата започват да звучат като материал за първа страница на ежедневник.

Внезапният шум бе последван от внезапна тишина. Зловеща тишина. Тя бе прогонена от скърцане на обувки голям номер по чакъла на алеята и в дневната през френския прозорец, все още по къс ръкав, се появи лорд Дрой-туич, стъпващ предпазливо, защото в ръцете си носеше момиче. Той се огледа наоколо, фокусира дивана и се насочи към него, като внимателно положи деликатния си товар върху възглавницата. След като направи това, лордът отстъпи назад, избърса потното си чело и загледа угрижено момичето.

– О, майко мила! – възкликна лорд Дройтуич.

Момичето лежеше по гръб върху дивана със затворени очи. Приличаше на ранена птица – това си помисли смутеният пер, докато я гледаше. Беше дребно, крехко същество с изключително приятни за окото черти и уста, която, ако някога се отвореше отново, то щеше да бъде за усмивка.

– О, божичко! – изстена отново лорд Дройтуич, отчаяно сграбчи отпуснатата ръка на момичето и я потупа настоятелно. Почувства се така все едно нанася побой на пеперуда, но продължи с тупането. Най-накрая с облекчение забеляза как клепащите на младото момиче потрепват и тя отвори очи.

Очите се оказаха привлекателни – големи, с цвят на отлежало шери, но Тони беше много далеч от идеята да си играе на ценител на очи. Дори ако бяха изпъкнали като на жаба, той пак щеше да подскочи от

радост. Единственото нещо, което повелителят на този дом в момента искаше, беше момичето върху собствения му диван да отвори очи. И то го направи.

– Здравейте – поздрави девойката.

Гласът ѝ също бе приятен – нисък и мелодичен, с едва доловима нотка на чужд акцент и придаваше на нещата още по-приемлив вид. Но Тони, сляп за красиви очи, беше глух и за мелодични гласове. Затова продължи да бърше чело мълчаливо.

Момичето се огледа около себе си.

– О! – възкликна тя, сякаш си припомни нещо. Тони я гледаше с облекчение и благоговение.

– Знаете ли какво? – обади се най-накрая той. – Вие сте най-странното момиче, което съм срещал досега.

Тя се усмихна. Лордът доволно отбеляза наум, че е бил напълно прав за устата ѝ. Още при първата възможност тя разцъфтя в очарователна усмивка.

– Така ли? Защо?

– Първо, защото – започна Тони – се усмихвате веднага след като една ужасна голяма кола връхлетя отгоре ви. И второ, защото не попитахте „Къде съм?“

– Но аз знам къде съм.

Тони въздъхна шумно като парен локомотив преди да потегли.

– Да, а пък аз знаех къде ще се озова след тази катастрофа – каза той. – На подсъдимата скамейка. Съдията щеше да си сложи черната шапка и да каже: „Обвиняеми, спрете ме, ако сте чували това по-рано...“

– Вината не беше ваша. Изскочих от храстите точно пред колата ви.

– Вие изскочихте, така ли?

– Трябваше да бъда по-внимателна.

– Аз също. Кажете ми, в храстите ли прекарвате лятната си ваканция?

– Там имаше една катеричка. Искях да я погледна по-отблизо. Вие не обичате ли катерички?

– Не мисля, че съм се срещал с много от тях.

– Аз често съм виждала катерички в Сентръл парк, но никога толкова отблизо.

– Сентръл парк? О, имате предвид онзи в Ню Йорк?

– Живяла съм там през целия си живот, докато не пристигнах тук.

– И какво ви накара да дойдете насам?

– Винаги съм искала да видя други страни и ми се стори най-лесно да започна с Англия заради езика.

– Ясно.

– И като спестих достатъчно за път, доприпках.

– Много хубаво.

– Ами да, всичко се нареди много добре. Имам чудесна работа при господин Прайс.

Най-после пелената на неведението падна от очите на Тони.

– О, вие работите в салона на Сид?

– Да, маникюристка съм. Познавате ли господин Прайс?

– Знам го от години.

– Разбира се. Как няма да го познавате, след като работите тук. Предполагам, че често идва насам.

– Доста често. Майка му е била бавачка на лорд Дройтуич.

– Знам. Смешно е като си помисли човек, че той и лорд Дройтуич са били бебета по едно и също време. Сигурно не са могли да ги разделят. А сега мистър Прайс работи в бръснарски салон, а лорд Дройтуич се разполага в тази прекрасна къща... – тя изведнъж млъкна: – Ей, слушайте! Да не си навлечете неприятности, като ме донесохте тук?

– Не се притеснявайте.

– Според мен е възможно. Мислех си, че...

– Което ми напомня – прекъсна я Тони, – че трябваше да ви попитам още в началото дали нещо ви боли.

Момичето не отговори веднага на въпроса.

– Чувствам се някак странно.

Тони започна да вдига и да сваля ръката ѝ.

– Така боли ли?

– Не-е-е – отвърна тя колебливо. – Но коляното ме наболява.

– Може ли да погледна. Искам да кажа, че в днешно време коленете не са вече такава тайна каквато бяха по-рано.

– Струва ми се, че е така. Все пак бъдете внимателен.

Младото момиче свали чорапа си и лорд Дройтуич инспектира така разкрилата се нежна заобленост със съсредоточено изражение.

– Малко е одраскано. Ще донеса топла вода.

Той отиде до масата с подноса за чай и се върна с мокра носна кърпа, която постави внимателно на раната.

– Викайте, ако ви заболи – посъветва той момичето.

– Всичко е наред. – Тя се огледа наоколо. – Какво симпатично местенце – отбеляза ранената. – Сигурно е страхотно да работиш за лорд

Дройтуич. Чух, че бил готин.

– Кой го казва?

– Госпожа Прайс. Тя тъгува за него. Казва, че е бил най-красивото бебе, което някога е виждала. Има снимка, на която той лежи съвсем гол в мидена черупка.

– Ама че неприятно!

– Изобщо не е – каза момичето с нескрита топлота в гласа. – Наистина е бил сладко бебе. Такова мило личице. Той не е женен, нали?

– Разбрах, че възнамерява в скоро време.

– Аха! И аз си мислех, че рано или късно някое момиче ще го хване.

Тони я зяпна с неспокоен поглед.

– Какво има? – попита момичето.

– О, нищо. – Тони сложи влажната кърпа в джоба си и се изправи. Момичето вдигна чорапа си и внимателно раздвижи коляно.

– Сега е много по-добре – обяви тя.

Тони стоеше наред стаята с леко надиплено чело. Той беше на мнение, че един прясно сгоден мъж има нужда от много по-голямо насърчение от това, което му се оказваше днес. Първо Фреди с неговото проклето „И да... и не“, и сега и това момиче с нейните обидни глаголи.

– Да го хване ли казахте? – попита той след кратък размисъл.

– Заради титлата му.

Тони успя да пусне слаба усмивка. Да, нямаше съмнение, че нещата доста загрубяха.

– Нима не смятате, че има някаква... дори минимална вероятност – попита той, – това момиче да обича лорд Дройтуич единствено заради самия него, такъв какъвто е?

Тя категорично завъртя глава и един кичур от косата ѝ закачливо затанцува пред очите ѝ.

– Не и момиче от висшето общество. Виждала съм твърде много от тях. Когато съм правила маникюра им, нали разбирате. Вярно, това беше в Ню Йорк, но се съмнявам, че тукашните се различават по нещо.

– Те доверяваха ли ви се... тези момичета от висшето общество?

– Не може да бъде наречено точно доверяване. Но имаха навика да си бъррят пред мен. Дали бяха цинични? О, питайте ме! Грабливи хищни птици, ето така мога да ги нарека аз.

Притеснението на Тони се усили.

– А как точно едно такова момиче сграбчва един мъж?

– О, хвали го... прави се на срамежлива... преструва се, че я

интересуват разните неща, които той прави... настройва други мъже срещу него...

– Бърти Сметърст!

– Какво?

– Нищо – отвърна Тони. – Просто възклицание. Нещо като вик на болка. Продължавай.

– Предполагам на място като това тя сигурно ще го накара да я извежда на разходки на лунна светлина...

Тони потърка брадичка.

– Фреди е бил прав – отбеляза той с равен глас.

– Фреди?

– Брат ми.

– И той ли работи тук?

Тони се засмя.

– Да работи? Фреди? Ти не го познаваш. Той даже и пръстта си трудно помръдва.

Очите ѝ се разшириха от споходило я подозрение.

– Слушайте – каза тя. – Кой сте вие всъщност? Изобщо не говорите като шофьор.

– Добър вечер, Ваша светлост – изрече гласът на мама Прайс зад тях, след което дискретно изхълца. – Търся ви навсякъде.

Момичето бе скочило от дивана и гледаше с укор слушателя на непредпазливите ѝ признания.

– Ваша светлост? – изви тя.

– Съжалявам – каза ѝ Тони. – Здравей, мамче.

– Не беше честно!

– Знам. Съжалявам.

– Така да ме подведете!

Госпожа Прайс смърми момичето:

– Не се дръж обидно с Негова светлост, Поли. Какви ги приказваш?

– Мамче – каза Тони, – срам ме е да си призная, но наистина я подведох. Сигурно си ме възпитала много лошо.

– Можете да бъдете сигурен, милорд – отвърна намусено госпожа Прайс, – че съм ви обичала и съм се грижила за вас така, както всяко бебе мечтае да го обичат и да се грижат за него.

– Но явно малко си пускала в действие четката за коса. И ето какъв е резултатът. Аз излъгах съзнателно тази млада дама. Излъгах я, признавам си. Заблудих я и това си е.

Той скри лицето си в шепи. Поли се засмя. Госпожа Прайс се

намръщи още повече.

– Ти притесняваш Негова светлост – успя да каже госпожа Прайс между две изхълцвания.

– Не – възрази Тони, – аз я притесних. Ние така се и срещнахме.

– Всичко туй ми изглежда много подозрително – каза строго госпожа Прайс. – И ако ме питате дали ми харесва, честно ще ви кажа, че изобщо не ми харесва.

Тя щеше да доразвие подхванатата тема, но в този момент вратата се отвори и Слингсби влетя в стаята.

– О! Пак си тук! Не ти ли казах...

В този миг той забеляза Тони и видът му на гневен хунски вожд туксакси бе заменен от икономско достолепие.

– Моля за извинение, милорд, нямах представа, че Ваша светлост е в стаята.

– Всичко е наред, Слингсби.

– Искам да ви уверя, милорд, че нямам вина заради това, че тази жена влиза и излиза оттук на всеки две минути като заек в дупката си.

– Не се притеснявай, Слингсби, водим приятен задушевен разговор.

– Много добре, милорд.

Тони се обърна към Поли.

– Впрочем – каза той, – май не се познаваме. Името ми с Дройтуич – граф.

Поли се усмихна със своята винаги готова да се появи усмивка.

– Моето е Браун – Поли.

– Здравейте, госпожице Браун.

– Приятно ми е да се запозная с вас, лорд Дройтуич.

Двамата си стиснаха ръцете. В момента, в който ръкостискането скрепяваше новото познанство, в стаята влезе лейди Лидия Басинджър, следвана от сър Хърбърт.

Лейди Лидия се закова на прага. Госпожа Прайс не беше сред фаворитките ѝ, а дневната в този момент изглеждаше прекалено препълнена с нея. С намерението да смърти възмутителната според нея лекомисленост и фамилиарност на Поли Браун, мама Прайс бе започнала да се надува застрашително, което пък накара всички сетива на лейди Лидия да запротестираат срещу прекалено големия обем, който е заела.

– А, Прайс – каза тя хладно, – как си?

Госпожа Прайс се олюля.

– Много добре, благодаря, м'лейди, само да не беше туй мое сърце.

– Много лошо – изрече лейди Лидия все в същата температурна

област. – Трябва да направиш нещо по този въпрос.

– Това е госпожица Браун, леля Лидия – намеси се Тони. – Само преди малко я метнах седемнадесет ярда, два фута и единайсет инча с моята кола. Европейски рекорд.

На посетител от някоя далечна страна лейди Лидия би могла да се стори загрижена.

– Надявам се, че не сте ранена, скъпа – каза тя любезно. – Моят племенник става обществена заплаха, когато седне зад кормилото. Вие сте маникюристката от салона на младия Прайс, ако не греша? Трябва да дойда да погледнете ръцете ми следващия път, когато съм в Лондон.

– А пък – обади се отново мама Прайс, като сметна, че подхванатата тема все още не е изчерпана и насочвайки обяснението си към сър Хърбърт, в чието лице изглежда видя по-благодатна публика – ако пита те какво ми е на сърцето...

– Нямам такова намерение – каза сър Хърбърт стреснато.

Лейди Лидия реагира мигновено, оказвайки спешна помощ на своя притиснат до стената боен другар.

– Слингсби – каза тя, – заведи Прайс в кухнята и й дай порто или каквото поиска.

– Сичко, дете искам, е малко любов и уважение – продължи с така нежеланата от околните изповед почетна гостенка, вдигайки към очите си измачкана кърпичка. – Мога ли да говоря насаме с вас, милорд?

– Ще дойда да те видя след малко, мамче – увери я Тони. Беше му пределно ясно, че системите на леля му Лидия бяха достигнали предела на поносимост на обществото на госпожа Прайс. – Ще закарам колата в гаража и идвам.

– Ясно – заключи мъченицата, потъвайки още по-дълбоко в бездната на страданието си. – За тебе твоята кола значи много повече от мене... от мене, дете направих толкоз...

Лейди Лидия и сър Хърбърт размениха погледи.

– Слингсби! – изрече лейди Лидия със заповеднически тон.

Икономът знаеше твърде добре своето място, за да хвърля към Нейна светлост погледи, пълни със съчувствие и разбиране, но той издаде звук на човек, който разбира съвсем точно какво има предвид работодателятката му.

– Много добре, милейди. – Той се обърна към сестра си. – Хайде, моля те, тръгвай и не се прави на глупачка.

Точно както лейди Лидия секунда по-рано беше потърсила погледа на икономата, така сега Слингсби потърси този на Поли. Той познаваше

отскоро момичето, но онова, което видя у нея през време на краткото им познанство го правеше сигурен, че тя е момиче, на което може да се разчита.

И доверието му не беше излъгано. Отзовавайки се на мълчаливия зов, Поли Браун се приближи до госпожа Прайс и като я хвана под ръка, я поведе навън.

– Хайде, госпожо Прайс – каза тя весело, – ще ви заведе да поседнете удобно и да си починете.

Тази подкупваща покана като че ли разколеба госпожа Прайс.

– Е, добре. Но аз исках само...

– Прайс! – извиси глас раздразнено сър Хърбърт.

Обидена от този крясък, жената го погледна така, като че ли го виждаше за пръв път.

– О, здравейте, сър Хърбърт. Аз тъкмо казвах...

– Няма значение какво си казвала тъкмо – прекъсна я лейди Лидия.

– Лорд Дройтуич ще дойде да те види преди да си тръгнете.

– Разбира се – потвърди Тони.

Мамчето Прайс поклати глава – глава, върху която, също като тази на Мона Лиза, са се изсипали всички болки на света.

– Той изобщо не ме обича вече, изобщо!

– Глупости! – коментарът бе на сър Хърбърт. – Разбира се, че те обича. Хайде сега върви... Впрочем, я ми кажи – получаваш ли си пенсията?

– Амчи да, получавам я. Ама съ чудя някой път дали си струва. Все едно си продаваш наследствените права за овесена каша.

След тази финална поанта тя позволи на Поли да я отведе. Слингсби завършваше процесията. На лицето му беше изписано смесеното изражение на отказ да поеме каквато и да е отговорност за сцената и извишение, че има такава сестра.

– За какво, по дяволите, говореше тя? – попита неразбиращо Тони.

– Нищо, нищо – тръсна глава с досада сър Хърбърт, сякаш гонеше нахална муха. – Тя не е на себе си. По-добре я отведи в твоята дневна, Лидия, и я пази там, докато стане време да си тръгва.

– Мисля, че си прав – съгласи се лейди Лидия. Тони гледаше ту единия, ту другия в почуда.

– За бога! – възкликна той. – Но защо? Какъв е проблемът?

– Тя е бърлива стара глупачка – отсече сър Хърбърт, – а в сегашното ѝ състояние и господ не знае какво може да наговори на прислугата.

– Какво толкова може да каже?

– О, откъде да знам – размърда се неспокойно сър Хърбърт. – Тази жена е способна да измисли какви ли не истории за баща ти.

– Защо пък за баща ми?

– Или за мен. Или за някой друг. За бога, престани с тези въпроси.

Тони продължаваше да не схваща същността на проблема.

– Защо си толкова нервен?

– Нервен? Глупости. Не съм нервен.

Тони нададе неочакван вик на прозрение.

– Боже! Схванах, чичо Хърбърт. Мамчето Прайс е част от твоето мъгляво минало.

– Не ставай идиот, Тони – скастри го лейди Лидия.

– Побързай, Лидия – настоя сър Хърбърт. – Губиш време. Иди и я дръж при себе си, докато ѝ мине. Дори и сега тя вече може би говори на някого.

Когато врата се затвори зад лейди Лидия, Тони се обърна поривисто към чичо си, готов да разчопли нещата докрай.

– А сега ме погледни в очите, чичо Хърбърт, и ми кажи значеше ли тази жена нещо за теб преди двайсет и пет години?

Сър Хърбърт изпръхтя.

– Разбира се, че не. Преди двайсет и пет години аз се подвизавах сред каймака на момичета от музикалните театри.

– Хм! – откликна Тони. – Дали да ти вярвам или не? Държиш се доста подозрително и нещо го увърташ. Винаги съм се питал защо толкова настояваш да изплащам пенсия на мамчето.

– Ама че работа, момче! Нима един верен служител не заслужава отплата?

– О, тези пари изобщо не ми се свидят. Аз много харесвам мамчето... особено когато е далече. Виж за Сид, нейната издънка, не мога да кажа същото. Подозирам, че този приятел говори лоши неща за аристокрацията в Хайд Парк. Той ме гледа с обвинителен поглед, сякаш аз и тези като мен пъхат непрестанно прътове в колелото на прогреса. Но едва ли щеше да ме гледа така гадно, ако знаеше какъв зор е да си граф. Иска ми се той да можеше да дойде за малко на моето място.

– Какви ги говориш, за Бога! – възкликанието на сър Хърбърт много заприлича на истеричен крясък.

– Да, точно това ми се иска. До гуша ми дойде от тези тъпаци, които си мислят, че да си граф значи да си свиркаш безгрижно цял живот. Предполагам си мислят, че имението се управлява ей така, от само себе си. Ако Сид Прайс дойде на моето място по някой каприз на съдбата...

– Господи, стига!

– Какво ти става? Защо трепериш като трепетлика пред буря?

– Не треперя.

– Напротив, трепериш, чичо Хърбърт, и това, което искам да знам...

– О, ето те и тебе!

Главата на мамчето Прайс бе цъфнала като майска роза на вратата. Сър Хърбърт Басинджър я погледна с такъв ужас, все едно принадлежеше на Медуза.

– Господи! – простена той. – Какво е станало с Лидия?

Пета глава

Мама Прайс се промъкна плашливо в стаята. В ръката ѝ се гушеше наполовина пълна чаша с порто и явно на липсващата половина трябваше да се отдаде без никакво колебание заслугата за поразителната промяна в настроението ѝ. Но дали за добро или за лошо, по това човек трудно би могъл да изрази категорично мнение. От дълбините на самосъжалението тази жена с един скок се бе пренесла сред висините на необуздано веселие.

– Мога ли да вляза? Вий сте тук, милорд – цъкна тя с език одобрително. – А сега, скъпи – продължи мамчето, цялата в усмивки и лъскави погледи, – можем най-сетне да си проведем нашия малък разговор.

Тони отстъпи крачка назад. Походката на мамчето беше колеблива, но беше повече от ясно, че маневрите ѝ имат за цел любяща целувка.

– Моля те, мамче – умолително изблея лордът, – не сега. Аз съм сгоден.

Мамчето Прайс отново цъкна с език.

– Знам, скъпи. Всички само за туй говорят. И се надявам да сте много щастливи. Три пъти наздраве, наздраве, наздраве... хлъц! – Тя замълча и погледна укорително сър Хърбърт. – О, сър Хърбър! Учудена съм.

– Какво, по дяволите, съм направил? – поиска да узнае обиденият пер.

– Защо вие... хлъц! Ето туй сте направили.

– По-добре елате и легнете тук, госпожо Прайс – каза сър Хърбърт.

Думите му по някаква неизвестна причина изглежда засегнаха женската ѝ гордост. Тя изправи гръб високомерно, а жизнерадостното ѝ настроение претърпя временен срив.

– Нямам такова намерение. Много съм си добре даже – отсеке тя с достойнство. – Махайте се. Аз отдавна съм във от лапите ви, сър Хърбърт Басинджър.

– Виж какво, Прайс, нямам намерение да ти търпя глупостите – изви глас сър Хърбърт и се отправи към вратата, която в този момент се отвори, пропускайки забързаната лейди Лидия. – Защо, по дяволите, си я пуснала, Лидия?

– Така и не успях да я хвана – обясни тя. – Когато отидох в кухнята, тя вече беше изчезнала. Изглежда броди из къщата целия следобед.

На прага се появи и Поли Браун.

– О, вие сте я намерили? – възкликна тя.

Тони се огледа около себе си изумен.

– Да не би да играем на криеница? – поиска да узнае той.

Жизнерадостното настроение на мама Прайс, помрачено от последната ѝ среща със сър Хърбърт, бе изцяло възстановено. Тя довърши чашата си с порто и дари цялата компания с най-слънчевата от всички слънчеви усмивки.

– Дами и господа – обяви тя тържествено, търсейки с ръка здравата опора на близката маса, – искам да ви кажа няколко думи. Тъй както сме се събрали сега, нека да пием за здравето на това скъпо момче и на неговата бъдеща невеста. И да им пожелаем лек и безгрижен семеен живот! Хлъц! – Тя замълча, отправяйки укорителен поглед към лейди Лидия – О, лейди Лид'я, и вий сте тук!

Коментарът на лейди Лидия бе кратък.

– Ама че неприятна жена!

Сърдечността още един път напусна без предупреждение гърдите на госпожа Прайс и бе заместена от съзливо самосъжаление.

– Неприятна, тъй значи? – Тя насочи треперещ пръст към Тони. – Сигур и него ще накарате да говори по този начин за мене. До гуша ми дойде, правичката ви казвам. Мисля да зема да си кажа сичко както си е и да си очистя съвестта.

Сър Хърбърт хвърли агонизиращ поглед към лейди Лидия.

– Прайс, послушай ме – каза той строго. Мълчаливото насърчение на жена му беше укрепило и удвоило силите му. – Ще престанеш с тези твои глупости и ще отидеш в библиотеката, за да си легнеш.

Госпожа Прайс се дръпна като опарена от оскърбителната му хватка.

– Не смей да ме пипаш с тези ръце! – викна тя пискливо. – Точно ти си човекът, дето ме кара година след година да задушavam гласа на съвестта си с някакви си пари. Махай се от мене!

Поли се приближи.

– Аз ще я отведа – каза тя кротко. – Хайде, госпожо Прайс. В библиотеката има много удобен диван. Там ще ви оправа и косата, за да изглеждате добре за вечеря.

– Ти си свясно момиче, Поли – промърмори мамчето след неуспеха на своята атака и позволи на момичето да я отведе. – Ти си американката, дето никога не е гръмвала човек в живота си, тъй рекох на Сид. – Споменаването на името обаче върна част от позабравения за момент

плам и тя се обърна към сър Хърбърт. – Бедният Сид! Кат' си помисля какво сторих на нещастното момче, а той е толкоз мил с мене... Да, сър Хърбърт Басинджър, ако не бяхте вий... хлъц!

– Това е всичко, Прайс.

– Всичко значи! – госпожа Прайс го погледна колебливо. – Хлъц! Ама вий сте в грешка, тъй да знаете. Туй хълцане сигур от вас съм го прихванала.

След тази последна стрела, отправена към лагера на врага, мамчето се оттегли, като на вратата се сблъска с Фреди. Фреди, който беше тръгнал към дневната с ясната мисъл, че времето за коктейли наближава и те сигурно скоро ще се появят, за да изпълнят своята благородна умиротворителна мисия, се загледа намръщено след нея.

– Освен ако набитото ми око не ме лъже – отбеляза Фреди, – бих определил тази жена като доста накисната.

– Разбира се, че е накисната – отвърна с раздражение сър Хърбърт.

– Защо не я върнете на досадния й син и не му поръчате да си я отведе?

Лейди Лидия нададе остър вик.

– Тя изобщо не трябва да се доближава до сина си!

– Я, това пък защо! – попита Фреди объркан.

Тони също имаше какво да каже. Лицето му бе мрачно.

– И аз искам да узная защо. Останах с убеждението, че нещо се крие от нас?

– Не, не, не – изтрака сър Хърбърт.

– Има. Да не мислиш, че съм глупак? Защо тогава тя говореше за съвест, чийто глас бил задушаван с пари?

– Хърбърт! – лейди Лидия се свлече върху един стол. Имаше вид на жена, отказала се от битка. – Хърбърт, той трябва да научи.

– Лидия!

– Да, трябва, Фреди също. Не издържам повече.

– Така е. Няма да е лошо да получим все пак някоя и друга обяснителна бележка – одобри Фреди. – Започвам да се чувствам като герой на Едгар Уолъс и се чудя кой е Удушвачът и кой Зеленоокият отмъстител.

– Старата глупачка е безопасна, когато е трезва – каза сър Хърбърт, – но в това състояние започвам да се страхувам от нея.

– Защо човек трябва да се страхува от бавачката си, когато отдавна е пораснал. Ето това не ми е ясно – прекъсна го Фреди.

– Кажи им, Хърбърт – изшептя лейди Лидия.

– Да – обади се Тони, – аз чакам, чичо Хърбърт.

Граф или бръснар

– Е, добре – отстъпи сър Хърбърт Басинджър.

Шеста глава

Сър Хърбърт Басинджър отиде до вратата, отвори я и огледа навън. Уверил се, че няма никой, той доприпка до френския прозорец и също така акуратно провери дали околността не съдържа някое любопитно ухо. Фреди наблюдаваше тези мелодраматични маневри с присмехулен поглед и тъкмо щеше да изстреля ироничен коментар, когато сър Хърбърт, доволен, че поверителността на срещата ще бъде запазена, зае безсмъртната поза на английски джентълмен – прав пред камината с ръце зад гърба си – и заговори.

– Тони – започна той, – какво знаеш за обстоятелствата около твоето раждане?

Тони сбърчи чело. Въпросът го свари неподготвен, а петият граф Дройтуич мразеше да попада в подобно положение.

– Роден съм в Индия...

– ...където родителите на нашия герой – добави Фреди – са се намирали в този момент. Бидейки още в крехка бебешка възраст, той е изпратен обратно в Англия под грижите на...

– Грешите – прекъсна го сър Хърбърт. – Тони не е роден в Индия.

– В такъв случай – обади се отново Фреди, – фамилията архиви лъжат като дърти цигани.

Лейди Лидия погледна към сър Хърбърт от креслото, в което седеше.

– Кажи им, Хърбърт – повтори отново тя.

Сър Хърбърт Басинджър преглътна мъчително, като човек, който гълта горчиво лекарство.

– Много добре – каза той. – Тони, ти си роден над бръснарския салон на Мот стрийт, Нйтсбридж.

Тони премигна неразбиращо.

– Какво! Но как майка ми...

– Ако под твоя майка имаш предвид покойната лейди Дройтуич, тя няма нищо общо с това.

Почитаемият Фреди Чок-Маршъл бе изчерпал целия запас от търпение, който имаше. Това, по негово мнение, минаваше всички граници. Той погледна говорещия с възмущение.

– Чичо Хърбърт – каза Фреди, – ти започна да плещиш в реликепели!

– Кажи му – повтори отново лейди Лидия. – Стига си го увъртал.

Сър Хърбърт обясни, че се опитва да поднесе новината внимателно.

– Ясно, но спри с опитите.

– Точно така – подкрепи я и Тони. – Гръмни бомбата и зарови останките ми.

Сър Хърбърт отново преглътна онова свое горчиво лекарство. После с видимо усилие събра сили и отвори уста.

– Добре, щом настоявате – каза той. – Тази възрастна жена... госпожа Прайс... е твоя майка!

– Мили боже! Искаш да кажеш...?

– Не. Не си незаконен. По-лошо е.

– По-лошо? Как може нещо да е по-лошо от това? Ако съм незаконен, нямам право на титлата.

– Ти нямаш право на титлата – каза лейди Лидия.

– Вие и двамата май сте луди.

Сър Хърбърт изстена.

– Нещата са много прости, дяволите да го вземат. Бебето на Дройтуич беше изпратено от Индия и дадено на бавачка. Естествено жената трябваше да има дете на практически същата възраст като него.

– Какъв кошмар! – Тони прокара треперееща ръка през косата си. – Разбирам какво имате предвид. Бебето на Дройтуич е умряло и аз...

– Бебето на Дройтуич не е умряло. То е живо и днес.

– Живо е? Къде е тогава?

– Навън, в помещенията на прислугата – изхъхри сър Хърбърт. – Той е Сид Прайс, бръснарят.

Тишината, последвала това сензационно разкритие, беше разцепена от почти животински вик на агония. Източникът му обаче не беше главният потърпевш, който гледаше с празен поглед сър Хърбърт. Този нечовешки крясък на ужас бе нададен от Почитаемия Фреди.

– Сид Прайс е мой брат? – изпищя фалцетово той.

– Това не е истина – изшептя Тони. – Не може да е истина.

– Истина е, Тони. Самата истина – отвърна му лейди Лидия.

Фреди продължаваше да се бори с личния си проблем.

– Но той не би могъл да е мой брат! – нареждаше той. – Та той носи връзка от магазин за конфекция.

Тони отиде до прозореца, погледна навън, след което се върна при групата и с треперещи крака седна на дивана. Лицето му бе бяло като тебешир.

– Мисля, че ми дължите пълно обяснение на това, което казахте –

изрече той глухо. – Сигурни ли сте, че няма някаква грешка?

– Напълно сме сигурни.

– Откога знаете?

– Откакто стана на шестнайсет.

Веждите на Тони се изстреляха нагоре.

– Цели дванайсет години! Много добре сте пазили тайната. И как стана така, че научихте истината точно по това време?

– Ето как се случи всичко. По това време беше станала катастрофа с един от крайградските влакове, а госпожа Прайс била в него. Нямала е никакви сериозни наранявания, но от шока получила сърдечен пристъп.

– Помислила си, че умира – допълни лейди Лидия.

– И изпратила да извикат Дройтуич – продължи разказа сър Хърбърт. – За да му разкаже историята. Угризения на съвестта, нали разбираш. Предсмъртни признания.

– Разбирам – поклати глава Тони.

– Аз бях в клуба, когато той ми позвъни и ме помоли да дойде веднага в Найтсбридж. Беше страшно развълнуван, но не можеше да ми каже нищо по телефона... каза, че връзката е несигурна. Така че аз веднага грабнах едно такси и пристигнах в бръснарския салон. Там той накара Прайс да повтори разказа си... Основната идея на историята беше, че по някое време през тази година, преди Дройтуич и жена му да се завърнат от Индия, тя подменила собственото си дете с тяхното.

– Аха – бе краткият коментар на Тони.

Фреди продължаваше да се съпротивлява яростно срещу съдбата си.

– Но, дявол да го вземе, човек не може да направи такова нещо без да го разкрият – възмути се той. – Нали има все пак някаква семейна прилика?

– Аз смятах, че детето трябва да прилича на баща си. Но всъщност – каза сър Хърбърт, – всички новородени бебета фактически приличат на малкия Дройтуич.

– Нали знаеш как изглеждат – включи се лейди Лидия. – Пухкави, розови и еднакви.

Фреди все още не се предаваше.

– Добре, но проклетото бебе би трябвало да има някакви особени белези – простена той. – Не може и двете бебета да са нямали нищо по себе си. Нали знаете какво пише в паспортите – „Особени белези“.

Сър Хърбърт кимна мрачно.

– Ще стигна и до това. Точно белегът всъщност направи нещата

така сигурни. Преди да напусне Индия ръката на бебето на Дройтуич била лошо попарена. Когато родителите се върнали след година и половина, белегът го нямало. Бавачката Прайс обяснила, че той напълно бил изчезнал. Четиринайсет години по-късно момчето, което се нарича Сид Прайс, все още носи този белег.

– Тогава, проклет да съм, ако разбирам защо сте оставили нещата...

– Почакай – прекъсна го лейди Лидия. – И това ще научиш.

– Лейди Дройтуич – продължи сър Хърбърт – беше в много деликатно здравословно състояние. Ако бяхме ѝ отнели момчето, което тя смяташе за свой син и което боготвореше, и се бяхме опитали да го подменим с този ужасен малък натрапник, шокът щеше да я убие. Цяла нощ ние двамата обмисляхме какво да направим. Тогава на мен ми хрумна идея. Да предположим, че доведем момчето да я види и я оставим насаме с него. Сигурно майчиният инстинкт щеше да заговори в нея и да почувства някакво привличане...?

– И какво стана?

– Още в момента, в който го зърна – каза сър Хърбърт тъжно, – тя обяви, че това е най-непоносимият малък досадник, който някога е виждала.

– Не можеше да го търпи край себе си – допълни лейди Лидия.

– А когато съпругът ѝ предложи да го осиновят, тя веднага го заподозря в извънбрачна връзка. И започна да натяква за това на бедния Дройтуич.

Сър Хърбърт Басинджър си пое дълбоко дъх и се опита да поразхлаби с пръст яката си. Изглеждаше доволен, че е стигнал финала на сатата си.

– Това ли е всичко? – попита Тони.

– Да, това е всичко.

– И мислите, че е достатъчно! – възмути се Фреди.

– Посъветвах Дройтуич да остави нещата такива каквито са. Тук, казах му аз, имаме едно момче, подготвено добре за позицията, която трябва да заеме... отлично образовано, отлично възпитано...

– Маниерите ти са очарователни, Тони – каза лейди Лидия.

– А там имаме друго момче... недодялано, необразовано, неприятно малко създание.

– Амин! – обади се Фреди.

Тони се вкопчи трескаво в дивана.

– Но какво ще правя аз, по дяволите, сега? – извика той.

– Да правиш? – в гласа на лейди Лидия нямаше и нотка на

колебание. – Може да се направи само едно нещо.

– Точно така – присъедини се и сър Хърбърт. – Да оставим нещата такива както са и да се погрижим добре тази жена да си държи устата затворена.

– Но, дявол го взел – оцъкли се Тони, – аз не мога...

Фреди се приближи до него и като го потупа по рамото окуражително, му поднесе поредната порция от практичната си мъдрост.

– Не се прави на магаре, старче – смърти го Фреди. – Ако има момент в живота на човека, когато най-малко трябва да се държи като безмозъчна медуза, то твоят е точно сега. Вземи се в ръце, друже. Дори ако искаш да си смениш мястото със Сид Прайс, то помисли за мен. Наистина ли искаш да ме обзаведеш с брат като този?

– Виж какво, Тони – включи се и лейди Лидия, – щом собственият баща на момчето е сметнал за нецелесъобразно да оправи нещата, не виждам защо ти трябва да се тревожиш.

– Ето това е мъжка приказка, лельо Лидия – похвали я Фреди.

– Да се тревожа? – Тони се обърна към сър Хърбърт. – Ами... вие изобщо ли не се тревожите?

– Никога! Аз правя всичко за добруването на този млад човек – когато отида в Лондон, той ме подстригва поне два пъти месечно.

– А аз го препоръчах на всичките си приятелки – подкрепи го и лейди Лидия. – Затова той успя да направи и секция за дамски прически.

– А ако нямаше дамска секция – намеси се авторитетно и Фреди, – той никога нямаше да срещне това невероятно красиво момиче, което е довел днес със себе си. Не правим ли добро на човека, а?

Тони се засмя.

– О, никой не може да критикува твоя егоистичен алтруизъм – каза той, – но все пак...

И замлъкна – някой бе почукал на вратата. В стаята се възцари тишина. Семейният съвет размени погледи.

– Влез! – извика Тони.

На прага се появи Поли Браун. Появата ѝ бе съпроводена с безшумна въздишка на облекчение, откъснала се от устните най-малко на трима от присъстващите в дневната. Лейди Лидия се усмихна приветливо на момичето. Поли бе спокойна и съдържана.

– Може ли да говоря за момент с вас, лейди Лидия?

– Разбира се. Какво има?

– Искам да попитам, ако нямате нищо против да споделите с мен – каза Поли, – дали има някаква истина в историята, която ми разказа

Граф или бръснар

госпожа Прайс.

Седма глава

Шокиращият въпрос бе последван от изумена тишина. Малко покъсно тя бе нарушена едновременно от сър Хърбърт и лейди Лидия – сър Хърбърт издаде странен остър звук като овца, откъснала стрък жилага трева, докато лейди Лидия достигна по-бързо до словесната форма на изказ.

– Каква история? – попита тя, чупейки пръсти в опит да потисне вика, напираш на устните ѝ.

– За смяната на бебетата.

– Значи ти е казала? – изрече Тони без следа от емоция.

– Да.

– Проклетата жена! – избухна сър Хърбърт. – Какво право има да ти говори подобни измислици?

– Струва ми се, че тя искаше да го каже на някого – каза Поли. – Сигурна съм, че и друг да беше на мое място, едва ли щеше да се сдържи. А и тя знае, че харесвам господин Прайс.

– Ти го харесваш? – възкликна Фреди с чистосърдечна почуда.

– Да, харесвам го. Още от първия ми ден в салона се държи добре с мен. И повярвайте ми, няма друг в този бранш, който да се отнася така с момичетата, които работят за него. Господин Прайс винаги е бил безупречен в отношението си към мен, ето защо искам да бъде щастлив.

Сър Хърбърт изпухтя.

– Това е чудесно, мило момиче, но ти сигурно не очакваш, че лорд Дройтуич...

– Точно затова – продължи Поли, – ако има някаква истина в тази история, бих искала да ви помоля като лична услуга да не казвате на господин Прайс.

– Какво!

– Да не казвате на господин Прайс.

– Да не казваме на господин Прайс ли те чух да казваш? – заекна от изумление Фреди. – Да не казваме?

– В момента господин Прайс е един щастлив човек – обича работата си и е ужасно горд, че се справя така добре. Често го чувам да казва, че някой ден ще се премести на Бонд стрийт. Говори с въодушевлението на дете, което планира тържеството за рождения си ден. Казвам ви, той е точно на мястото си. Вложил е цялото си сърце и душа в бизнеса и ще

бъде нещастен без него. Мисля, че ще съсипете целия му живот, ако изведнъж му дадете титла и такова огромно имение.

– Виж ти! – това беше казано от лейди Лидия, която първа се съвзе, за да изкоментира неочакваната гледна точка, от която бе разгледан случаят. – Това е любопитен начин да се погледне на ситуацията.

– Единственият възможен – отсече твърдо Фреди. Той се усмихна на Поли и побърза да изкаже пълното си одобрение. – Не знам дали съзнаваш това – каза той, – но всяка дума, откъснала се от устата ти, е като истинска перла от най-чиста проба.

– Просто се опитвам да погледна нещата откъм разумната им страна. На този свят никой не е щастлив, ако не е на мястото си. И кралят се чувства зле, когато го стягат обувките.

– Дори и Соломон – побърза да увери сър Хърбърт компанията с тон на благоговееен възторг – не може да се сравни с това момиче.

– На господин Прайс ще му бъде много трудно, ако го направите граф. Той непрекъснато се притеснява да не направи някоя издънка.

– Тя иска да каже – поясни Фреди, който имаше бегла представа за американския начин на изразяване, – да не извърши някоя грешка, нещо, което обществото не одобрява.

– Защото смята, че хората ще му се смеят. А той мрази му се присмиват. Знам го добре – потвърди Поли замислена, – защото съм опитвала.

Тони изглежда бе единственият човек сред присъстващите, който не мислеше, че всичко се подрежда върховно.

– Да – обади се той, – може би си права за Сид. Но пък за мен ще бъде дяволски некомфортно да живея с пари, които принадлежат на друг и да чувам как ме наричат лорд Дройтуич, когато знам, че не съм нищо друго освен натрапник.

Фреди поклати глава укорително.

– Мислиш нездравословно, момчето ми. Много нездравословно. Корирай, ако обичаш, работата на машинката.

– Във всеки случай – обади се и лейди Лидия, – струва ми се, че ще ти бъде по-приятно да живееш тук, отколкото на Мот стрийт и да чуваш, че те наричат господин Прайс.

– Има нещо вярно в думите ти.

– А освен това трябва да мислиш и за Вайолет.

– Ами да – побърза да пусне в действие новото оръжие сър Хърбърт, – нали не искаш да загубиш Вайолет?

– Какво искаш да кажеш с това „да я загуби“? – смъмри го лейди

Лидия строго. – Титлата не значи нищо за Вайолет. Тя ми го каза.

– Именно – побърза да се поправи сър Хърбърт. – Именно. Чудесно, безкористно момиче.

– Тогава не мислиш ли – включи се и Поли, – че щом момичето е толкова чудесно и безкористно, ще е честно да измамиш надеждите й?

– Много добре казано – съгласи се сър Хърбърт.

Той погледна Тони с очакване. Лейди Лидия направи същото, Фреди също го фиксира с поглед много по-красноречив от другите два. Решението на Тони значеше много за Фреди.

– Добре – разтвори безпомощно ръце Тони. – Какво значат някакви си угризения на съвестта между приятели. Да оставим нещата такива каквито са.

– Ура! – викна Фреди.

– Благодаря на бога! – въздъхна лейди Лидия.

– Към благодарностите можем да добавим и тази – допълни сър Хърбърт, – че наквасената стара чанта е заспала в библиотеката, така че няма да продължава да броди из къщата и да дрънка пред всеки, който й се изпречи на пътя.

– Моля за извинение, милорд – каза Слингсби от прага, – но дали Ваша светлост може да ме информира за местонахождението на Прайс?

Сър Хърбърт подскочи като прободен с харпун кит и изгъркори в опит да каже нещо. Схванатите му гласни струни най-накрая пропуснаха едно дрезгаво „Какво!“

– Само не ми казвай, че тя не е в библиотеката! – изшептя със същия дрезгав тон и лейди Лидия.

– Библиотеката е празна, милейди.

Поли нададе кратък вик на мрачно просветление.

– Сигурно се е преструвала на заспала! Само за да ме разчисти от пътя си. О, защо съм толкова наивна! Никога няма да си го простя, никога.

Тя се отпрати към вратата, а сър Хърбърт вдигна ръка, за да я спре.

– Почакай малко.

– Да – намеси се и Фреди. – Ние се нуждаем от теб тук. Слингсби!

– Сър?

– Намери тази млада проказа Прайс и го изпрати тук.

– Много добре, сър.

– Ами сега – обади се отново Фреди, когато вратата се затвори след иконома. – Ако тя е изтропала на Прайс своята сензация, ни остава само една едничка надежда. – И той махна с ръка по посока на Поли. –

Наследничката на Соломон, момичето с изпъкнало чело.

– Да – съгласи се лейди Лидия. – Ако можеш да изложиш аргументите си по същия начин, по който ги изложи пред нас, ти ще можеш да убедиш Прайс така, както убеди лорд Дройтуич.

– Мисля обаче, че не вземате предвид нещо много важно – лорд Дройтуич имаше сериозен интерес да се остави да бъде убеден – отбеляза мъдро Поли.

– Да, да, да – съгласи се сър Хърбърт. – Обаче ако му кажеш, че това е твърде голяма хапка за неговата уста...

– Изобщо не бих споменала подобно нещо на господин Прайс. Кажеш ли, че не може да се справи с нещо, той моментално се захваща с него.

– Неприятна личност! – намеси се отново Фреди. – Винаги съм го казвал.

Лейди Лидия не сдържа емоциите си.

– Но ако преди дванайсет години покойният лорд Дройтуич е отказал да подготви този млад мъж за свой наследник, какъв граф може да стане от него сега.

– Знам какъв ще бъде отговорът му.

– Слушаме те.

– Той ще признае, че от него ще излезе доста ексцентричен пер, но едва ли по-ексцентричен от някои други, които цял живот са били такива.

– И ще бъде съвсем прав – съгласи се Тони.

– Е, както и да е – заключи Поли. – Все пак ще отида и ще видя какво е станало.

– Върви – даде благословията си сър Хърбърт. – Върви и разузнай положението.

– И повярвай ми – допълни Тони, като й отвори галантно вратата, – много съм ти благодарен за всичко, което правиш за нас.

Поли му се усмихна и тръгна, докато Тони затвори вратата и зае мястото си в Съвета.

– А сега ме чуйте всички – взе думата сър Хърбърт в качеството си на самопровъзгласил се председател. – Мисля, че най-доброто, което можем да направим, когато този младеж дойде тук, е да атакуваме веднага и да му предложим пари.

– Да – подкрепи го лейди Лидия – една примамлива сума.

– Точно така, сума, която да не може да откаже – включи се отново сър Хърбърт, – но само при условие, че подпише документ, че се

отказва от претенциите си за титлата.

– Съгласен – одобри Фреди. – И имайте предвид, че трябва да го направим нехайно, без хъмкане и заекване, сякаш ей сега ни е хрумнало.

– Разбирам какво искаш да кажеш – кимна със Хърбърт.

– Ясно ми е. Все едно не ни е грижа за цялото това нещо.

– Правилно – обади се и лейди Лидия ентусиазирано. Тони обаче внесе минорен тон в тази ода на радостта.

– О, по дяволите всичкото това шушукане и заговорничене! – възпротиви се той.

Фреди се почувства задължен отново да раздруса по-големия си брат.

– Виж какво, старче – подхвана той с назидателен глас, – в живота има моменти, когато единственото спасение е да се заговорничи и то да се заговорничи до дупка. Можеш само да благодариш на съответните по-висши инстанции, че имам почетна значка от Оксфорд по заговорничене.

– Смяташ, че подобно държане се налага, така ли?

– Всъщност е от жизненоважно значение.

– Чувствам се гадно.

– Но изглеждаш страхотно. И така, колеги. Безгрижни физиономии готови! Да омаловажаваме и да се забавляваме.

На вратата се почука. Съветът замръзна.

– Влез – каза Тони.

В стаята влезе прислужникът Чарлс.

– Извинете, милорд – каза Чарлс. – Поръчахте ми да ви напомня да се преоблечете по-рано тази вечер.

Съветът си отдъхна.

– Благодаря, Чарлс.

– Чарлс – повика го със Хърбърт.

– Да, със Хърбърт?

– Случайно да знаеш къде е младият Прайс?

– В килера, със Хърбърт – каза Чарлс. – Говори с майка си.

Осма глава

Не се случва често един обикновен прислужник така да стресне семейството на своя работодател – с последните си думи Чарлс все едно взриви бомба под носовете им. Задълженията на нисшата прислуга в английските провинциални имения рядко дават подобна възможност, а през този ден в цяла Англия Чарлс беше може би единственият млад прислужник от този ранг, който с едно единствено изречение накара един баронет да си прехапе езика, съпругата на баронета да се доближи на стъпка до инфаркта, а вторият син на граф да изпусне своя монокъл. И забележете – всичко това се случи едновременно. Иронията на ситуацията се състоеше във факта, че вестоносецът нямаше и най-малка представа за сензацията, която бе предизвикал, защото след първата неволна реакция членовете на Съвета възвърнаха британската си невъзмутимост и отново се превърнаха в самите себе си.

– С майка си? – повтори лейди Лидия. Никой не би могъл да предположи, съдейки по равния ѝ овладян тон, че черно отчаяние бе заръфало душата ѝ. – Сигурен ли си?

– Да, милейди.

Фреди отиде дори по-далече. Той беше върнал монокъла на мястото му, а заедно с него и дълго възпитаваното спокойствие на Чок-Маршълови.

– Как изглеждаше тя, Чарлс? Как се чувства бедната жена?

– Останах с впечатлението, че си мисли, че умира, мастър Фредерик.

Едно „Боже мой!“ почти изскочи от устата на сър Хърбърт, но той в последния миг успя да го възпре. Все пак от устните му се откъсна тих писък като на мишка в капан, а прислужникът Чарлс го отдаде на любовната загриженост на баронета за бившата вярна служителка на фамилията. Това погрешно заключение подтикна Чарлс към изявление, целящо да успокои чичото на работодателя си.

– Тя ще се оправи, сър Хърбърт – каза Чарлс с почтителна увереност. – Познавам я. След половин час ще обикаля наоколо с песни и смях.

– Да, така ще направи – потвърди мрачно Фреди.

– Слушай, Чарлс – каза Тони, – би ли помолил младия Прайс да дойде тук?

– Много добре, милорд.

Прислужникът се оттегли.

– Какво прави този рогач? – възкликна раздражено сър Хърбърт. Леки конвулсии все още разтърсваха тялото му след изживения шок. – Всеки, който напуска тази стая, тръгва с инструкции да намери младия Прайс и да го изпрати тук, а този проклетник не идва. Не идва и това си е!

– Може би намира разговора с майка си за доста интригуващ. Явно не може да се откъсне от фабулата – предположи Фреди.

– Това е влудяващо – изпищя лейди Лидия. – Тази проклетна жена сигурно му е казала.

Фреди се опита да я успокои с жест.

– Дори да му е казала, нашият план си остава същият. Безгрижие е ключовата дума. На всяка цена трябва да изглеждаме безгрижни, дори безразлични. Дявол да го вземе, ако от това образование има поне малка полза, то ние трябва да успеем да преметнем един обикновен бръснар.

– Ще му кажа... – измърмори сър Хърбърт.

– Безразличие – прекъсна го Фреди.

– Ще му кажа...

– Безгрижие.

– Разбира се безразличие. И повече от ясно безгрижие. Ще му кажа, че тази неправдоподобна история, която е достигнала до слуха му, история с източник неговата майка е една...

– Точно така – одобри Фреди. – Използвай дълги думи. Шашни го.

– Ще използвам, стига да се сетя за някоя – призна си чистосърдечно сър Хърбърт.

– Фантасмагория, мисля, че е подходяща, стига да се справиш с нея – каза Фреди изпълнен с желание да помогне.

Отвън се чу шум от стъпки. Още веднъж Съветът стегна редици. Дръжката се задвижи и в стаята нахлу господин Уодингтън, следван от дъщеря си Вайолет.

– Лорд Дройтуич! – викна още от вратата господин Уодингтън.

– Извини баща ми за шумните емоции – каза Вайолет. – Последната бомба в обществото го разтърси целия.

Сър Хърбърт зяпна невярващо.

– Бомба?

– Да не би тя да ви е казала? – извиси глас Тони.

– Разбира се, че ми каза – отвърна му господин Уодингтън.

– Защо, по дяволите, тя пък е казала точно на вас – възмути се

Фреди.

– Ъ?

Тук се намеси лейди Лидия, която предусети, че е в ход неприятно недоразумение.

– Момент, Фреди.

– Той пък какво общо има с това? – възкликна Тони.

– Ей това ми хареса! – зяпна от учудване господин Уодингтън.

– Съжалявам – осъзна се Тони. – Беше грубо от моя страна. Последните събития страшно ме изнервиха. Когато човек е на път да загуби титлата си и парите си до последното пени...

– За какво, по дяволите, говориш? – поиска да узнае господин Уодингтън.

– Нали казахте, че онази старица ви е изпяла всичко?

– Старица ли?

– Господин Уодингтън говори за твоя годеж – извика лейди Лидия отчаяно. – Твоя годеж.

Тони замлъкна.

– Моя годеж? Мили боже, бях забравил.

– Ама че забавна история – избухна Фреди в безгрижен смях. – Какво недоразумение. Двамата сте си говорили за съвсем различни неща.

– Но какво имаш предвид, като казваш, че ще загубиш титлата си.

– Нищо – побърза да се намеси сър Хърбърт. – Просто шега. Малка шегичка и нищо повече.

– Най-чиста закачка – потвърди и Фреди.

Господин Уодингтън едва ли би направил такова солидно състояние без да притежава вродена проникателност. Той се гордееше със способността си да види същността на човека дори през тухлена стена. Тук има нещо гнило, каза си той, и имаше намерение да открие какво е то.

– Не може да е шега – изрече той подозрително. – Тук се крие нещо. Мога да го прочета върху лицата ви. Мога да го отгатна и по държането ви, да не говорим, че съвсем ясно си личи в думите ви. И аз настоявам да разбере какво става. Сега, когато моето малко момиче е поверило щастието си във вашите ръце, лорд Дройтуич, смятам...

– Да – съгласи се Вайолет апатично. – Въпреки, че с баща ми рядко сме на едно мнение, аз мисля също...

Тони ядосано се обърна към тях. Неговата добродушна натура нямаше изградена защита срещу събития като днешните. Той бе изпаднал в настроение, в което един мъж копнее да чупи и троши каквото му

попадне пред очите. Нещо подобно е чувствал и Самсон в храма.

– Много добре – каза той. – Щом искате да знаете, ще ви бъде казано. Изглежда, господин Уодингтън, аз не съм истинският граф Дройтуич.

– Не си... граф... Дройтуич!

– Не съм. Бил съм сменен като бебе.

Добре оформените вежди на Вайолет, грижливо оскубани от някой маестро на пинсетата, леко се повдигнаха.

– Сменен като бебе? Какво искаш да кажеш?

– Ами също като в приказките. Имало две бебета – едното истинско, другото – фалшиво. Оказа се, че аз съм фалшивото.

– Ти си фалшивото?

– Да. Схванахте ли идеята? Е, сега чакаме за разговор истинското бебе и се надяваме на най-доброто.

– Смятаме – намеси се лейди Лидия, – че можем да убедим другия млад човек да се откаже от своите претенции.

– Той знае ли за случая?

– О, да, знае – потвърди Тони.

– Баща ми има предвид да не стане като при един наскоро нашумял случай, когато претендентът изгърмя като надут балон, щом го подложиха на кръстосан разпит. Наистина ли има основание?

– Доста голямо при това – каза Тони мрачно. Палците на господи Уодингтън се изстреляха в ръкавните извивки на жилетката му. Той дръпна дрехата войнствено.

– О? – каза той. – Ами ако откаже? Какво ще стане тогава? А? Отговорете ми. Какво ще стане тогава?

– Тогава – отвърна му Тони – аз се преквалифицирам в бръснар.

– Това шега ли е?

– Нали ви казах, че е шега – обади се сър Хърбърт.

Господин Уодингтън изрази напирашите в него чувства посредством силно пръхтене.

– Не – отсече той. – Мога да разпозная шегата от истината.

– Много ценен талант – одобри Тони.

– А това изобщо не е шега. Истина е. Боже господи! Истина е! Слушайте! Искаш да кажеш, че ако този приятел спечели, ти ще загубиш всичко?

– Не точно всичко. Ще бъда собственик на просперираща бръснарница в Нйтсбирдж.

– Но ще загубиш титлата... имението... и всичко?

– Точно така.

– Мисля, че ще получа удар – обяви господин Уодингтън.

– Само не тук – възпря го винаги практичният Фреди. – Очакваме Претендента да се появи всеки момент, а човек, проснат на пода, ще скапе безгрижната атмосфера. А пък ако питате мен, в стаята има прекалено много хора. Това ще го направи подозрителен.

Вайолет кимна.

– Да, като че ли сцената е прекалено масова – съгласи се тя. – Ела в библиотеката, татко. Там можеш спокойно да получиш своя удар.

Господин Уодингтън пое дъх дълбоко и прочувствено.

– Отивам да се моля – осведоми компанията той.

– Добре, може и това – каза Вайолет. Тя се обърна към лейди Лидия. – Той може да се моли в библиотеката, нали?

– Може да се моли където си поиска – отвърна отривисто лейди Лидия. – Където си поиска!

– Из цялата къща – потвърди сър Хърбърт.

– Страшно ви благодаря – каза Вайолет.

Тя поведе своя кипящ като врял чайник родител през вратата. Когато двамата излязоха, Тони рязко се засмя.

– Смятам – каза той – да скъсам половин страничка от бележник и да направя списък на хората в Англия, които нямат представа за нашата малка тайна.

– Това е страхотно, старче. Радвам се да те видя живнал – одобри Фреди. – Радвам се да чуя отново твоя весел смях.

– По-точно е да го определиш като истеричен – поправи го Тони.

На вратата се почука. И този път – най-накрая – в дневната се появи господин Прайс.

Девета глава

Сид Прайс напредваше бавно през стаята към ариергарда на Семейния съвет и Фреди Чок-Маршъл, съвършен образец на патрицианско спокойствие, погледна своите най-близки и скъпи с мълчалив укор. Поведението на целия съвет в този ужасно критичен за съдбата на всички момент, по негово мнение, беше напълно погрешно. Възмутително. Дори осъдително. И то след многократното му настояване и напомняне от каква жизнена важност е да демонстрират жизнерадост и безгрижие. А бяха ли те жизнерадостни и безгрижни? Дори и следа не можеше да се открие от подобни положителни нагласи, ако щеш и с лупа да ги търсиш. Чичо му Хърбърт трепереше така, все едно бе пипнал Паркинсон преди минута. Леля му Лидия бе точно копие на лейди Макбет. А колкото до брат му Тони – той все още предпочиташе да мисли за него като за свой брат – даже и най-слабоумният кретен можеше да отгатне, че току-що е получил шокираща новина.

Да, на по-нервна и гузна колекция от идиоти Почитаемият Фреди досега не се беше натъквал. И може би точно това го накара с въздишка да отвърне поглед от тях и да насочи вниманието си към Сид.

Въпросната персона изглеждаше прилично, да благодарим на бога. Въсщност той не изглеждаше прилично в истинския смисъл на думата, защото винаги е бил противен досадник и сега продължаваше да е противен досадник, но това, което Фреди имаше предвид с изразеното първоначално одобрение, бе фактът, че Сид не изглеждаше по-противен от обикновено. В очите му не блестеше и искричка вълнение, каквото човек очаква да открие в огромни количества в очите на човек, току-що осведомен от сигурен източник, че е пълноправен и пълнокръвен граф. Изражението на лицето му също не издаваше да е получавал наскоро някаква сензационна информация. И ако той наистина преди малко е разговарял с мамчето Прайс, то последната сигурно е ограничила темите до времето, посевите и промените на следващите парламентарни избори.

Затова, въпреки че продължаваше да поддържа своите естетически възражения, Фреди откри, че наблюдава Сид с облекчение и одобрение.

– Искали сте да ме видите, сър Хърбърт? – каза Сид.

Да. И гласът му е нормален. Без нотка на някакъв скрит триумф или нещо подобно. Фреди усети, че нещата се подреждат добре и запали

цигара поуспокоен.

Пред камината сър Хърбърт Басинджър продължаваше перфектно-то си възпеление в ролята на селския идиот. Моментът изискваше само рязко и хладно кимване с глава или едно кратко „Да“, а той се гърчеше като че ли по гърба му лазеше бръмбар и блъбукаше неконтролируемо.

– Точно така, точно така – изклокочи сър Хърбърт. – Точно така.

Именно. Да, исках да те видя. Ние всички искахме да те видим...

В този миг той срещна погледа на Фреди и замлъкна виновно.

– Седни – каза Фреди, поемайки водачеството.

Сид му хвърли поглед, пълен с хладна неприязън.

– Ще остана прав – отвърна той рязко.

Фреди леко се смути. Не тръгва добре, бе неговата присъда. Изобщо не му хареса начинът, по който го изгледа този тиквеник.

Лейди Лидия се включи в разговора. До този момент тя не бе направила никакъв опит да се усмихне, защото усилията ѝ сякаш да претърпят пълно фиаско, а нищо не действа така пагубно в ситуация като тази от усмивка, която се срива по средата.

– Как е майка ти? – попита тя.

Сид не омикна въпреки предразполагачата любезност на въпроса.

– Няма ѝ нищо. Само си въобразява, че е болна.

– Може да е получила слънчев удар – изказа предположение сър Хърбърт. – Аз също получих слънчев удар днес следобед.

– Удар от порто в добавка към бутилка с уиски – отвърна Сид с безкомпромисна откровеност. – Тя си е направо къркана.

– Боже, боже! – възкликна сър Хърбърт. – Сега като си помисля, наистина държането ѝ ми се стори малко странно, когато се срещнахме. Предполагам, че при тези обстоятелства тя си е въобразила... въобразила...

– Какво си е въобразила?

– Въобразила си е, че е болна – довърши сър Хърбърт колебливо. – Ъ-ъ... Прайс...

– Да, сър Хърбърт?

– Ъ-ъ... чудя се... чудя се дали...

– Да, сър Хърбърт?

– О, нищо – огъна се пред тежката отговорност сър Хърбърт Басинджър и избяга панически от бойното поле.

Този път за свой късмет той не срещна погледа на Фреди. Този жалък провал беше увеличил стократно възмущението в очите на племенника му и го бе превърнал в открито обвинение.

Фреди стигна до извода, че е време някой, който не е страхливец и малодушник, да поеме работата в своите ръце.

– Тони, старче – подхвана той с глас звънък като коледна камбанка, – ти май спомена преди малко, че си искал да питаш нещо Прайс.

– Така ли? – изхълца Тони.

– Ами да – погледът на Фреди се бе сдобил с хипнотичната сила на дресьор на тигри. – За неговото преместване на Бонд стрийт.

– О, да – откликна Тони.

Сид отново хвърли на Фреди един от своите недружелюбни погледи.

– Аз не смятам да се местя на Бонд стрийт – отсече той.

Лейди Лидия отново се хвърли във вихъра на боя.

– Но ние мислим, че ти трябва да се преместиш – каза тя и Фреди мислено отбеляза прекалено лигавия ѝ тон. – Там има много по-добра клиентела.

– Преместването на Бонд стрийт изисква капитал.

Сър Хърбърт тихо се покашля като овца, задавила се от стрък трева.

– Точно затова искахме да говорим с теб, драги – каза той. – Да предположим, че лорд Дройтуич ти даде нужния капитал?

Сид погледна към Тони.

– Вие ли, милорд? Това пък защо?

– Ами, има си причина – даде своя принос и лейди Лидия.

– Точно така, точно така – подкрепи я сър Хърбърт.

– Лорд Дройтуич винаги е бил странен човек. Той смята, че ти като негов млечен брат...

– Лорд Дройтуич е много романтична натура...

– Слава, слава на героя! – възкликна Фреди.

– Е, какво ще кажеш, Сид? – попита Тони. – Приемаш ли?

Сид отново го погледна.

– Да приема какво? Вие все още не сте ми направили предложение.

– О, не съм ли? Ами...

– Малко е трудно да се формулира – обясни лейди Лидия.

Сид премести поглед върху нея. Очите му бяха студени и хапливи.

– Искате ли аз да го формулирам вместо вас? – попита той. – Вие ще ми дадете пари, ако подпиша документ, че се отказвам от всякакви претенции за титлата на граф Дройтуич.

След тези си думи той изгледа с нескрита ирония проснатия в нокаут Съвет.

– Да – продължи Сид, – вие си мислехте, че мама не ми е казала само защото когато влязох тук, не започнах веднага да подскачам и да пляскам с ръце. Но тя ми каза, схващате ли? Аз обаче не мислех, че в историята има нещо вярно, докато не дойдох тук и не забелязах колко са ви потънали гемиие...

– Не са ни потъвали никакви гемии! – викна сър Хърбърт.

– О, потънали са ви и още как! Всъщност има защо. Да ме държите настрана от моите законни наследствени права цели дванайсет години е престъпно безобразие.

Сега, когато беше наясно, че най-лошото вече е станало, лейди Лидия се стегна за битка.

– Ти трябва да докажеш, че тези наследствени права са твои.

– Едва ли ще бъде толкова трудно. Ето вижте този портрет тук. – Сид махна с ръка към портрета на Дългия меч. – Приличаме си като две капки вода.

– Подобни доказателства едва ли ще ти помогнат на подсъдимата скамейка в Камарата на лордовете.

– Когато вляза в Камарата на лордовете – отвърна й Сид, – няма да ме намерите на подсъдимата скамейка.

– Леля ми... – започна Тони.

– Тя не ти е леля – засече го Сид.

– Дамата, която току-що говори – поправи се Тони търпеливо, – има предвид, че трябва да се бориш за правата си.

– Пред специален съд от мои колеги перове. Знам това.

Сър Хърбърт се върна към набелязаната в началото цел.

– Хайде, стига – отсече той. – Целият този разговор няма да ни доведе доникъде. Да предположим, че лорд Дройтуич...

– Той не е лорд Дройтуич.

– О, да го наречем Х – намеси се Фреди раздранено.

– Да предположим, че фамилията – направи втори опит сър Хърбърт – определи рента в размер на хиляда паунда на година на твоё име?

Сид се изсмя презрително.

– Хиляда лири!

– Няма полза да се караме за условията – обади се и Тони. – Това е най-голямата възможна сума, която имението може да си позволи.

– Чудесно! – изсмя се Сид отново. – Значи вече знам колко да ти предложа, за да се споразумеем мирно и тихо и да спестим огромните адвокатски хонорари.

Гордата душа на Фреди не можеше да търпи повече тази

безподобна наглост.

– Проклет безсрамник! – викна той.

Сид се обърна рязко към него.

– Безсрамник, а? Слушай. Писна ми от теб. Аз съм петият граф на Дройтуич! Набий си го в главата! А ти си моят по-малък брат, ясно? И не го забравяй. Още някоя и друга подобна приказка и ще ти отрежа джобните.

Фреди погледна тавана сякаш в мълчалива молба към всевишния да изпрати някоя мълния и да гътне гнусния проклетник. Но таванът мълчеше, а мълния така и не последва.

– Ти няма да си лорд Дройтуич, докато съдът не те провъзгласи за такъв – каза лейди Лидия.

– Ще ме провъзгласи. Не се притеснявай, лельо!

Лейди Лидия изхълца, разтърсена до дъното на душата си. Сър Хърбърт галантно се хвърли в нейна защита.

– Слушай, Прайс...

– Стига с това „Прайс“. А какво е твоята цена (непреводима игра на думи – името съвпада с английската дума за цена – price, бел. пр). Сигурно твоите приятелчета ще си умрат от кеф, когато пресата гръмне с някое заглавие от рода на „Конспирация във висшето общество. Тежка присъда за баронет. Прилагаме снимка на сър Хърбърт Басинджър на път към затвора“ А? Какво ще кажеш за това?

– Сид – каза Тони спокойно.

Претендентът се обърна, за да се разправи и със следващия си опонент.

– Казвай? – просъска той. – Я да чуем ти какво ще избълваш?

– Някога ритали ли са те, Сид?

Претендентът премигна.

– Спри с тъпите си игрички – каза той разтревожен. – Стига с твоите конски глупости.

– Тогава говори прилично.

– Добре, добре. Не можах да се съържа. Когато на човек му се случи подобно нещо, няма как да не стане саркастичен и ироничен. Слушай сега. Според мен ти си свестен човек. Искам да ми кажеш нещо, ама честно. Вярваш ли, че по право аз съм лорд Дройтуич?

– Вярвам.

– Благодаря.

– Няма защо.

– Това е всичко, което исках да знам – каза Сид доволен. – Сега

отивам да изпуша една цигара в градината и ви оставям да обсъдите на спокойствие нещата.

Той отиде до масата, грабна шепа цигари от кутията и излезе през френския прозорец.

– Давам ви десет минути по моя часовник – каза той. – Мисля, че са ви достатъчни.

– Добре, разбрахме се – отвърна Тони.

В този миг вратата с трясък се отвори и в дневната се втурна като хала господин Уодингтън. Той бе следван по обичайния лежерен начин от дъщеря му Вайолет.

Десета глава

- Е? – викна господин Уодингтън – Е?
- Страхувам се, че положението е лошо, господин Уодингтън – каза Тони.
- Нали не искаш да кажеш...?
- Той знае всичко и има намерение да се бори.
- Какви са шансовете му да спечели – попита Вайолет.
- Изключително големи.
- Ако тази дяволска жена даде показания – избухна сър Хърбърт, – от нас няма да остане и парченце за мостра.
- Мили боже! – ахна господин Уодингтън.
- Има само една надежда – каза лейди Лидия. – Трябва да изпратим да намерят онова момиче и да видим какво може да направи тя.
- Какво момиче? – попита Вайолет. – Онова, което Прайс доведе със себе си?
- Да. Може би тя ще успее да го вразуми. Иди и я намери, Фреди.
- Отлитам.
- Вайолет повдигна вежди.
- Защо пък тя ще го вразумява?
- Изглежда го разбира.
- Тя сгодена ли е за него?
- Не – отвърна Тони.
- Може и да е, ти откъде знаеш – възрази Вайолет. – А в този случай ми се струва, че интересите са й изцяло в другата посока. Ако нашият господин Прайс грабне титлата, тя ще стане графиня.
- Тя не е сгодена за него – настоя Тони. – И от онова, което каза, останах с впечатлението, че не иска да става графиня.
- Какво странно момиче! Мислиш ли, че е падала като бебе на главата си?
- Виж сега... – започна господин Уодингтън.
- О, татко, млъкни! – отрязва го Вайолет.
- Господин Уодингтън запрелива от емоции.
- О? – възмути се той. – В моята младост момичетата говореха на бащите си с уважение и смирение.
- Те сигурно са имали друг тип бащи – отсече Вайолет.
- Само след миг, поне така се стори на Съвета, Фреди влетя в стаята

заедно с Поли и присъстващите я посрещнаха ентузиазирано.

– О, влизай, скъпа – любезно я покани лейди Лидия. – Имаме нужда от твоя съвет. Моят племенник обясни ли ти ситуацията?

– Накратко – потвърди Фреди.

– Разбрах, че господин Прайс знае – обобщи Поли.

– Да. Затова бихме искали да отидеш при него – каза лейди Лидия – и да му обясниш нещата така разумно, както направи пред нас преди малко.

Поли поклати глава.

– Няма да има никаква полза.

– Какво искаш да кажеш?

– Щом вече знае, няма полза да се говори с него.

Тони кимна.

– Тя е права, разбира се. Единственото нещо, което можем да направим, е да се подготвим за войната колкото се може по-добре.

– Борба до смърт! – одобри Фреди.

– Или изобщо да не се борите – обади се Поли. – Така ще бъде по-добре.

– Откъде-накъде? – надигна глас господин Уодингтън. – Вие говорите втели-некипели. Втели-не-ки-пели!

– Изобщо не си го помисляй – възрази му Фреди. – Пред нас стои жена, която никога не говори втели-некипели. Аз я наблюдавах отблизо и ми е ясно, че има някаква идея. Някакво хрумване. Някакъв план.

– Да, имам – потвърди Поли. – И мисля, че е добър. Искате господин Прайс да не предяви претенции, нали?

– Искаме – съгласи се печално сър Хърбърт.

– Единственото нещо, което може да го откаже от титлата, е да опита да бъде граф и да разбере колко самотно, неприятно и не на място ще се чувства, ако наистина стане такъв.

– Какво, по дяволите, искате да кажете?

– Предлагам ви да го направите лорд Дройтуич веднага. Дайте му титлата.

– Но, скъпо мое момиче... – сър Хърбърт беше разочарован. Той беше очаквал нещо по-добро. – Но, скъпо мое момиче, ние не можем да му я дадем. Случаят трябва да се разгледа от комисия в Камарата на лордовете.

– Да, разбрах, но междувременно вие можете да го оставите в къщата и да му кажете, че трябва да го обучите, да го подготвите да бъде лорд Дройтуич – да го шлифовате така че да не посрами фамилията,

когато случаят бъде разрешен.

Лейди Лидия нададе ентузиазирано възклицание.

– Каква чудесна идея!

– Това се казва ум! – съгласи се сър Хърбърт.

– Казах ви, че това момиче никога не говори врели-некипели – включи се и Фреди.

Господин Уодингтън отказа да се присъедини към хора на възхвалата.

– Изобщо не мога да разбера какви ги говори това момиче – измърмори той.

– О, татко! – Вайолет притежаваше в изобилие от нетърпимостта на съвременните момичета към бавно загряващите умствени реотани на по-възрастните си роднини. – Използвай мозъка си, ако имаш такъв. Идеята е да направят нещата толкова неприятни за господин Прайс, че той да се откаже от претенциите си по своя собствена воля.

– Как?

– Има хиляди начини – каза сър Хърбърт. – Аз ще го накарам да язди.

– Аз ще водя по добри класически концерти – обеща лейди Лидия.

– Аз ще го тормозя във всеки възможен миг заради дрехите – добави Фреди.

– А Слингсби ще повдига веждите си и ще гледа през него – даде своя вклад и Вайолет.

Фреди възрази на това предложение.

– Прайс няма да се впечатли. Слингсби е негов чичо.

– Тогава наемете иконом, който може да гледа през него.

Най-накрая господин Уодингтън схвана идеята.

– Разбрах – светна той. – Да, да, да, наистина чудесно хрумване.

– Но не много спортменско, а? – изкоментира Тони.

– Спортменско ли? – лейди Лидия беше шокирана. – Скъпо мое момче!

– Така е – настоя Тони. – Доста долно ми изглежда.

– В ситуация така отчайваща като тази – каза сър Хърбърт – ние не можем да си позволим да бъдем деликатни. Все пак в някаква степен правим добро на младежа. Просто му показваме какво го чака.

– Ясно – отсече Тони сухо. – От чисто човеколюбие.

– Във всеки случай, Тони – каза лейди Лидия, – ти няма да участваш. По-добре иди в Лондон и не пречи.

– Много добре.

– Аз също трябва да се върна в Лондон – обади се Поли. – Ако господин Прайс остане тук, той няма да може да ме върне обратно.

– Аз ще те откарам – откликна Тони, като за първи път от началото на драматичните събития лицето му леко се разведри. – Готови ли сте всички?

– Мисля, че е по-добре да се сбогувам с господин Прайс.

– Добре. Ще те чакам при задния вход след десет минути.

– Благодаря, лорд Дройтуич.

– Казвай ми Сид – предложи Тони.

Лейди Лидия се обърна към Поли.

– Е, госпожице Браун – каза тя. – Не мога да ви опиша колко сме ви благодарни за предложението.

– Трепач е – съгласи се Фреди. – Трепач.

– Благодаря, лейди Лидия – каза Поли.

Одобрително шушукане последва оттеглянето ѝ.

– Какво момиче! – въздъхна сър Хърбърт благоговейно.

– Голям мозък – добави Фреди. – Солидна работа.

– Не съм срещал момиче, което да ме впечатли повече – присъеди ни се към облажаването и Тони.

Вайолет го погледна криво.

– Затова ли с такава готовност ѝ предложи място в колата си! – заядливо отбеляза тя.

В неловката пауза, последвала последната забележка, Сид прекрачи през френския прозорец.

– Е, слушам... – каза той, но после спря и подозрително се огледа около себе си, открил промяна в числения състав на вражеската армия. – Охо! Отборът май се е увеличил, докато ме нямаше.

Тони се погрижи за етикета.

– Моята годеница, госпожица Уодингтън. Бащата на моята годеница, господин Уодингтън. Мога ли да ви представя лорд Дройтуич?

Сид видимо се стресна.

– Охо! – възкликна той. – Значи реши да изчезнеш, така ли?

– Улучи право в десетката – отвърна Тони. – Смятам да се омета и да ти оставя всичко. – Той извади от джоба си връзка ключове. – С този голям златен ключ можеш да си отключваш дрешника, пощенската кутия, винарската изба и още няколко други неща, които Слингсби ще ти покаже. Това е ключът от къщата ти на Арлингтън стрийт, а това е ключът от тази входна врата. – Той хвърли връзката на масата. – А сега ми дай ключовете от проклетия си бръснарски салон и ще сме уредили

всичко.

Сид зяпна. Нещата се развиваха прекалено бързо за възможностите му.

– Довиждане на всички – извика Тони. – Довиждане, лельо Лидия. Довиждане, чичо Хърбърт. Бай-бай, Фреди.

– Чао до скив, старче.

– Довиждане, Вайолет.

– Довиждане, Тони.

Тони се обърна към Сид.

– Au revoir, лорд Дройтуич. Ще се срещнем при Филипи (древен град, където през 42 г. пр. Хр. Марк Антоний и Октавиан побеждават Брут и Касий, бел. пр.) – махна с ръка той и излезе.

Сид гледаше след него безпомощно.

– Ехей! – викна той, след като забеляза как компанията бързо се разпада. – Къде тръгнахте всички?

– Време е да се преоблечем за вечеря, Хърбърт – каза лейди Лидия.

– Да, скъпа.

– Идваш ли, татко? – обади се Вайолет.

– Ъ? – откликна господин Уодингтън. – О, да.

Фреди остана последен. Той беше втренчил поглед в Сид. Сид се наежи.

– Е? – каза той. – Давам пени за онова, дето се мъти в главата ти.

– Просто си мислех – не изчака да го подканят Фреди, – че ако все пак някога те поканят да заемеш място в Камарата на лордовете, аз непременно ще бъда сред публиката. И съм сигурен, че ще падне голям смях.

– Ха! – опонира му Сид.

Но забележката му среща само празно пространство. Фреди беше изчезнал. Сид остана за момент неподвижен в колебание какво да предприеме. След което отиде до камината и вдигна поглед към портрета на Дългия меч, висящ над нея. Малко неуверено той зае познатата вече поза – брадичка нагоре, ръка върху дръжката на меча. Но не усети същата тръпка и се върна обратно. Докато крачеше из стаята обаче, изглежда го споходи друга мисъл.

Той спря и застана в поза на оратор – пхна едната си ръка в джоба на самото, а другата размахна с широк жест нагоре.

– Милорди! – каза полугласно Сид с тържествен тон. – За първи път в тази историческа сграда аз се обръщам...

Замлъкна насред изречението леко смутен. В стаята се беше появил

Слингсби.

– Да! – каза икономът навъсено.

– Здравей, чичо Тед.

Очите на иконома потъмняха.

– Лорд Дройтуич! – каза той с леден тон.

– О? – Сид продължаваше да бъде весел и безгрижен – състояние, което другите преди него безуспешно се бяха опитвали да постигнат. – Те са ти казали?

– Знам всичко – отговори икономът. – Побързайте. Време е да се преоблечете за вечеря.

– Ами дрехи?

– Дрехите са готови.

– Аха! – Сид претегли информацията. – Добре, тогава искам да се изкъпя.

– Щом така желаете.

– Чичо Тед – каза Сид енергично, – пригответи ми банята.

– Пригответе си я сам, милорд – отвърна икономът.

И той се оттегли високомерно от стаята. Претендентът за графската титла на Дройтуич го гледаше с празен поглед и зяпнала уста. Върху лицето му бе изписан израз на нарастваща паника.

Единадесета глава

Две седмици след сензационните събития, описани току-що, дружката на Фреди Чок-Маршъл Тъби Бриджнорт реши, че е време избуялата растителност върху старата му куфилница да бъде поокастриена и пооформена. Затова след като взе шапката и бастунчето си в указаната последователност, той пое към „Хигиенен моден салон на Прайс“. Частъ приближаваше един, а денят бе събота.

Хигиенният моден салон на Прайс, както вече бе споменато в тази хроника, се намираше на един хвърлей разстояние от Хайд парк и красеше онази малка глуха пресечка на Бромптън роуд, позната на обществеността под името Мог стрийт. Точно тук поколения Прайс бяха водили своята никога несекваща война с постоянно растящите коси на лондончани. Точно тук пра-праядо Прайс неднъж бе порязал една пъпчица върху бузата не на някой друг, а на самия августейши дук на Уелингтън и бе солидно наруган заради немърливостта си от този така прям според анализите човек. Голяма част от аристокрацията и по-заможните господа, обитаващи кварталите южно от парка, посещаваха Прайс за своята редовна двумесечна подстрижка. Лорд Бриджнорт, чието семейство живееше на Кадогат скуеър, следваше същата традиция.

Заемащ почетното положение на редовен клиент, той остана неприятно изненадан, че в този прекрасен следобед не е посрещнат, както обикновено се случваше, лично от собственика на салона. Всъщност от Сид нямаше и следа. Единственият служител на бръснарофризьорското поприще бе дребен възрастен индивид с очила и клюмнали мустаци, чието име, макар Тъби да не знаеше, а и да не го беше грижа, бе Джордж Кристофър Мийч.

Мийч загърна Тъби в широка наметка и грижливо се захвана да моделира главата му. След време процесът напредна толкова, че стигна до онзи момент, когато човекът зад ножиците постави огледало зад тила на своя клиент и мълчаливо го подкани да изрази мнение за творението му.

Тъби проучи в детайли вида си, но не откри каквито и да било неприятни изненади. Суров критик, той не намери материал за възражения и придиряне.

– Изглежда добре – каза той.

С доволно изражение на лицето Джордж Кристофър Мийч прибра огледалото.

– Връхчетата, сър?

– Не, благодаря.

– Шампоан, сър?

– Не, благодаря.

– Лосион, сър?

– Не, благодаря.

– Много добре, сър.

С досполепно примирение Мийч отстрани наметката, Тъби се измъкна от стола като някаква красива пеперуда от родния си пашкул и се вгледа по-отблизо в своето румено отражение.

– Да – потвърди той, – не е лошо.

– Благодаря, сър.

– Все пак вие нямате онзи артистичен замах, който притежава младият Прайс.

Мийч вдигна високомерно глава, обиден от безвкусната според него забележка. До преди две седмици той работеше при прочутия маестро Трюфо, чийто салон напусна по причина на едно, както предпазливо предпочиташе да го нарича, недоразумение. Според неговото лично мнение преместването му по на запад, чак на Бромтън роуд, макар и в такъв уважаван салон с традиции и история, какъв бе този на Прайс, беше крачка надолу в кариерата му. Затова той категорично отхвърли предположението, че уменията му могат да бъдат поставяни по-долу от тези на някой, въртящ ножицата в район като този.

– Нямам съм привилегията да бъда очевидец на работата на господин Прайс – отбеляза Мийч сухо.

– Винаги той подстригва косата ми – обясни Тъби. – И на шефа също – когато имаше такава. Какво имате предвид като казвате, че не сте го виждали да работи?

– Господин Прайс не е идвал в салона от две седмици, сър. Не съм го виждал от деня, в който ме нае на работа.

– О, вие сте нов тук?

– Да, сър. Работех в салона на Трюфо – обясни Мийч с тона на човек, който слага нахапен събеседник на мястото му.

– И Прайс не идвал тук от две седмици?

– Да, сър.

– Какво е станало с него?

– В провинцията е, сър, така разбрах.

– Взел си е отпуск?

В гласа на Мийч зазвучаха тайнствени нотки. Обидата бе

преминала и той посрещна като добре дошла възможността да обсъди с някого темата, която занимаваше мислите му от известно време.

– Ако ме питате, сър, аз мисля, че господин Прайс се е оттеглил.

– Какво!

– Да, сър. Смятам, че тази фирма има нов собственик.

Тъби нададе едно стреснато „Мили боже!“ Остана поразен. За него Прайс винаги бе нещо стабилно и непоклонимо. Като Британския музей например. Винаги бе съществувал, искаше да каже той, откакто човек се помнеше, поне откакто самият Тъби се помнеше. Паметта му пазеше спомени от най-ранно детство, когато бавачката му го водеше при бащата на сегашния собственик, за да му подрязва къдрите. Струваше му се немислимо управляващата династия да сдаде властта ей така.

– Да не искаш да кажеш, че Прайс е продал салона?

– Дали продажбата в действителност се е състояла – отвърна с достойнство Мийч, – не бих могъл да ви кажа. Но фактът е факт. Господин Прайс не е стъпвал тук цели две седмици, а в салона непрекъснато се навърта нов човек. Навярно проучва условията с оглед покупка.

– Какъв е този новият, за кого говориш?

– Много приятен, добре възпитан млад човек, сър. Джентълмен. Казва се Антъни.

– О? – възкликна Тъби.

Беше разтърсен. Душата на Тъби бе с доста консервативна закуска и той скърбеше за всяка лондонска забележителност, която Времето коварно поглъщаше. Натъжаваше го фактът, че един салон, предаван от баща на син от толкова много години, ще попадне в ръцете на чужд човек, пък бил той и приятен, и добре възпитан.

Но такава е мрачната реалност в наши дни, мислеше печално Тъби. Всички стари местенца, които си мислел за вечни, изчезват в момента, в който отместиш поглед от тях. Той нямаше да се изненада, ако някой му кажеше, че са спрели да произвеждат чешърско сирене (вид сирене, подобно на чедър, бел. пр.) или пък са затворили Симпсън. Може би следващата стъпка ще бъде да затворят Итън и Хароу.

– Е, надявам се, че този тип ще се справи – каза Тъби, – защото много хора са свикнали да идват тук.

И щеше да продължи със споделянето на размислите си относно модерното време и навиците, ако в този миг външната врата не се отвори и пред погледа му не изникна безукорната фигура на неговия авер Фреди Чок-Маршъл.

Тъби остана изненадан. Смяташе, че точно този представител на

славното му обкръжение в момента се подвизава в Лангли Енд.

– Здравсти, Фреди! – извика Тъби.

– Здравсти, Тъби.

Лорд Бриджнорт изглежда още не можеше да се отърси от опасението, че въпросната фигура би могла да бъде мираж или плод на собственото му въображение.

– В Лондон ли си? – поиска да узнае той, за да установи твърдо кое е фикция и кое – реалност.

Фреди го увери, че е в метрополията.

– Тони също ли е в Лондон?

– Ъ... да – отвърна Фреди колебливо. – Да, Тони е в Лондон.

– Цялото щастливо семейство е в Лондон, така ли?

– Да. Пристигнахме от Лангли Енд вчера.

Фреди говореше като човек, който си мери думите. В погледа, с който проучваше своя стар училищен другар, се бе промъкнала подозрителност. Последното нещо, което Фреди искаше, бе напористият дописник на клюкар-ските колонки да се мотае в опасната зона, докато семейните им дела се намират в сегашното твърде деликатно положение. До този момент нито един слух за случилото се през онзи фатален летен ден не бе прескочил границите на семейното владение, но човек никога не знае кога нещо може да се изниже от хрусталака. Затова, забравяйки за факта, че салонът на Прайс е любимата семейна бръснарница на фамилия Бриджнорт от години, той заподозря съмнителни мотиви в пристъпването на иначе любимия му другар от детските дни.

Тъби, размишляваше Фреди, винаги е имал мозък, способен да се побере в една чаена лъжичка и за да дойде тук, някой трябва да му е подшушнал нещичко.

– Какво правиш тук? – попита го Фреди строго.

– Ами дойдох да се подстрижа. Ти за нещо друго ли идваш?

– Бръснене, сър? – поиска да узнае целта на посещението и Мийч.

– Исках да разменя две думи с човека, който държи салона – обясни Фреди.

Мийч можеше да му помогне.

– Господин Алтъни ще бъде тук след малко, сър, така каза на госпожица Браун, нашата маникюристка, преди да излезе.

– Дали ще се забави?

– Не мисля, сър. Чух нещо от рода, че ще се върне с някакъв обяд и двамата ще се хранят тук заедно.

След като даде исканата от младия джентълмен информация, Мийч

леко изпуктя. В салона на Трюфо подобни пикник-обеди на работното място бяха непознато явление. Ако господин Трюфо искаше да се нахрани, той отиваше някъде навън, за да го направи.

Тъби беше заинтригуван.

– Познаваш ли този Антъни?

– Да – отвърна Фреди, – познавам го.

– Как го срещна?

– О, както се срещат хората обикновено.

– Къде?

– Какво значение има къде?

– И защо искаш да видиш този Антъни?

– По работа, драги, по работа. А ти какво си ме заразпитвал така – сопна се Фреди.

– Просто питам.

– Защо?

– Интересно ми е що за човек е.

– Защо?

– Ами, по дяволите – повиши тон Тъби, – идвам тук да стрижа къдриците си от най-невръстни детски дни и ето днес влизам си аз най-безгрижно тук, като мисля, че всичко си е по старому и изведнъж този приятел...

– Името ми е Мийч, сър – услужливо подсказа Джордж Кристофър.

– И господин Мийч ми казва, че мястото е продадено на някакъв мистериозен тип на име Антъни. Затова искам да знам кой е той и всичко за него, и дали човек може да му довери грижата за старата четина, така както безрезервно я бях поверил на Прайс.

Подозренията на Фреди обаче не бяха приспани от тази искрена изповед.

– Сигурен ли си, че това е истинската причина?

– Какво имаш предвид?

– Че не си дошъл в качеството си журналистическа хрътка, за да душиш наоколо и да събираш материал за клюкарската си колонка?

Изумлението на Тъби видимо порасна. Имаше чувството, че верният му приятел, с когото е търкал училищната скамейка, му говори с гатанки.

– Изобщо не мога да разбера за какво ми говориш. Какви ги плещиш, Фреди?

– Е, щом не си дошъл тук по този повод, няма значение. Мислех, че душиш наоколо за клюки.

– Аз вече не събирам клюки. Оттеглих се.

– Уволниха ли те? – възкликна Фреди, направил най-естественото заключение. Той често се питаше колко ли дълго отговорен вестник с определени задължения към своите читатели ще търпи безсмислиците, с които Тъби го снабдяваше. – Кога?

Младият Тъби отхвърли възмутено злостната забележка.

– Не са ме уволнили. Те всъщност бяха много доволни от живите и интелигентни материали, които пишех за тях.

– Тогава защо напусна?

– Не си ли чул?

– Да чуя какво?

Лорд Бриджнорт сграбчи ревера на съвършено ушитото сако на своя приятел и се приготви да изстреля голямата новина.

– Аз съм сгоден.

– Сгоден?

– Абсолютно. За Луела, единствената дъщеря на Дж. Грогмортън Биймиш от Ню Йорк сити.

Фреди напълно задоволи очакванията на Тъби по отношение на реакцията.

– Не думай! – изхълца той.

– Думам и още как.

Фреди запали цигара, пафна с удоволствие и попита:

– Момичето сяпа ли е?

– Какво искаш да кажеш с това „сяпа ли е“?

– Ами според мен би трябвало да е сяпа. Но както и да е. Щом нещата стоят така, сърдечни поздравления. Кога направи решителната крачка към пропастта?

– Преди няколко дни. Вчера беше публикувано в „Моурнинг поуст“.

– Никога не чета „Моурнинг поуст“. Има разни неща...

Почитаемият Фреди Чок-Маршъл спря наред изречението. Внезапна мисъл бе изместила всички останали. Очите му заблестяха с онзи ярък светлик, който може да се забележи само в очите на гениален предприемач.

– Този Биймиш – започна той – богат ли е?

– Плува в мангизи.

– А плешив ли е! – зададе Фреди втория по важност за делото въпрос.

– Разбира се, че е плешив. Всички американци са плешиви.

– В такъв случай този тип се нуждае от забележителния еликсир на Прайс „Дерма виталис“. Чудодейна течност! Нали ти дадох преди време една бутилка от нея.

– Така ли? О, да. Сега се сетих. Счупих я.

– Ама че си тъпоумен червей и непохватен рогльо с две леви ръце – възмути се Фреди. – От това зависи твоето здраве и щастие, драги.

Фреди се обърна към Мийч.

– Изпрати половин дузина шишета от онзи лосион за коса на Прайс на лорд Бриджнорт, Клуба на търтеите на Доувър стрийт.

Мийч беше приятно впечатлен. Ето това се казва едър бизнес.

– Много добре, милорд.

– Можеш да ги подариш всички на стареца, Тъби.

Но лорд Бриджнорт не прие предложението със същото въодушевление.

– Стоп, стоп! Чуй ме – извиси глас той. – Не мога да снабдявам току-така с лосиони за коса Биймиш. Не го познавам много добре.

– Как така, старче? Та нали сега ми снесе, че ще се жениш за дъщеря му?

– Едва ли ще успее да го направя, ако му тръсна като подарък разни шишета с лосиони. Стигнах до заключението, че по въпроса за плеши-вината тези типове с калайдисани темета са доста докачливи. Виж какво стана с шефа.

– Няма значение, че...

– По същия въпрос – продължи лорд Бриджнорт – виж какво е станало и с Елиша.

– Елиша чий?

– Просто Елиша (израелтянски пророк и чудотворец, живял около 800–850 г. пр.Хр., бел. пр.). Това е един приятел от Стария завет. Няма нито косъм върху кратуната и когато група деца му напомнили този факт, какво се случило? Бинго! Били изядени от мечки!

Докато траеше историческата справка, Фреди неспокойно тъпчеше от един крак, обут в елегантна обувка, на другия, също така шикозен. Той оценяваше силата на аргументите, причина за отказа на Тъби за съдействие, но търговският дух в гърдите не му позволяваше отстъпление. Почитаемият Чок-Маршъл енергично размишляваше.

– Слушай какво – каза най-накрая Фреди. – Кога ще се виждаш отново с Биймиш?

– Ще обядваме заедно в „Риц“, а след това ще ходим до Гауър.

– Тогава ме вземи със себе си и ме остави да проведе своя бизнес

разговор.

След кратък размисъл новата идея се хареса на лорд Бриджнорт.

– Това е добре, но само ако му я шитнеш като твое хрумване... Искам да кажа, ако искаш да поемеш този риск да бъдеш разкъсан на парчета от мечки... добре тогава.

Фреди си погледна часовника.

– Ще успея да изгълтам един бърз обяд. После ще яздя с един приятел в Роу в два и половина.

– Какъв приятел?

– Просто приятел.

– Бас държа, че е момиче.

– Де да беше – изстена Фреди. – Когато господин Антъни се върне – обърна се той към Мийч, – кажи му, че господин Чок-Маршъл го е търсил и че ще мине отново следобед.

– Много добре, сър.

Тъби се върна обратно на старата тема.

– Колко добре познаваш този тип Антъни?

– Бегло – каза Фреди. – Много бегло.

– Кой е той?

– Просто тип – отвърна Фреди. – Името му е Антъни. Хайде.

И Фреди изведе приятеля си на Мот стрийт, където двамата взеха такси и се отправиха към „Риц“. По пътя Фреди се поздрави за добрата сутрешна работа. Макар и разтърсен до основи от последните семейни събития, Фреди Чок-Маршъл никога не си позволяваше да забрави, че е човек с мисия.

Дванадесета глава

Няколко минути след оттеглянето на бъдещия младоженец и неговия бизнес-партньор, Мийч (бивш служител на Трюфо) остана пълновластен господар на салона. И той се зае да уплътнява свободното си време както всеки съвестен бръснар би трябвало да го прави, т.е. като подготвя принадлежности и материали за следващия клиент. И така – Мийч наточи бръснача, препоръчи сапуните и мазилата по полиците, оправи един рекламен постер на стената, който леко се бе килнал надясно, каза на едно интересуващо се дете колко е часът и после, чувствайки, че няма какво повече да направи до пристигането на следващия клиент, излезе на улицата, застана на тротоара и вдъхна дълбоко не много свежия въздух на Мот стрийт.

Откликвайки на мислите, породени от гледката на върволицата целеустремени граждани, потъващи поединично или на малки групи във входа на „Гъсеницата и халбата“, заемащ съседния ъгъл, Мийч бе подел дискусия с вътрешното си аз относно възможността за едно бързо малко. Точно в този момент обаче вратата на обществено полезното заведение отново се отвори, този път в обратна на миграционната вълна посока, и на тротоара изскочи забързан клиент.

Упоменатият клиент бе едър млад мъж с приятна външност, чиито движения бяха затруднени от големия брой пакети, които носеше. Появата му мигновено прекрати екзистенциалния дебат на Мийч и го отправи бързешком обратно в салона, където същият грабна първия попаднал му под ръка бръснач и започна да го точи с изумително британско усърдие. Миг по-късно отвън се чу мелодично свирукане и под този съпровод в салона се появи работодателят на Мийч, добре възпитаният господин Антъни.

- Здравсти, Мийч – приветства го новодошлият. – Ето ме и мен.
- Радвам се да ви видя, сър – отвърна Мийч любезно.
- Точиш бръснача, а?
- Да, сър.
- Точи, Мийч, точи.

Тони разтовари пакетите на масата, поставена до вратата с табела „Дамско отделение“. За човек, който само преди някакви си две седмици бе преживял смазващ житейски и финансов удар, той изглеждаше забележително жизнерадостен – върху лицето му не можеше да бъде

забелязана и сенчица от някаква грижа. Имаше вид на човек, одобряващ напълно и изцяло сегашното си положение.

Всъщност можем да добавим като вътрешна информация за читателя, че жизнерадостният вид на Тони нямаше ча цел да заблуди страничния наблюдател. Той не криеше под ведрия си лик мрачни дълбини. Напротив, никога не беше се чувствал по-щастлив през живота си.

Много може да се говори за благоприятното положение, в което се намира английският пер с голямо имение в провинцията и голяма къща на Арлингтън стрийт, но – и това откритие бе причина Тони да показва такова усмихнато лице на тълпата – още повече би могло да се каже за благоприятното положение, в което се намира собственикът на „Хигиенен моден салон на Прайс“, чийто персонал включва момиче като Поли Браун.

Две седмици са достатъчен срок за млад мъж с горещ темперамент да се увери в безпогрешността на първото си набързо формирано подозрение, че най-накрая е срещнал единственото момиче, което би могъл да обича. В края на този период умът на Тони се бе превърнал в съсъд, препълнен догоре от образа на тази, която поколения поети са наричали възлюбена, богоравна, ангел, изгора, повелителка на сърцето и какво ли не още.

Ежедневният близък и постоянен контакт с Поли го бе навел на заключението, че много малко неща в живота извън нея имат реално физическо проявление.

Колкото до Джордж Кристофър Мийч, последният би останал крайно изненадан, ако успееше да се добере до информацията, че фигурира в очите на своя работодател като някакъв вид безплатно привидение.

Тони бе споделил със себе си, че в лицето на Поли най-накрая е открил момичето на своите момчешки мечти. Всъщност най-странното беше, че тя изобщо не приличаше на обекта от тези мечти, защото като момче неговите вкусове – оформени вероятно под въздействието на възгледите на главния герой от някоя гледана в детството му театрална постановка – клоняха към внушителните форми, ячка снага и румен лик. Но му беше необходима само още една повторна среща с Поли, за да установи емоционално – бе стигнал до Края на Пътя.

Тони харесваше нейното спокойствие, нейната проникателност, мургавата мекота на кожата ѝ, искрите, готови всеки миг да просветнат в очите ѝ, за да предизвестят прелестната ѝ усмивка...

Да, момиче за милион.

Не. Той би отишъл и по-далеч. За два милиона. А защо не и за три?

Освободил се от пакетите, Тони реши да отпусне своя кипящ от въодушевление дух с приятен разговор. Макар и сянка, Мийч бе за Тони забавен събеседник.

– Как върви работата? – попита той.

– Спокойно, сър. Само едно подстригване досега.

– Добре.

– За съжаление въпросният джентълмен не пожела нито третиране на връхчетата, нито шампоан, нито лосион за скалпа.

– Лошо.

Мийч се усмихна бащински.

– Няма нужда да се притеснявате, сър. Моят опит показва, че големият наплив е в събота следобед.

– О? Следобед, така ли?

– Да, сър. Между другото, сър, преди малко през салона мина господин Чок-Маршъл. Питаше за вас.

– О? Значи са пристигнали в Лондон. Остави ли някакво съобщение за мен?

– Да, сър. Каза, че ще се върне по-късно.

– Добре. А сега – каза Тони, – би ли отишъл да окачиш на вратата табелата „Затворено“?

В действителност Мийч не залитна, но се удържа от олюляване единствено със силата на волята си. Професионалистът в него бе разтърсен като от неочакван ъперкът.

– Вие искате да затворите салона, сър? – изхриптя той.

– Искам.

– В един часа? В събота следобед?

Тони беше разопаковал пакетите и освободени от хартията, те разриха загадъчното си съдържание под формата на множество сандвичи. Имаше обаче и една загърната в златисто бутилка и няколко чаши. Дори и не особено проникателен страничен наблюдател би определил безпогрешно вида на течността в нея като пенлива и леко алкохолна.

– Предполагам, че е необичайно – каза той, – но какво от това?

– Да, сър – отвърна Мийч колебливо.

– Или да го кажем по друг начин – продължи Тони, разклащайки леко бутилката, за да подчертае сериозността на думите си – какво ти пука?

– Именно, сър – отзова се Мийч. Той бе напълно объркан, но сметна, че това е една безопасна реплика.

Тони разви тезата си.

– Аз съм млад, Мийч. Слънцето свети. С мен ще обядва една дама. И аз не искам да бъда безпокоен. Затова затвори салона. По дяволите, Мийч, тези съвременни амбиции за забогатяване. Какво значение има дали ще изпуснем няколко си там шилинга за три-четири подстрижки?

– Най-често в събота господата желаят бръснене, сър.

– Или три-четири контри. Във вените ми кръвта кипи, Мийч, и аз имам намерение днес да се забавлявам, дори ако тоя салон фалира.

Мийч въздъхна.

– Както желаете, сър. Салонът е ваш.

– Това е факт.

– И вие смятате да го ръководите професионално?

– Разбира се.

– Аз се притеснявах да не сте един от онези млади господа, които се захващат с нещо само от скука.

– Далеч съм от тях, Мийч.

– Извинете, че споменавам това, сър, но за мен вие сте загадъчна личност. Този господин Чок-Маршъл бе доста високопоставен млад джентълмен и говореше за вас така, сякаш ви познава отблизо.

– Той ме познава.

– Точно това имах предвид, сър – изрече триумфално Мийч. – Затова и ви нарекох загадъчна личност.

Тони го потупа по рамото.

– Аз съм само млад човек, който се опитва да си живее живота – каза му успокоително той. – Но стига сме говорили за мен. Нека да обсъдим госпожица Браун. Къде е госпожица Браун?

– Предполагам в дамската секция, сър.

– О? Е, добре, надявам се, че няма да се забави много. Шампанското ще се стопли.

– Да отида ли да проверя, сър?

– Не, няма значение. Тичай вкъщи и си поиграй с децата.

– Все още не съм женен, сър.

– Все още?

– Не, сър. Но сме започнали да обсъждаме тази тема. Сгодени сме от осем години и половина.

Тони погледна помощника си с искрен интерес. Една от по-незначителните компенсации на драматичната промяна на живота му бе, че бе въведен в обществото на хора като Мийч. Всеки нов разговор с него го обогатяваше с нови любопитни подробности от неговото житие-битие. Вчера например Тони бе научил, че служителят му свири на

саксофон – последният от инструментите, на които човек би заподозрял, че Мийч би могъл да свири.

– Ти май си мараонец в любовта – изкоментира Тони факта.

– Човек не трябва да се гмурва набързо в такова важно нещо като женитбата, сър.

– Аз изобщо не съм съгласен с теб – каза дружелюбно Тони. – Подкрепям с две ръце внезапния и бърз скок в дълбокото.

Снизходителна усмивка се разля по лицето на Мийч – усмивка, с която зрялата възраст гледа на жарките младежки желания.

– И аз преди време смятах така, сър. Когато бях сгоден за предишната си годеница.

Тони беше заинтригуван.

– Охо! Значи е имало и предишна годеница?

– Да, сър – отвърна Мийч, винаги готов да сподели историята на своя живот с отзивчив слушател. – Но тя ме измами и избяга с един пощальон...

– Не!

– Да, сър. Точно след рождения си ден.

– Ужасно! – възкликна Тони. – Страхувам се, че някои жени са такива – опасно шавливи и крайно продажни.

– Но не всички, сър – заключи мъдро Мийч.

– Мийч – каза му с топлина в гласа Тони, – чрез твоята уста говори мъдростта.

– Моята сегашна годеница никога не би направила подобно нещо, сър.

– Сигурен ли си?

– Напълно сигурен, сър.

Разговорът замря за миг. Тони започна да размества бръснарските сапуни.

– Между другото, Мийч – каза накрая той, – кажи ми нещо. Тези две млади дами... как подходи към тях... имам предвид, как им предложи?

– Ами, сър...

– Питам те най-сериозно. Искам да знам. Това с предложението е много трудна работа.

– Ами моят опит, сър, показва, че то просто се случва, когато трябва да се случи.

Тони остана видимо неудовлетворен от обобщението на житейските наблюдения на Мийч, но повтори думите му замислено.

– То просто се случва... Знаеш ли, не мога да го схвана напълно.

– Това, което имам предвид, сър, е че предложението зависи изцяло от „вдъхновението на мига“, както бих го нарекъл.

– О? „Вдъхновението на мига“?

– Да, сър. Виждаш нещо, което ти се струва подходящо като предисловие и продължаваш нататък. Например, с моята първа годеница, която тогава не ми беше още годеница, седяхме веднъж в гробището и аз я попитах дали би й харесало да види моето име на собствения си надгробен паметник.

– И въпросът беше ли приет добре?

– О, много добре, сър.

– Но ти не си спрял дотук?

– Не, сър. Оттук започнах. Това беше само началото.

– Разбирам... А какъв беше подходът ти към проблема вторият път?

Очите на Мийч засвяткаха зад стъклата на очилата с донжуановски пламък. Изглежда си припомняше отдавна отминали щастливи мигове.

– Ами вторият път се случи след като започнах често да посещавам киносалоните – каза той с мек глас, – и разбира се беше различно.

– Но какво общо имат филмите с предложението?

– Те са много емоционално заредени, сър, пълни са с неща, които бих нарекъл емоционални стимули. След една прожекция аз просто отидох при моята настояща годеница, взех я в ръцете си и я целунах.

– И на нея й хареса?

– Даде ми достатъчно доказателства в тази насока, сър.

Тони гледеше този пламенен мъж с възхищение.

– И след тази целувка продължихте цели осем години и половина? Мисля, че си невероятен.

– Не съм чул никакви оплаквания, сър – каза Мийч самодоволно. – Някога били ли сте сгоден, сър?

Въпросът бе простичък, но щом го чу, Тони изпита чувството, че са го цапардосали с торба лед между очите.

– О! – изви глас той.

През изминалите две вълшебни седмици Тони се беше сещал за Вайолет Уодингтън само мимоходом – така как то човек бърза да отхвърли от съзнанието си нещо неприятно, което е било част от живота му преди, но вече е приключило. Да, Вайолет беше само сянка от миналото.

Но всъщност... било ли е казано нещо, което да подскаже, че тя смята годежът им за развален? Не, той бе принуден да признае, че нищо

такова не е било изречено. Доколкото знаеше от странични източници, тя все още продължаваше да гледа на него, независимо от променените обстоятелства, като на мъжа, за когото смята да се омъжи. Той можеше и да приема за очевидно прекратяването на годеща им, но нямаше никакви доказателства, че тя гледа на него по същия начин. И може би точно в този момент момичето, към което вече не изпитваше дори капка симпатия, обикаляше магазините, трупайки чеиз.

Остана ужасен. Сега, стоейки наред „Хигиенния моден салон на Прайс“, той така и не можа да си представи как е могъл да оглупее до такава опустошителна степен през онази лятна сутрин в розовата градина на Лангли Енд. Извика отново в съзнанието си сцената. Тя стоеше там. Той стоеше тук... А помежду им имаше цели три крачки прилично и безопасно разстояние. И никакъв намек за приближаваща опасност. И тогава... изведнъж...

Когато подробностите от картината започнаха една по една да изплуват пред очите му, Тони се сгърчи от болка, сякаш някой теглеше вътрешностите му с клещи. След случилото се в онзи розов трънак за него връщане назад нямаше. Ако Вайолет все още желае да се омъжи за него... да, щеше да го има до себе си.

– О! – отново извика той. – Аз съм сгоден!

– Наистина ли, сър? – попита Мийч с любопитство. – И как срещнахте младата дама?

– Мийч – простена Тони, – не съм я срещал. Тя ми налетя.

Мийч отново изпита чувството, че стои не пред работодателя си, а пред Свинкса. В този странен тип на име Тони той виждаше човекът загадка. Но преди да успее да помоли за допълнително осветляване на горното изказване, вратата с табелка „Дамско отделение“ се отвори и компанията бе приятно попълнена от Поли.

Момичето изглеждаше зашеметяващо. Стаята, която до този миг бе пренаситена с мирис на брилянтин и косата на Тъби Бриджнорт, изведнъж се изпълни с пролетно ухание. Съзирайки омайното лице, цялата унилоост на Тони изчезна, както упоменатата растителност бе изчезнала под ножиците на Джордж Кристофър Мийч.

Ако имаше качество, което да доминира в душевната структура на Тони, това бе пъргавината. Ето ви и пример – превърнете за миг този млад мъж от граф в бръснар и той ще ви посрещне с усмивка. По същия начин можете да го натикате в един хомот с момиче, което не харесва, но в мига, в който девойката, която обича, се появи в полезрението му, той бръква на дъното, улавя духа си, вдига го, поизступва го от мрачните

мисли и ето го отново с гладко чело и румени страни.

Бъдещето, казваше си той бодро, може само да се погрижи за себе си. Всичко, което си струва да бъде ценено, е настоящето. А това настояще включваше обяд tête-a-tête с Поли Браун.

Tête-a-tête, разбира се, ако успее да се отърве от лепкавия Мийч, чието поведение подсказваше, че има намерение да остане тук, докато разнищи всички тайни, дори ако това му отнеме цялото лято.

– О, ето те и теб! – възкликна Тони. – Чакам те от часове.

– Само пет минути, сър – поправи го Мийч, радетел за точен и прецизен изказ.

Тони изпита лека неприязън към Мийч.

– На мен ми се сториха часове – обърна се той към него хладно. – А сега, Мийч, иди и окачи табелата „Затворено“.

– Ти затваряш салона – изпищя Поли. – В събота?

– Точно това изтъкнах и аз, госпожице – отбеляза със задоволство Мийч.

Тони размаха заплашително бутилката с шампанско.

– Без спорове, моля! Никакви шушукания зад гърба ми. – После изведнъж осъзна какво прави. – Леле! – възкликна, оглеждайки подозрително бутилката. – Не трябваше да я клатя така... Или пък трябва?... Може да подобри нещата.

Тони внимателно разгледа етикета, отдалечавайки бутилката от очите си и добави:

– Никога не съм срещал тази марка. Чудя се дали ще гръмне. Мийч, ще бъде добре да ме следиш и когато отворя това чудо, изимитирай с уста гръм на тапа. Това ще създаде по-автентична атмосфера, както ти би я нарекъл. О, но аз съвсем забравих. Мийч, та ти тъкмо си тръгваше, нали? Ами добре, изчезвай тогава.

– Ако вие наистина сте решен да затворите салона, сър... в един часа... в събота следобед...

– Добре, добре. Знам.

– Тогава няма какво повече да ме задържа тук.

Неочаквана искра просветна в очите на Тони. Той погледна към мощника си с осторожността на висш друидски свещенослужител, оглеждайки подготвената за боговете жертва.

– Освен ако не искаш първо да те обръсна – каза той предразполагашо.

– Не, сър – отказа твърдо Мийч. – Не, благодаря, сър.

– Сърбят ме ръцете да обръсна някого. Можеш спокойно да го

наречеш бръснарска треска.

– Изглежда обядът ви е готов, сър – каза Мийч с прикрит упрек.

– Мисля, че едва ли би желал да се присъединиш към нашата трапеза, Мийч.

– Не съм аз човекът, който да ви критикува, сър – отвърна Мийч с достойнство, – но това никога не е било правено в салона на Трюфо.

След тези си думи Мийч затвори вратата след себе си, а Тони се обърна към сътрапезничката си, която вече изваждаше сандвичите.

Тринадесета глава

– Добро момче е този Мийч – каза Тони и седна на масата, – но си пада малко сноб. Не ти дава възможност да забравшиш откъде идва.

Поли кимна с глава и нападна един сандвич със здравия апетит на момиче, което си е заработило обяда с неуморен сутрешен труд.

– Интересно защо е напуснал Трюфо – отбеляза тя преглъщайки.

– Това е поредната тъмна тайна, така обичайна за фризьоро-бръснарските среди – каза Тони със сериозен глас. – Човек чува по някой слух от време на време в елитните бръснарски клубове като „Одеколон“ или „Ножиците“, но никой не знае нищо определено. Истината е забулена в тайна.

– Може да е бил граф – предположи Поли. Тони обмисли предположението.

– Възможно е – каза той. – Но не мисля, че е това. Ние, ексграфовете, имаме някакво особено излъчване, което е невъзможно да се съборка. А такава не мога да открия в Джордж Кристофър Мийч. Лично аз смятам, че неговото падение се дължи на чисто кавалерство. Съгласил се е да бъде уволнен, за да защити доброто име на някоя жена.

– Каква жена?

Тони отхапа от сандвича си замислено.

– Така както го виждам аз – продължи разсъжденията си на глас той, – сигурно е била дребна синеока маникюристка – крехка, но много предана. Цялата ѝ заплата отивала, за да издържа своя баща инвалид. За известно време всичко вървяло добре. Всяка събота тя носела вкъщи тънкия плик и те харчели съдържанието му за наема, храна и уния тютюн за стареца. Но един ден, връщайки се в своето скромно жилище, там я очаквала трагедия.

– Само не казвай, че е бил мъртъв.

– Не е бил мъртъв, но бил започнал да оплешивява. Можеш ли да си представиш какво е означавало това за бедния старец? Вече не бил само инвалид, а плешив инвалид. Да става каквото ще, казало си момичето, но той се нуждае от лосион за възстановяване на косата. Но откъде може да намери пари за лосион за възстановяване на косата? Нямамо откъде. Не било по силите ѝ. Цяла неделя до късно през нощта Мейбъл – нейното име било Мейбъл – трескаво размисляла. И едва по време на сутрешната си закуска от пушена херинга, това се случило в понеделник

сутринта, открила решението. Спомнила си, че господин Трюфо е скътал шише с лосион на горната полица в стаята, където тя и Джордж Кристофър Мийч работели рамо до рамо от толкова месеци наред.

Поли потръпна.

– О, нали тази млада жена няма намерение да го открадне?

– Напротив, точно такава било намерението ѝ – отвърна твърдо Тони. – Откраднала шишето още същия ден, когато Мийч излязъл за обяд. Няколко дни по-късно господин Трюфо изпратил заръка Мийч да се яви в кабинета му.

Тони взе втори сандвич и известно време предъква мълчаливо.

– Можеш сама да се досетиш какво се е случило. Кражбата била разкрита. Господин Трюфо я приписал на Мийч. Според собственото му разследване възможните извършители се свеждали до двама – Мийч и Мейбъл. Но Мийч бил по-вероятният извършител. И тогава нашият Мийч, който можел да докаже алибито си, предпочел да поеме вината върху себе си. „Аз бях, господин Трюфо“ – казал той с тих, но твърд глас. Господин Трюфо бил видимо разтърсен. „Помисли добре, Джордж – казал му той приятелски, защото харесвал своя служител. – Наистина ли твърдиш, че си ти?“ „Твърдя, сър“ – отвърнал Мийч. Последвала дълга тишина. Господин Трюфо въздъхнал. „Така да бъде, Джордж – казал той. – Щом признаваш, нищо друго не може да се направи освен да оставим правото да възтържествува.“ И същият следобед всички служители били строени в редица, Мийч бил извикан отпред и господин Трюфо официално го лишил от служебните ножици.

– Какъв мъж! – възкликна Поли с благоговение.

– Господин Трюфо? Или Мийч?

– Мийч.

– Скромнен герой – съгласи се Тони и посегна към бутилката с шампанско. – Готова ли си за малко газирани еликсир „Лукреция Борджия“?

– Благодаря.

– Между другото, Фреди е бил тук сутринта.

– Видя ли се с него?

– Не. Но щял да дойде по-късно.

– Чудя се как се справят с новото положение.

– Да. Ще бъде добре да научим малко новини. – Тони хвърли към бутилката подозрителен поглед. – Знаеш ли, може би трябваше да изпробваме съдържанието върху някоя мишка. Това тук може да е отровно.

– Никога досега не съм опитвала шампанско – призна Поли.

– Под въпрос е дали ще опиташ и сега – отбеляза Тони и след като

изтегли тапата се чу окуражителен пукот. – Все пак изпука – довольно съобщи той. После напълни чашите и побутна към Поли една от книжните кесии. – Вземи си трушия. Може да подобри вкуса.

Поли отпи.

– Мисля, че е добро – отсъди тя.

Тони също отпи.

– Можеше да бъде и по-зле – съгласи се той. – По вкус малко прилича на лосиона на Прайс „Дерма виталис“.

Поли остави чашата си.

– Ти си чудесен – каза тя простичко.

– Аз? – макар и доволен от признанието, Тони остана изненадан. – Защо?

– Не са много хората, които ще са така весели в твоето положение.

– Имаш предвид това, че обяждам с теб ли? Но аз обичам да обяждам с теб.

– Знаеш много добре какво имам предвид. Сигурно е ужасно да паднеш до това положение – след всичко, което си имал.

– Нищо подобно. Никога не съм си прекарвал така приятно както в последните две седмици.

– Наистина ли? – попита Поли с недоверие.

– Най-накрая попаднах на мястото си. Моите предци са били бръснари и в тази атмосфера на одеколон и брилянтин моята изтерзана душа най-накрая намери покой. Кръвта говори... Знаеш как е.

Поли допи шампанското на малки врабчи глътчици. Лицето ѝ доби замислено изражение.

– Наистина ли вярваш, че си син на госпожа Прайс? – попита тя след известно време.

– Да. А ти не вярваш ли?

– Не. Мисля, че тази жена е смахната.

– Това твое твърдение е крайно интересно. Вземи си сандвич.

– Нещо повече – продължи Поли, – когато настъпи моментът, не мисля, че тя ще повтори думите си.

– Не мислиш?

– Не мисля. Ще се откаже от историята, която ни разказа.

– И какво те кара да мислиш така?

– Да го наречем предчувствие.

– Казала ли ти е нещо в този дух?

– Много. Колкото пъти я срещна, все за това ми говори. Пълна е с угризения.

– Горката женица – цъкна Тони съчувствено. – Предполагам как се чувства. Бих я сравнил с човек, който е метнал клечка кибрит в буре с барут.

Поли хвърли на Тони бърз поглед на скрито одобрение. От всички качества, които тя смяташе за достойни за възхищение у Мъжа, тя поставяше най-високо способността Той да може да губи с достойнство. А Тони се справяше най-добре от всички, които досега беше срещала. Нито веднъж от онзи фатален ден тя не бе забеляза у него дори минутно самосъжаление.

– Положението е неприятно за всички – каза тя. – За сър Хърбърт например. Или за лейди Лидия.

– Или за Фреди – допълни Тони. – Горкият стар Фреди, сигурно горко окайва късмета си.

– А Слингсби? Представи си, че трябва да казваш „милорд“ на племенника си!

– Така е. Голяма и хубава бъркотия – съгласи се Тони, – от която трудно ще се намери изход. Но да забравим за нея и да вземем да обсъдим къде ще отидем този следобед.

– Трябва ли да ходим някъде?

– Разбира се. В страхотен ден като днешния ти трябва да прекараш поне следобеда на чист въздух. Аз съм бизнесмен и изчислих, че ще си способна да свършиш много повече работа за мен, ако дробовете ти са пълни с чист въздух.

Поли го погледна строго.

– Не бива да ме поднасяш така – каза тя. – Помни, че аз трябва да продължа да си изкарвам прехраната, след като ти отново станеш граф.

– Откъде ти хрумна, че отново ще стана граф? Аз лично нямам такова усещане. По-скоро смятам, че ще ме откриеш тук, в този салон, след четиридесет години с кепе и побелели мустаци. Симпатичният стар бръснар! Дори чувам как хората си казват един на друг: „Пустият му старец! Каква невероятна скица е!“

– Грещиш. След четиридесет години ти ще си един жалващ се от подагра стар граф, който ще разправя на всеки как страната отива по дяволите.

– Така ли мислиш?

– Знам го.

Тони кимна примирено.

– Е, добре, щом толкова настояваш, така да бъде. Нали така е казал господин Трюфо на Мийч. Предполагам, че имаш право да се

придържаш към възгледите си. Самият аз не го вярвам. Но ние се отклонихме от темата. Накъде ще полетим този следобед със старата вярна бричка? Към реката? Към слънчевия Съсекс? Каж ми посока.

Лицето на Поли леко се смръщи.

– Не мисля, че за мен е добре да излизам където и да е с кола – почти изшептя момичето.

– Но защо?

– О, не знам.

– Защо, Поли?

Поли смело срещна погледа му, макар устните ѝ да трепереха.

– Когато бях дете, ме изпращаха във фермата на дядо в Кънектикът за две седмици всяко лято. Ще попиташ дали ми харесваше? Бях на седмото небе. Но една година отказах повече да ходя там. Разбираш ли, прекалено много ми харесваше там и знаех колко ужасно ще се чувствам, когато всичко свърши.

Тя замълча и отвърна очи. В другия край на масата Тони изпъшка тежко и се пресегна, за да хване ръката ѝ.

– Поли!... Нима искаш да кажеш...? О, по дяволите!

Звук от отваряща се врата и нахлулият през нея шум от Мот стрийт зад гърба му го предупреди, че вече не са сами. С натежало от мисли сърце Тони рязко пусна миниатюрното съкровище, до което току-що се бе добрал и се обърна ядосан. Бе помислил, че Джордж Кристофър Мийч се е върнал и намерението му беше да го нахока и отпрати с твърд и строг тон. Но бе сгрешил в предположенията си. Натрапникът се оказа Слингсби.

Икономът беше зашеметяващ в дневния си костюм и безупречно бомбе, с които неизменно предприемаше разходките си из метрополията, когато семейството се установеше тук. В този миг Слингсби тихо пухтеше, защото хубавото време го беше изкушило да извърви разстоянието от Арлингтън стрийт до салона пеш и сега състоянието му бе близко до пълното изтощение.

– Здравсти! – викна Тони, щом съзря стария си служител.

– Добър ден, милорд.

От очите на Слингсби струеше почтителна благодат. Но същия начин някой овчар би гледал изгубената си овца, към която е изпитвал определена слабост. Решението на сър Хърбърт да се преместят за няколко седмици в Лондон бе срещнало пълното одобрение на икономата. Защо ли? Бедният Слингсби бе изтърпял прекалено много след заминаването на Тони от Лангли Енд и копнееше да го види отново и да му довери

терзанията си.

Виждайки, че е пристигнал по време на обяда, той с лекота влезе в пожизнената си роля. Приближавайки се към масата без всякакви коментари, той взе бутилката, погледна етикета, леко се намръщи и наля шампанско в чашите. След като направи това, той зае място зад стола ма Тони.

– Хайде, хайде, чичо Тед – каза му Тони, – не трябва да ни чакаш.

– Предпочитам да ви изчакам Ваша светлост.

– Аз не съм ти светлост. Аз съм твоят племенник.

– Предпочитам да гледам на Ваша светлост като на Ваша светлост.

Поли, с типичната за умните жени тактичност, разреши очертаващата се патова ситуация.

– Ние свършихме – каза тя. – Поне аз. А ти? – обърна се тя към Тони.

– И аз приключих – потвърди сътрапезникът ѝ.

Поли се изправи и след като отклони предложението на Тони да ѝ помогне, започна да разчиства масата. Правеше го много професионално, прибирайки хартията и остатъците с минимум усилия.

– Сигурна ли си, че можеш да отнесеш всичко това?

– Напълно, благодаря.

– Не е ли прекалено тежко за крехката ти фигура?

– По-силна съм, отколкото изглеждам – увери го Поли, отвори вратата към дамското отделение и потъна във вътрешността му. Тони стана и запали цигара.

– Много мило, че намина – каза той. – Чух, че народът се е примъкнал насам. Как са вкъщи?

Дълбока бръчка разсече иначе ведротото икономско лице.

– Има само една дума, за да се опише ситуацията, милорд – отвърна преданата душа мрачно. – Катастрофа!

Тони изпръхтя замислено.

– Катастрофа, значи?

– Да, милорд.

– Искаш да кажеш, че нещата не се развиват много добре?

– Не, милорд.

– Не знам какво може да се направи по въпроса. – Тони седна върху масата. – Разбираш ли, скъпи друже...

Слингсби се намръщи.

– Разбираш ли, скъпи мой друже – продължи Тони без да обръща внимание на неговото неодобрение, – ние трябва да погледнем фактите

лице в лице. Ти знаеш и аз знам, че моя милост не е лорд Дройтуич...

Не беше в навигите на Слингсби да прекръсва член на Семейството, но при последните думи той не можа да се удържи.

– Не знам нищо подобно, милорд. Наблюдавах младия Сид и никой не може да ме убеди, че той е аристократ. Човек, в чиито вени тече кръвта на благородните му предци – каза Слингсби, върнал се на любимата си тема, – може да използва ножа за риба за предястието, но никога няма да вземе зальк хляб и да го топне в соса.

– О, ще се научи. Трябва да му дадете време.

– Бих му дал десет години – каза икономът иронично, – ако зависеше от мен.

И Слингсби щеше да продължи да излага оплакванията си, ако в този момент вратата на дамското отделение не се отвори отново и оттам не се измъкна фигура, която отклони изцяло мислите му.

– Ха! – възкликна яростно той. – Точно теб исках да видя.

Мамчето Прайс преглътна мълчаливо. Беше съвсем различна жена от онази личност, редуваща в шеметен калейдоскоп смях и сълзи и криволичеща из древния интериор на Лангли Енд преди две седмици. Наистина, тя и сега имаше вид на плачеща върба, но сълзите, които течаха по страните ѝ, не бяха пиански сълзи. Те бяха предизвикани от душевно страдание, а не от алкохолен стимулант. Мамчето Прайс бе обвита в черен сатен и разкаianie.

Поли, която я следваше, се закова на място зад мамчето Прайс, щом видя внушителната фигура на икономата, заредена с мълнии като градоносен облак.

– Моля ви, не ѝ се сърдете, господин Слингсби – каза тя. – Тя е много нещастна.

Последва шумно преглъщане от страна на мамчето Прайс. Беше прекарала две не особено спокойни седмици, а предположението на Тони, че чувствата ѝ би трябвало да са идентични с тези на човек, гръмнал със собствените си ръце буре с барут, беше близо до истината. Всъщност нейните усещания превъзхождаха по разрушителност тези, приписани ѝ от Тони. Тя се чувстваше така, сякаш е пробила дупка в язовирна стена и сега гледа как хиляди загиват в долината под нея.

Но икономът отказа да бъде отделен от жертвата си.

– А какво право има тя да бъде щастлива? – поиска да узнае той с възмущение. – С купа глупости, които натвори ли?

Мамчето Прайс подсмръкна нещастно.

– На никого не съм искала да направя нищо лошо – изцвърча тя.

– Разбира се, че не си искала – каза успокоително Тони, отиде при нея и я прегърна през рамо.

– Вашето снизхождение е похвално, милорд – Слингсби напомняше за фигурата на Съдбата, – но волно или неволно тази глупава жена стори зло на много хора. Казвам ви, просто кръвта ми кипва, когато гледам този Сид. Не съм свикнал – сподели икономът с горчивина – да служа в къщи, където така нареченият глава на семейството посред обяда предлага да прегледа главите на гостите и да види защо им пада косата.

Поли зяпна.

– Това ли... направи?

– Това. И каза на сър Грегъри Пийсмарч, че ако не вземе мерки, скоро ще му се наложи да се накичи с чужда перушина.

– Чужда перушина ли?

– Перука, милорд – обясни икономът.

Тони остана впечатлен.

– Трябва да го запомня – каза той. – Полезно е. Ще действа добре при проблемни клиенти.

Мамчето Прайс изглежда не успя да удържи на напрежението и се отдаде изцяло на скръбта си. Тя зариде безутешно.

– Хайде, госпожо Прайс, недейте така! – опита се да я утеши Поли.

– Какво направих, майчице, какво направих? – стенеше разстроена-та жена.

Икономът я гледаше намръщено.

– Ще ти кажа какво направи. Ти изгони Негова светлост от дома на дедите му и тръсна на негово място някакво чудовищно недоразумение, което нарече Негово благородие дукът на Певънзи лукова глава.

– Сериозно, нарече стария Певънзи лукова глава? – извика с приятна изненада в гласа Тони.

– Да, милорд. В лицето му го каза. Негово благородие говореше – доста авторитарно, какъвто му е навикът – и младият Сид му каза да не забравя, че той не е единствената лукова глава в салатата.

– Точно това съм искал да му кажа и аз години наред – призна Тони.

Слингсби каза укорително:

– Може би на Негова светлост му доставя удоволствие да гледа на нещата лекомислено, но аз мога да ви уверя, че последва изключително болезнена сцена. За миг си помислих, че Негово благородие ще получи удар.

– О, боже, о, боже, о, боже – изстена мамчето Прайс, вперила

тревожно очи в Поли. Разчиствайки масата, Поли не бе прибрала бутилката с шампанско, но сега я забеляза, взе я и тръгна към вратата.

– Внимавай с туй нещо, Поли – изграчи с дрезгав глас мамчето Прайс. – Пази се от него! Прави много поразии!

Поли кимна в знак на съпасие и излезе с бутилката. Нейното оттегляне изглежда даде на Слингсби усещането, че най-накрая ще може на спокойствие да разреши семейните проблеми без смущаващо чуждо присъствие.

– Слушай ме сега! – каза той строго. – Да си говорим направо. Какво смяташ да правиш с кашата, която забърка?

– О, боже, о, боже, о, боже!

– Престани да виеш като хиена, жено!

Тони се намеси.

– Успокой се, Слингсби. Обуздай язвителността си с малко сдържаност.

– Милорд – икономът го изгледа с укор. – Е?

В последвалата пауза грешната му сестра подсмъркна нещастно.

– Главата ми се завъртя, Теодор, и аз вече не знам какво да направя, та да бъдат доволни всички.

– Не знаеш ли? Разбира се, че знаеш. А пък ако не знаеш, аз ще ти кажа. Отказваш се да даваш показания. Изхвърляш на боклука измислената си история. Прекратяваш цялата тази простотия.

– Ами, може и да го направя – каза мамчето Прайс колебливо. – Сега съм тръгнала към църквата – ще се моля за напътствие. Поли, скъпа – каза тя, когато момичето се върна, – отивам до църквата да се моля за напътствие. Ела с мен до ъгъла, скъпа.

– Добре, госпожо Прайс.

Мамчето Прайс избърса очите си.

– Трябваше аз да се сетя, че ще вземе да стане нещо лошо. Сутринта преди да тръгна за Лангли Енд строших огледало.

– Не е трябвало да гледаш в него – смърми я Слингсби.

Когато вратата се затвори след двете жени, Тони го погледна изумен. Познавайки само професионалните възможности на иконома, които изключваха проявата на каквито и да било бурни емоции, той остана изненадан от множеството неподозирани качества на този нов Слингсби. Тони изобщо не предполагаше, че икономът е способен на нещо толкова остроумно като последната му забележка и беше впечатлен както всеки, който изведнъж открие неочаквани дълбини у свой отдавнашен сподвижник.

– Пипаш с твърда ръка, Слингсби – каза той възхитено. – Умът ти сече като бръснач, а ръката ти не трепва.

Икономът дишаше тежко.

– Напротив, милорд, всичко в мен се разлюлява, като си помисля за бедите, които ни докара тази стара глупачка. Чак брадата ми настръхва.

Тони зяпна насреща му.

– Настръхва, така ли? Искаш ли да те обръсна?

– Не, благодаря, милорд.

Истината смути Тони – животът изглежда не бе нищо повече от постоянно рухване на светли надежди.

– Умирам от желание да обръсна някого. Бръснарят не е истински бръснар, докато не пусне кръв на някого.

Икономът свъси вежди – почиттелно, но укорително.

– Никак не ми се иска да слушам Негова светлост да говори така.

– Извинявай – каза Тони, – но професионалистите сме такива – не можеш да ни откъснеш от работата.

След последните си думи замълча озадачен. Неговият събеседник бе изсумтял внезапно и силно, а лицето му бе добило наситен морав от-тењк на кръмно цвекло. Обръщайки се, Тони веднага разбра причината за неочаквана та промяна. По време на последната му забележка на прага се бе появила фигура с доста унил изглед. Мъжът бе облечен в костюм за езда, но жизнерадостното настроение, което обичайно вървеше в комплект с това облекло, напълно отсъстваше.

– О, доколкото мога да вярвам на очите си – викна Тони, – петият граф лично и персонално! Влизай, стари друже.

Сид не благодари за поканата. Той гледаше икономата с мрачна враждебност. Изглежда пробният период в Лангли Енд бе изострил съществуващата между двамата нетърпимост. В този момент бе доста трудно да се каже кой от тях гледаше другия с по-голямо отвращение.

– Аха! – най-накрая каза Сид. – Вече си се довлякъл тук, така ли?

– Да, тук съм – отвърна му икономът войнствено.

Лицето на Сид потъмня още повече.

– За да клеветиш и заговорничиш, както винаги, предполагам!

– Виж какво Сид...

– За теб съм „милорд“!

– Господа – намеси се Тони помирително, – моля ви!

И се обърна гостоприемно към новодошлия.

– Заповядай, седни.

– Предпочитам да остана прав – отвърна Претендентът.

– Има ли някаква специална причина?

– Да – отвърна кратко Сид. – Уроци по езда.

Тони прояви съчувствие.

– В началото малко боли, нали? Но не се притеснявай, скоро ще препускаш безгрижно.

– Напротив, съвсем скоро ще бъда труп. И защо, по дяволите, проклетият кон ме хвърля непрекъснато? Аз вече не съм човек, а пришка в човешка форма.

Сид замълча. Изглежда се чудеше дали да отвърне на ужасно неприятния смях с източник Слингсби, но явно реши да не се принизява с дребни заяждания и продължи.

– Казаха ми – обърна се той към Тони, – че двама от моите предци са били убити по време на лов.

Тони кимна.

– Точно така. Един працядо и един чичо. Двама, всичко на всичко.

– Неца като тези винаги вървят по три – отбеляза мрачно Сид.

– Е, ами noblesse oblige. (благородството задължава, лат., бел. пр.)

– Какво каза?

– Както и да е – махна с ръка Тони.

Икономът се намеси в разговора.

– Заслужи своето право, младежо. Подражай на по-добрите.

– Изобщо не искам да чувам гласа ти, мерзавцо.

– Господа! – отново се наложи да влезе в ролята на рефер Тони.

Сид се намръщи.

– Грешката е на мама – каза той заядливо. – Ако беше казала истината, когато бях по-млад, всичко щеше да стане много по-лесно.

– Човекът е това, кое е... – обади се Слингсби.

– Ще престанеш ли да си пъхаш гагата където не ти е работа – сръза го Сид.

– Човек е това, което е – повтори икономът, натъртвайки думите – и всеки, който се опитва да направи от себе си нещо друго, се превръща само в дресирана маймуна. Когато научиш всичките си уроци и се накиприш като граф, ще приличаш на някаква ужасна стара жена, която така е опънала кожата на лицето си, че се страхува да се усмихне, да не би да се цепне някъде.

Сид изхълца.

– Да не би да очакваш да се откажа от законната си титла... тъпако?

– Не ме наричай „тъпак“.

– Все някой трябва.

– Господа! – опита се да внесе малко разум в спора Тони. – Господа!

След последната размяна на реплики Слингсби стигна до заключението, до което бе принуден да стига толкова често в миналото, че няма голям шанс да надприказва Сид в словесна престрелка. По-мъдро беше да не му обръща внимание. И той демонстративно го направи.

– Пожелавам ви приятен ден, милорд – каза той бавно. – Аз тръгвам.

– Да, може би това е най-разумното решение – съгласи се Тони – преди да се е проляла кръв. Намини пак някой ден.

– Благодаря, милорд.

Икономът изгледа Сид с унищожителен поглед и се оттегли.

– Значи са ти дали голям зор, така ли? – каза Тони.

– Дали са ми дали? – лицето на Сид се сгърчи. Поведението му напомняше на човек, попаднал в лапите на инквизицията, но пуснат по-случайност от стаята за мъчения и запитан от любопитен приятел как е било там. – Божичко, няма секунда, през която някой да не ме преследва и да не ми казва да правя точно обратното на онова, което ми подсказва здравия разум. – Той въздъхна. – Знам, че е много мило от тяхна страна, разбира се. Опитват се да ми помогнат.

– А каква е програмата по принцип?

Сид се замисли.

– Да вземем днешния ден. Посещение при шивача с брат ми Фреди. Езда на Роу с Фреди в два и половина. Концерт с лейди Лидия в пет. Някаква лекция след вечеря. И когато всички приключат с мен, аз съм отпращан при противния Слингсби за уроци по хранене и зубкане на разни видове вина, вилици, лъжички и всякакви там сатърчета. Как се яде и пие, кое с какво, защо, кога...

– Ако ще яздиш с Фреди в два и половина, няма ли да закъснееш?

– Смятам не само да закъснея – изсмя се горчиво Сид, – а изобщо да не отида. Ще му вържа тенекя.

– И реши да наминеш към старото гнездо?

– Р-р! – Сид пое шумно дъх. – Хубаво мирише, нали?

– Значи ли това, че ти липсва салонът?

Този невинен въпрос изглежда имаше алармен ефект върху душата на Сид. Той хвърли бърз поглед към Тони, поглед едновременно печален и отбранителен, като на човек, който подозира, че му готвят някакъв капан и всеки момент ще го шляпнат с нещо тежко и мокро по главата.

– О, не – каза той, опитвайки се да звучи безгрижно. – Просто

дойдох да видя как вървят нещата.

– Разбирам.

– Ние от фамилията Дройтуич сме такива – импулсивни. Освен това има едно-две неща, които искам да взема от бившата си стая. Имаш ли нещо против?

– Изобщо. Нищо не е местено.

– Ти не живееш ли сега в нея?

– Не, спя в клуба си.

– Мам... – започна Сид, но се поправи бързо. – Госпожа Прайс още е тук, предполагам?

– Да, но в момента я няма. Отиде на църква.

– Искат ми се да я видя – каза Сид с нотка на умиление в гласа.

– Навъртай се наоколо и ще я видиш. Впрочем – каза Тони, – като си дошъл, не искаш ли да те обръсна?

На очите на Сид, които той оцъкли от изненада, би завидяла всяка по-напредничава жаба.

– Да ме обръснеш? Ти? Не, благодаря. Все още не смятам да слагам край на живота си.

– Хайде, хайде. Нима това е храбрият дух на рицарите кръстоносци от рода Дройтуич!

– Изобщо не ме е грижа какво е – остана твърд Сид. – „Безопасността на първо място“ е моят девиз. Послушай съвета ми и не се опитвай да бръснеш никого, докато не си готов за това. Ако искаш да правиш нещо, стрижи коси. Така няма опасност да умъртвиш клиента си. А когато подстрижеш косата, без да се притесняваш можеш да опиташ да гориш връхчетата. Горенето изисква точна ръка.

След тази професионална консултация Сид се оттегли.

– Горенето изисква точна ръка – измърмори Тони. – Ето как човек може да научи по нещо всеки ден.

И все още размишляваше върху новото познание, когато мислите му бяха прекъснати от пристигането на нов посетител.

– Здравсти, Тони, стари друже – викна от вратата Фреди.

Четиринадесета глава

След първата си визита в салона Фреди беше успял да смени дрехите си и в момента се кипреше в елегантен костюм за езда. Погледът, с който изучаваше Тони след двуседмичната раздяла, съдържаше голяма доза почуда, докато познатото лице на Фреди изпълни гърдите на Тони е приятна сладост.

– Старият стабилен Фреди! Влизай и си вземи малко брилянтин. Ако беше дошъл по-рано, щях да те почерпя с шампанско, но бутилката вече е отнесена.

– Изглеждаш страшно свежарски, Тони. Браво, браво. Понаминах край твоята бърлога сутринта. Предадох ли ти?

– Да. Жалко, че се разминахме. Можеш да те подхраниш с един обяд.

– Не се коси, драги. Обядвах с Тъби Бриджнорт и неговия бъдещ тъст. Старецът е по-богат от Рокфелер и по-плешив от яйце.

– Какво яйце?

– Каквото ти душа поиска.

– Но защо споделяш с мен нещастieto на бедния плешага?

– Защото му препоръчах чудодейния лосион на Прайс „Дерма витамин“ и съм сигурен, че го заинтригувах.

– Какъв напорист млад дявол си, Фреди – изказа най-искрено възхищението си Тони. – Сега вече ми просветна. Така ще капне нещо и в моя джоб.

– Защо пък в твоя?

– Защото аз съм собственик на микстурата.

Фреди изпухтя с досада.

– Не се прави на магаре, братле. Няма още дълго да висеш в тоя салон.

– Ти наистина ли мислиш, че има някакъв шанс Сид да не предяви претенциите си?

– Шанс ли? – Фреди изпухтя още веднъж. – Работата е почти опечена. От ден на ден навлекът все повече започва да прилича на спаружена краставица. Ето например снощи ми разказваше за стария си живот като безгрижен бръснар. Със сълзи на очи си спомняше за Саутенд и занимателните игри на дартс и кегли, боевете с кокосови орехи, охлуви и желирани змиорки, с които си е запълвал свободното време... Казвам ти, нашият човек вече издиша, наистина издиша.

Фреди неочаквано млъкна. Обиколката му из салона го беше отвела пред огледалото и сега съсредоточено разглеждаше отражението си. Една елегантно облечена ръка се вдигна и прокара прилежащите ѝ пръсти по личната брадичка.

– Я виж ти!

– Какво има?

– Като че ли имам нужда от бръснене.

Всеки, виждал реакцията на боен кон при зова на тръбата за атака, би си припомнил тази батална картина, забелязвайки реакцията на Тони при тази забележка. Тялото му потръпна, в очите му се появи жаден за подвизи блясък и той нетърпеливо присви устни.

– Така ли? – промълви Тони с шипящ глас, с какъвто може би е проговорил Мойсей, виждайки Обетованата земя от върха на планината Писга. – Значи имаш нужда!

Фреди така и не забеляза тези демонстрационни маневри. Беше седнал в стола и бе облегнал глава назад.

– Къде е онзи тип, с когото говорих тази сутрин? Онзи с очилата.

– Имаш предвид Мийч, бившия служител на Грюфо?

– Точно него. Я го свикай и му кажи, че си му намерил занимание. Нямам много време.

– Остави всичко на мен – каза Тони, уви жертвата си в чаршаф и започна да точи бръснача.

Обезпокоен до крайност от нахлулите мисли в главата му, Фреди изправи гръб.

– Какво правиш, братле?

– Приготвям нещата. Пестя време.

– О!

След тези думи Фреди се облегна назад с облекчение, докато Тони усърдно започна да разбърква пяната. Лицето му доби тържествено изражение. В миналото имаше моменти – като този например, когато въпросната дребна напаст беше отмъкнал детския му стик за голф и го беше счупил – когато се беше питал защо Фреди е изпратен на този свят. Сега знаеше. И душата му се изпълни с благоговение към Провидението, което не върши нищо без цел.

– Да знаеш само – обади се Фреди, който имаше много за споделяне.

– Да?

– Учим Прайс да язди.

– О?

– Трябва да го видиш само. Тръшва се на земята като чувал с картофи.

Макар да бе зает с отговорната задача да насапунисва лицето на своя клиент, Тони се почувства длъжен да отправи предупреждение.

– Трябва да бъдеш внимателен, старче. Я си представи, че си счупи врата.

– Ей, устата ми – викна Фреди. – Пфу-пфу-пфу!

Тони прекрати временно сапунисването и погледна Фреди изпитателно.

– Какво има? Какво ти става с устата?

– Пълниш ми я със сапун, тъпоумен левак такъв.

– Извинявай. Сапунисването е като горенето на връхчета. Изисква точна ръка.

След тази мъдра забележка Тони завърши благородното си занимание и Сид пристигна съвсем навреме, за да види как същият взема бръснача и се навежда над нищо неподозиращата си жертва.

Когато го бръснаха, Фреди винаги затваряше очи. Затвори ги и сега. Направи го без притеснение, защото чу, че вратата се отваря и предположи, че онзи тип с очилата не след дълго ще вземе инициативата в свои ръце и ще започне да се труди върху брадата му. В този съблимен миг дори и грам предчувствие за надвиснала опасност не погъделичка мозъчните му центрове. Вярно бе, че в момента умът му сънливо предвкъваше въпроса дали доброто, чисто, старомодно сухо мартини не е за предпочитане пред всички онези „японски утра“ и „гущерови сливици“, по които всички така бяха лапнали напоследък. Но мислите бяха до тук. Нищо повече. И тези омайни, приятни мечтания бяха прекъснати от тихия глас на Тони.

– Знаеш ли, Фреди – каза Тони замислено, – сигурно това е велик момент в живота на един бръснар – първият клиент, на който не е пушал кръв.

Фреди мигновено отвори очи. Гледката го накара да се вцепени от ужас, защото младият насапунисан мъж, който видя в огледалото, напомняше диво животно, спряло на крачка от капана, скрит сред тревата.

– Хей, какво става! По дяволите! – изпищя Фреди.

– Всичко е наред, старче.

– Всичко е наред ли?

Сид не можа да издържи повече на драматизма на ситуацията. През последните няколко мига той така и не можа да си намери място – приличаше на боксьор-ветеран, натъкнал се случайно на дружеско меле.

Видът на пяната, нейният мирис и цялата сценична постановка бяха надигнали в него неустойимо желание да се докосне, да се гмурне за миг в неотдавнашното си битие.

И той се втурна напред с вик.

– Стой! Дай ми това!

И Сид изтръгна бръснача от ръката на Тони, след което застана пред него решителен, твърд и строг – същински Роланд (легендарен рицар, известен със своята храброст и честност, възпят в средновековната поема „Песен за Роланд“, бел. пр.), извадил дългия си остър меч срещу врага.

– Косата ми се изправя – обясни намесата си той, – когато гледам аматьор.

Фреди, вместо да благодари на небесата за щастливото си избавление, нададе възмутен кряк.

– Ей! – викна той. – Какво, по дяволите, правиш тук!

– Сядай обратно в стола.

– Добре, но мътните...

– Няма ли да млъкнеш – процеди Сид през стиснатите си зъби. Колѐбанието, ръководило поведението му десет минути по-рано, бе изчезнало... Усещането, че е пинг-понг в ръцете на Съдбата – и то често употребяван пинг-понг – го бе напуснало. Сега той беше силен, властен – мъж, който върши своята работа върху своята собствена територия.

Фреди размисли. И реши да отложи за по-подходящо време въпроса защо Сид е на Мот стрийт, Нйтсбридж вместо върху кон на Принс гейт. Той бе млад мъж с практичен ум. Нуждаеше се от бръснене. И щеше да бъде обръснат от експерт. Да оставим нещата на естествения им ход, си каза най-младата издънка на древния род. Затова затвори очи и отново се отпусна назад в стола.

– Давай – каза той кратко.

Тони гледеше мъжа зад бръснача с огромно изумление.

– Но, лорд Дройтуич! – възкликна той.

Сид му хвърли хладен поглед.

– Да, аз съм лорд Дройтуич – каза той – и не вярвай на този, който ти набива в главата противното. Вярно е и друго – от седмици си мечтая да обръсна някого.

– Познавам това чувство – прекъсна го Тони.

– А сега ме гледай.

– Гледам.

– Можеш да научиш много от човек, който е виртуоз в своята

работа.

Тони се примъкна по-близо.

– Схванах идеята – каза той. – Засичаш, застъпваш, обираш.

Сид дишаше тежко. Така би могъл да диша хирург наред сложна операция. Да, той се гордеше със своята работа.

– Следиш ли ме? – каза той. – Трябва внимателно да определиш каква е посоката на косъма... накъде расте... виждаш ли? И да я следваш, ето така.

И той с грациозни движения обезкосми бузата на Фреди.

– Ако тръгнеш обратно, какво ще се случи?

Сид беше адресирал въпроса си към Тони без да подозира, че Тони вече не е единствената му публика. По време на горните професионални напътствия малка група от трима беше влязла в салона незабелязана нито от Тони, нито от Сид. Първа се появи лейди Лидия, следвана плътно от Вайолет Уодингтън и сър Хърбърт. Идеята да се видят с Тони още през първия ден от своя престой в Лондон беше възникнала спонтанно у тях, както по-рано и у Фреди. Гледката на младия мъж, който скоро съвсем законно ще носи титлата лорд Дройтуич – освен ако не се случеше някакво чудо – в ръце с бръснач, ги раздруса така здраво, сякаш всички едновременно бяха настъпили оголен кабел.

– Ако тръгнеш обратно – продължаваше безплатния си урок Сид, – какво ще се случи? Ще изтръгнеш фоликулите на космите. Веднъж при мен работеше един... младеж на име Пъркинс... и ме питай дали успях да го науча да следва посоката на косъма? Изобщо не можах да му го набия в кратуната. Повтарях всеки път, докато веднъж така ми писна, че му казах: „Млади човече, ще го направиш ли или не...“

Но историята, която вероятно имаше доста поучителен завършек, така и не беше разказана докрай. Защото в този момент потисканите чувства у лейди Лидия се надигнаха в гърдите ѝ като гореща лава и експлодираха в едносричното (или по-скоро двусрично) възклицание:

– Аха-а!

Петнадесета глава

Всички непредубедени хора знаят, че един човек на изкуството трябва да бъде оценяван според своята работа, а не според някоя случайно допуснатата грешка. Затова ние не трябва да сочим с пръст към Сид Прайс само заради това, че един единствен път е цепнал брадичката на клиента си, защото неговата слава на най-добрия бръснар западно от Марбъл Арч все още не е залязла.

Въпреки всичко Сид наистина здраво цепна епидермиса на Фреди. Неочакваното възклицание имаше стресиращ ефект върху нервната му система, тренираната до съвършенство ръка трепна и Фреди, скачайки от стола с див вик, зарови лице в кърпата и изпълни въздуха с горчиви вайкания.

Сид почти не забеляза пораженията на клиента си. Той гледаше пребледнял нашествениците.

Тони заговори пръв.

– Я виж ти, я виж ти! – възкликна той. – Цялото мило семейство.

Лейди Лидия го удостои само с бегъл поглед.

– Как си, скъпи? – попита тя набързо и върна погледа си върху Сид.
– Значи ето какви ги вършиш, щом за миг те изпуснем от очи!

Тони хвана спипания на местопроизшествието претендент и го побутна напред.

– Елиша – каза той, – запознай се с хрътките!

В тези няколко мига Фреди се беше отдал единствено и само на своите скърби. Заковал поглед в огледалото, той изучаваше променената си фасада с нещастен и самоокайващ се поглед.

– Виж какво направи! – викна той с трептящ от емоции глас. – Каква ужасна рана! И ти наричаш себе си бръснар!

Отговорът на Сид можеше да бъде подобаващ – да, случи се, но и бръснарите стават жертва на неволен спазъм, когато някой им кресне неочаквано в ухото наред тази деликатна работа – бръсненето... Но Сид погледна на нещата от друг ъгъл.

– Аз не съм бръснар. Аз съм граф.

Сър Хърбърт изпръхтя.

– Прекрасен граф!

Тони огледа профила на Сид.

– Наистина ли мислиш така? – попита той със съмнение в гласа.

– Исках да кажа – ама че граф! – поясни сър Хърбърт. – Бръсне!

– Сигурно през тези две седмици страшно са му липсвали бръснарските ухания – намеси се и Вайолет. Никои не харесваше особено Вайолет и последната забележка обясняваше защо.

Сид бе успял да възстанови своите временно изчезнали от шока солидни способности в изкуството на спора, а това пък му възвърна самоувереността. Той много добре знаеше на какво е способен в словесните битки.

– Добре, добре, добре! – вдигна ръце той. – Съжалявам. Поддадох се на импулса. Но вината не е моя. Всички Дройтуич са били импулсивни. Дойдох тук, за да си взема някои неща, но когато видях, че има опасност да прережат гърлото на по-малкия ми брат, се намесих. Не съм направил нищо лошо, нали така?

– Не, с изключение на тези противни предположения, че съм щял да прережа гърлото на Фреди – не се съгласи Тони.

– Но то е прерязано – изстена гореупоменатият. – Кървя като фонтан.

Борбеният устрем на Сид скоропостижно се спомина. Напрежение то на последните две седмици си каза тежката дума. Той остави бръснача и разпери мълчаливо ръце в знак на отчаяние.

– О, по дяволите с всичко! – измърмори той. – До гуша ми дойде.

След тези си думи Сид се дотътри до прозореца и се загледа навън, а гърбът му, единствено видим за компанията, бе досущ като на човек, понесъл премного скърби. Сър Хърбърт и лейди Лидия размениха заговорнически погледи.

– Разбирам – каза лейди Лидия. После замълча, а когато заговори отново, гласът ѝ звучеше спокойно, без предишната войнственост. Сега поведението ѝ беше на добросърдечна жена, потресена до дъното на душата си от иеблагодарността. – До гуша ти е дошло от обучението, което се изисква за твоята обществена позиция? Не оценяваш онова, което правим за теб? Добре тогава, ако не желаеш нашата помощ...

Сид подскочи като ужилен, обърна се бързо, а по лицето му бе изписана тревога.

– Не съм казал подобно нещо.

– Тогава какво, по дяволите, означава твоето поведение? – намеси се разгорещено и сър Хърбърт. – Ти трябваше да яздиш на Роу, а ние те откриваме тук в този салон и то отдаден на предишните си просташки занимания...

– Каква е ползата – попита лейди Лидия – да се мъчим да те

образоваме, когато...

– Съжалявам.

Тони се размърда неспокойно. Досега той искрено се забавляваше – наслаждаваше се на тази занимателна комедия, а гледката на стенещия в стола Фреди приятно галеше сетивата му. Но сега за първи път осъзна, че ситуацията има и своята драматична нишка. Погледна към Сид. Бедният кандидат-аристократ се бе сгърчил като изцеден лимон. Тони въздъхна и загриза устни.

За разлика от Тони лейди Лидия не споделяше подобни угризения и продължи с масирания артилерийски обстрел.

– Струва ми се, че ти изцяло си се предал.

Сид я погледна жално.

– О, не говори така. Просто ми стана криво за момент. Струва ми се – продължи той унило, – че нищо не правя както трябва и започвам да се чудя дали ябълката си струва стомашните болки.

– Интересна метафора – отбеляза лейди Лидия, затваряйки очи.

– Дали конфитюрът си струва брашното, трябваше да кажа, може би.

– Смисълът е същият.

По време на целия разговор, окайвайки трагичната си участ, Фреди продължаваше да се блещи пред огледалото.

– Кървенето спря – изкрещя неочаквано той. – А сега какво? Тетанус, предполагам.

– Съжалявам – изрази отново разкаянието си Сид.

– Твърде късно е за съжаления – отвърна мрачно Фреди. – Твърде късно е. Виж ме на какво приличам.

Лейди Лидия върна разговора на предишната тема.

– Е, добре, няма да го обсъждаме повече – отсече тя. – Върви и си вземи урока по езда.

– Урока по езда ли? – повтори унило Сид. Той таеше слаба надежда, че в общата неразбория и суматоха въпросът с язденето ще бъде забравен.

– Мъргатройд те чака с конете от два и половина.

– И ако не уважаващ името Дройтуич – заядливо се обади сър Хърбърт, – то поне уважавай конете.

Дори Фреди, който все още гледаше на себе си като на едва ли не разчленен труп, остана впечатлен от забележката.

– За бога, прав си – възкликна той. – Бедните коне! Сигурно вече са подивели. Хайде!

Войнственият дух на рицарите-кръстоносци, за който бе споменал Тони, изглежда бе изчезнал безвъзвратно в небитието, защото претендентът за техен потомък стоеше наред стаята като подплашена яребица. Върху лицето му бе изписан ужас.

– Не мога да дойда – изблея умолително той. – Ако ми видите синините, сърце няма да ви даде да ме карате да ходя. Десният ми хълбок прилича повече на картина на слънчев залез, отколкото на човешки крак.

– Предлагам – обади се Вайолет – господинът да ни покаже своя десен хълбок.

Тони отново се раздвижи неспокойно. Испитваше точно същото чувство за крещяща несправедливост както когато гледаше група бойници да налагат някой по-слаб от тях.

– Синини, не синини – отсече сър Хърбърт надут – ти трябва да се научиш да яздиш. Наясно ли си, че като граф Дройтуич ти автоматично ставаш Водач на ловната дружинка на Малбъри?

– Предполагам си мислиш – иронично отбеляза лейди Лидия, – че водачът на ловна дружинка може да предвожда хората с велосипед.

След всеки залп на обединената артилерия Сид ставаше все по-мрачен.

– Ако зависеше от мен, щях да разпусна проклетата ловна дружина на Малбъри.

Напрегната тишина последва репликата. Сър Хърбърт се обърна към съпругата си с ледено спокойствие.

– Няма смисъл, Лидия – каза той. – Трябва да се откажем да се занимаваме с него, защото усилията ни са безполезни. Да го оставим да се пържи в собствения си сос. Щом не иска да бъде подготвен за положението, което ще заеме, да прави каквото иска.

Искрата на бунта, пламнала в гърдите на Сид, угасна безславно и обхванат от паника той се предаде.

– Ще отида – отчаяно извика той. – Ще отида. Добре че калта на Роу изглежда сравнително мека.

– Почакай малко – спря го Тони.

Обичайната му ведрина бе изчезнала и когато пристъпи към Сид лицето му бе смръщено. Тони имаше намерение да постави нещата на мястото им.

– Чакай малко – каза той. – Слушай, Сид, нещастно заблудено магаре. Те те правят на глупак.

– Тони! – викна лейди Лидия.

– Няма нито една причина, поради която се налага да яздиш, ако не ти се иска.

Сид беше спрял пред вратата и го изучаваше с присвити очи. Кокни до мозъка на костите си, той притежаваше и вродената подозрителност на тази особена категория лондончани към внезапни прояви на добронамереност.

– Какво те накара да ми кажеш това?

– Жал ми е за теб.

– О? – Сид се засмя горчиво. – Мислиш си, че си по-умен от мен, така ли?

– Какво искаш да кажеш?

– Аз обаче веднага прозрях намеренията ти – каза Сид със задоволството на добър човек, открил и разобличил змия в човешки образ. – Ти не искаш да се науча да яздя, нали? Иска ти се да спрат да ми помагат и да ме оставят да стана за посмешище преди моят случай да се разгледа другия месец от комисията. Това те устройва идеално, а? Но аз отивам да яздя, дори целият да заприличам на картинна галерия.

– Не забравяй концерта в пет – напомни му лейди Лидия.

– Концерт ли? – ченето на Сид увисна като повехнала хризантема. – Господи! Съвсем забравих. Добре, лельо, ще бъда там... Какъв живот!

И той повлече крака навън – същински мъченик на път за кладата. Фреди хвърли последен самосъжалителен поглед в огледалото и го последва. Непосредственото бъдеще за него бе също толкова черно колкото и за неговия партньор по неволя.

– Когато ме видят на Роу, сигурно ще се разбягат – въздъхна той. – Така съсечен през средата на лицето, всеки затворник ще ме помисли за свой събрат!

Шестнадесета глава

В салона строгата непреклонност на Семейния съвет, разпердушила набързо съпротивата на Сид, се трансформира във весела глъчка и радостно оживление. Опиянението от удържаната победа върна на сър Хърбърт вида на добродушен провинциален джентълмен, с каквато цел Природата го беше създала, заличавайки маската на строг съдия, разправящ се с особено опасен криминален престъпник, носена от него в предишната сцена. Лейди Лидия и Вайолет се усмихваха щастливо.

Само Тони стоеше безучастен към радостните трепети на малката група. Лицето му все още беше мрачно и той гледаше с неприязън масовото веселие.

– Върховно! – беше коментарът на сър Хърбърт.

– Трябва да призная – съгласи се Вайолет, – че отстъплението му беше паническо.

– Още една седмица – каза сър Хърбърт – и той ще капитулира.

Лейди Лидия се обърна със светнало лице към Тони. Вайолет също го дари с одобрителен поглед.

– Хрумването ти беше гениално, Тони – каза тя. – Да се престориш, че ти е жал за него.

– Да – потвърди лейди Лидия. – Много умно от твоя страна, скъпи.

– Същински Макиавели (Николо Макиавели (1469–1527) създава политическа теория, която поставя изгодата над политическия морал чрез насилие, хитрост, вероломство, убийства с цел обединението на Италия, бел. пр.) – добави Вайолет. – Скъпи, нямах представа, че си толкова подмолен.

Тони не даде никакви признаци, че смята да се присъедини към жизнерадостния дух на компанията.

– Може би ще ви бъде любопитно да научите – каза той, – че аз имах предвид точно това, което казах.

– Не говори така!

– Жал ми е за него.

Добродушието на сър Хърбърт изчезна мигновено като подплашен пъдпъдък.

– За какво говориш?

– Тони – не повярва и Вайолет, – ти бълнуваш.

– Жал ми е за бедния нещастник, казах ви вече – повтори упорито

Тони. – Още от самото начало не ми хареса този план да го прищпорват и да не го оставят на мира, а сега смятам, че планът е направо безобразен.

Лейди Лидия почти извреца във вълнението си да му напомни главната цел.

– Но това е единственият начин да го накараме да се откаже от претенциите си.

– Не ме е грижа. Това не е честно.

– Честно! – изсумтя сър Хърбърт.

– Да, не е – повтори Тони. – Аз си мислех, че единственото извинение за съществуването на такива като нас е това, че сме хора на честта. Всеки път в старите дни, когато ме загризеше съвестта, че живея в охолство и не правя нищо, за да го заслужи, аз се утешавах с мисълта, че в крайна сметка съм спортсмен, човек на честта. А ето ме сега, участник в някаква противна конспирация, която цели този нещастник да се откаже от законните си права.

Сър Хърбърт остана крайно изненадан от това изявление и дори не успя да изсумти.

– Ти говориш като пълен хахо!

– Говори – каза Вайолет хапливо – като някой, покачил се на сандък от сапун в Хайд парк.

– Не ме е грижа как говоря – каза Тони. – Не ми пука дали приличам на чалнат дърдорко от Хайд парк. Но вие не можете да отречете факта, че играем мръсна игра.

– Мога ли да отбележа... – сър Хърбърт отново се беше надул като жаба. – Мога ли да отбележа, че ние го правим изцяло за твоє добро?

– Да – потвърди и лейди Лидия. – Ти като че ли забрави това.

– „О, вийте, вийте, зимни хали – изрецитира Вайолет – Не са тъй остри вашите кинжали като неблагоприятност черна в ответ на добрина безмерна.“

Ако намерението ѝ беше чрез черен хумор да разведри атмосферата и да извика усмивка върху лицето на своя възлюбен, то провалът на начинанието беше тотален. Тони я погледна с неприкрита омраза. В този момент му се щеше да блъсне главата си в стената заради безмозъчния си годеж с това противно момиче.

– За бога – скастри я той, – няма нужда да се правиш на интересна!

Вайолет застина.

– Нима? – изрече тя с възможно най-ледения тон.

Тони се обърна към сър Хърбърт. Да, той можеше да прости

определена безпринципност при следване правилата на фейърплея от една Жена, но баронетът винаги е бил за него пример за стриктен поддръжник на Кодекса на честта.

– Не ме ли разбираш? – попита той безпомощно. – Имаме ли право да виним човек, принуждаван от нас да язди, когато същия отказва да седне дори на тапициран стол?

– В този случай ни е необходим хирургически нож, моето момче.

– Господи, ще побелея от вас! – въздъхна Тони.

Последва неловка тишина.

– Е, щом мислиш така...! – каза сър Хърбърт, почервенял от обида.

Тони бе достатъчно добре възпитан, за да усети кога е прекалил и трябва да се извини.

– Извинявай. Не трябваше да го казвам. Но... по дяволите... – Той не можеше да намери думи, с които да пробие тази стена от предубеждения и да обясни своята гледна точка.

– Не разбираш ли – приел извинението, сър Хърбърт опита да убеди Тони с друг аргумент, – че ако тази напаст спечели, това ще бъде подло по отношение на цялото съсловие?

– Ама че глупост! И преди него титли са получавали обикновени хора.

– Те обаче не представляват традицията. А Дройтуич я представляват. От векове повтаряме, че кръвта е знак за благородство, а ето че идва този прокаженик, в чийто вени тече кръвта на незнайно колко графове, и се държи като амбулантен търговец, като нарича хората лукови глави.

– А цялата британска социална система – имаше какво да каже и лейди Лидия – почива на принципа, че човек с благородно потекло не може да бъде грубиян.

Тони отказа да отстъпи и инч пред тези доводи.

– Не ме е грижа за британската система. Бог ми е свидетел – не харесвам Сид, но той е подложен на подла манипулация.

Стиснатите устни на Вайолет леко потрепнаха. Очите ѝ горяха със студена, войнствена решителност, с каквато баща ѝ беше наложил своите деветдесет и седем супи напук на жестоката конкуренция.

– Тогава, за да си спестим празните приказки – каза делово тя, – искам да знам точно какво предлагаш?

– Предлагам да кажем на Сид истината.

– Която е...?

– Че може да прави това, което иска. Че за един граф не е въпрос на живот и смърт да може да язди, ако не желае... или да ходи на

концерти... или да изглежда като манекен, или други такива неща.

– С други думи – избухна сър Хърбърт, – да проиграем всичките си шансове!

– Мисля, че си полудял – заключи лейди Лидия.

Тони се усмихна тъжно.

– Сигурно съм го наследил от пра-праядо ми – каза той. – Чували ли сте за него? Лудия Прайс, така му казвали. Имал салон в Сейнт Джеймс и се радвал на покровителството на клуб „Марлборо“. Но профукал богатството си, опитвайки се да създаде революционно средство за обезкосмяване и хората от Бонд стрийт дошли и му иззелли бизнеса. Ето как сме се озовали в Найтсбридж.

– Преди малко ме помоли да не се правя на интересна – каза Вайолет. – Мога ли сега аз да отправя същата молба към теб?

Тони кимна.

– Добре. Край на закачките. И какво сега?

– Какво сега ли? – попита Вайолет. – Ами може би ще отделиш миг, за да помислиш и за моето положение.

– Да – каза сър Хърбърт. – Тя къде е в схемата?

– Заради Вайолет – добави и лейди Лидия – ти нямаш право да хвърляш на вятъра най-добра си възможност за победа.

Тони мълчаливо погледна към Вайолет.

– Разбирам. Предполагам, че едва ли ще искаш да се ожениш за бръснар.

– Предполагането ти е правилно.

– А това означава, че ако кажа на Сид, ти ще ми биеш шута?

– Опитваш се да ме предизвикаш.

– Няма такова нещо. Аз...

– Да не го обсъждаме повече – прекъсна го Вайолет. – Да приемем, че е така. Не виждам какво общо бих могла да имам с човек, толкова болзено честен, че да настоява да помогне на някой да заеме пост, за който е от ясно по-ясно, че е неподходящ...

– Това не е целта ми.

– ...и на който няма да се чувства добре.

– Казах, че това не е целта ми.

Очите на Вайолет се бяха превърнали в две ледени кубчета.

– Моята цел обаче – каза тя, – е да не ти позволя да си играеш с мен. Ако го направиш, аз съм във от играта. Ясно ли ти е?

– Напълно.

Сър Хърбърт беше ужасен. Като граф Дройтуич, Тони

притежаваше прилично количество земни блага, но далеч по-добре щеше да се справя с всичките наследствени и поземлени данъци и такси, ако беше в близко родство с наследничката на Деведесет и седемте супи на Уодингтън.

– Момент, момент – умолително каза той. – Сигурно не е необходимо...

Сър Хърбърт прекъсна речта си наскоро изречението. Какъв сразяващ аргумент щеше да удари на масата, какво супер масло щеше да хвърли в люлеещите се бурни води, никога няма да узнаем. Поли Браун, която бе придружила мама Прайс до ъгъла, бе тръгнала обратно към салона. Сега тя беше до вратата, на едно ухо разстояние от този изключително деликатен семеен спор.

Виждайки множеството вътре, тя се смути.

– О... извинявайте... – започна момичето.

– Влизай – обади се Тони. – Казахме си всичко, което требваше да си кажем. Тя добре ли е?

– Да.

– Кой? – попита сър Хърбърт.

– Моята майка – обясни Тони. – Поли я придружи до църквата.

Вайолет изгледа новодошлата.

– Поли? – каза тя предразполагащо. – Колко приятно е да науча името ти.

– Какво ще прави Прайс в църквата в събота? – попита озадачена лейди Лидия.

– О, ние семейство Прайс, се молим непрекъснато – прекъсна я Тони.

В този момент лейди Лидия бе осенена от страхотна идея.

– Хърбърт! – извика тя.

Вайолет все още показваше интерес към Поли.

– Предполагам – попита тя, – че ти и лорд Дройтуич се виждате доста често напоследък?

– Да – призна Поли.

– Колко мило! – изсъска Вайолет.

– Хърбърт! – викна лейди Лидия вдъхновено. – Нямаме време за губене. Точно сега е моментът да отидем при тази ужасна жена и да я вразумим.

Поради уеднаквения мисловен процес у двамата, сър Хърбърт схвана какво минава през ума на половинката му.

– За бога! Имаш предвид...?

– Ако се срещнем с нея, когато излезе от църквата, може да имаме късмет да я хванем размякната.

– Лидия, ти си много права!

Лейди Лидия се обърна към Поли. Дишаше учестено. Независимо от временната лудост, в която бе изпаднал Тони, победата можеше да бъде извоювана в дванайсетия час. Лейди Лидия познаваше тези мамчета Прайс добре и ча нея бе повече от ясно – няма по-подходящо време, за да се внуши гласа на Разума от момента, в който вярващият излиза от храма. Хвани го тогава и той ще бъде мек като глина в ръцете ти.

– Къде е тази църква?

– Вляво по първата пресечка.

– Лидия! – викна сър Хърбърт със същото вълнение, което би проявил, ако беше забелязал от близката горичка да се измъква лисица. – Хайде!

Баронетският му ентузиазъм напълно бе споделен от другарката му в живота и тя бе светнала така, все едно лисицата се бе явила и на нея.

– С теб съм, Хърбърт! – изчурулика лейди Лидия.

– Това е големият ни шанс – вълнуваше се сър Хърбърт. – Не трябва да го изпусваме.

И те изскочиха от салона като хрътки по прясна следа. Тони се обърна към Вайолет.

– Няма ли да отидеш с тях?

Държането му беше хладно. На Вайолет също.

– Имам да правя някои покупки. Ще оставя колата си отпред и ще се върна за нея.

Тя тръгна към вратата.

– А ти помисли върху моето условие.

– Ще помисля.

Вайолет се втренчи в Поли. Погледът ѝ беше като огнехвъргачка.

– Разбира се, като поставих това условие, нямах представа какви атракции предлага животът в бръснарския салон на Прайс.

– Имаш предвид традициите?

– Не, компанията – каза Вайолет. – Довиждане.

Седемнадесета глава

Неочакваното оттегляне на мадмоазел Деветдесет и седем супи, последвало още по-внезапното драсване на сър Хърбърт и лейди Лидия, разлюля деликатната конструкция на Поли Браун – тя се свлече в бръснарския стол и отправи смаян поглед към Тони. В този така светкавично променящ се свят поне младият мъж пред нея изглеждаше стабилен, но нямаше да се учуди, ако обладан от масовата психоза, и той хукне към вратата. Откакто се бе върнала в салона, хората изскачаха през външната врата като подплашени зайци.

– За какво по-точно говореше тя? – попита Поли.

– За нищо – отвърна ѝ Тони. – Просто си дърдореше. Тази жена много обича да си дърдори.

Лицето му излъчваше онова щастие и доволство, което поетите най-често сравняват с току-що калайдисана медна тава. За Тони нещата се бяха наредили от великолепно по-великолепно в този най-великолепен от всички възможни светове и най-накрая бе свободен от тежките окови. Дълбоката въздишка на огромно облекчение бе красноречив израз на пълното му одобрение.

За разлика от него Поли не можеше да се задоволи с това изпразнено от каквато и да е била информация твърдение. Тя имаше чувството, че току-що е била застигната и отмината от тайфун. А умът ѝ, макар и пъргав, не можеше да отгатне причината за този безчинстващ вихър. Все пак Поли бе способна да разпознае атмосферата на изопнати нерви и едва съдържан гняв.

– Изглеждаше бясна – отбеляза тя.

– Тя беше бясна – поясни радостно Тони.

– Защо?

– Защо не?

С типично женска настоятелност Поли реши веднага да изясни същността на проблема, защото не понасяше досадните мъжки увъртания. Беше момиче, което обичаше да знае точно кое какво е.

– Вече не си ли сгоден? – попита тя.

– Вече не – отвърна Тони.

Гласът му не просто издаваше, а крещеше за неговото задоволство. Очите му, до този момент просветващи като две свещи от романтична вечеря, блеснаха като прожектори, щом я погледна.

– Клисарят няма да се напъва да бие сватбените камбани – поясни Тони.

Погледът му лееше потоци благоговение. Досега в отношенията си с Поли той бе възпиран от мисълта, че няма право да си позволява онази свободна изява на чувствата, без която един влюбен млад мъж е като човек с пранги на състезание по бягане, поради факта, че Вайолет Уодингтън държеше авторските права над бедната му личност. Но сега всички препятствия помежду им бяха отстранени и Поли, макар да нямаше представа за това, вече се намираше в компанията на Мъжа-покорител.

– Моят годеж, слава на бога, е вече минало – най-накрая в прав текст съобщи новината Тони.

Случаят изискваше поздравления, а не съчувствие и Поли не закъсня да ги отправи.

– Струва ми се, че си късметлия – каза тя.

– И аз мисля така.

– Не съм срещала досега момиче от висшето общество, чието сърце да не е като на замразена риба – допълни Поли, говорейки като човек, който знае. – Иначе е симпатична на вид.

– Предполагам, че е.

– Какво от това обаче?

– Точно казано.

Женското любопитство на Поли се засили.

– Какво те накара да се сгодиш за нея?

– О, случват се такива неща.

– Явно.

В бръснарския салон на Прайс за кратко се настани тишина. От Бромтън роуд долиташе шумът от забързаното движение. Лондон работеше и се забавляваше без да подозира, че съвсем скоро на Мот стрийт предстояха вълнуващи събития. Поли стана и се огледа в огледалото. Тони взе едно списание и се опита с негова помощ да светне една пикираща покрай него муха. Но не улучи и ципокрилото продължи пътя си с възмутено бръмчене. Това пък накара Тони да метне списанието на масата.

– Ами... – заекна той.

Поли се обърна.

– Да?

Тони разхлаби вратовръзката си.

– Като сме отворили дума за годежи...

– Да?

– Мийч ми разказа за своя днес.

– Господин Мийч?

– Да.

Нещо избумтя по вратата – изглежда някое от децата, чието присъствие придаваше живот и одухотвореност на Мот стрийт, беше изпробвало силата на ритника си по нея. Тони не му обърна внимание. Нито пък Поли. Младият мъж стоеше в средата на стаята и чупеше пръсти, докато Поли, вдигнала бутилка с „Дерма виталис“, разглеждаше с видим интерес етикета ѝ.

– Винаги съм си мислела, че господин Мийч е женен.

Тони поклати глава.

– Предполагам, че е заради погледа му. Един такъв вял, примирен, като на женен мъж. Но по настоящем Мийч е само сгоден.

– О?

– Да. Само сгоден, засега.

Поли остави бутилката с чудодейната микстура.

– Бил е сгоден два пъти – продължи Тони. – Което показва, че на този свят за всеки има надежда за ново щастие.

Детето, което скрива вратата – или пък може би друго дете – сега започна високо и пискливо да крещи нещо на друго – или пък на други деца на улицата отвън. Поли изчака врясъкът да поутихне и попита:

– Защо толкова се интересуваш от господин Мийч?

– Не от Мийч. Само от неговите методи.

– От неговите какво?

– От неговите методи. От системата му. От подхода му при сгодяване.

– О?

– За мен беше много поучително да слушам как Мийч разказва за своите методи.

– И какви са те?

Голяма част от смущението, обзело Тони допреди малко, изчезна и той продължи разговора с увереността на човек, който най-накрая е открил спасителната пътека сред гъсталака. Имаше вида на актьор, на когото са подали правилната реплика.

– Всъщност, ако трябва да бъдем прецизни, те са разнообразни. С първата си годеница той изглежда е бил доста предпазлив.

– Предпазлив ли?

– Метафоричен, ако разбираш какво искам да кажа.

– Не разбирам.

– Ами двамата седели на една пейка в гробището и Мийч я попитал дали ще ѝ хареса да види неговото име върху собствения си надгробен камък.

Поли поумува над разказаното.

– Не особено добър опит – отсъди тя.

– Но не и толкова несполучлив – възрази Тони. – Дал е резултат.

– Тя е казала, че би ѝ харесало да види неговото име върху собствения си надгробен камък?

– Да. Не веднага, разбира се, а след дълги и щастливи години семеен живот.

– А как е подходил към втората?

– Там нещата са били различни. Разбираш ли, по това време Мийч започнал често да посещава киносалоните.

– Какво общо имат те с годежа?

– О, много общо. Филмите променят цялата стратегия за настъпление.

Иначе гладкото чело на Поли се надипли от бръчици.

– Той ѝ е предложил в киносалона ли?

– Направил е нещо по-добро от това. Внимателно наблюдавал реакциите ѝ, когато в някоя сцена героят страстно прегръща героинята и един ден Мийч заложил късмета си, за да спечели или загуби всичко – грабнал я в прегръдките си.

– И?

– Целунал я с такава бурна страст, че всичките ѝ кости се втечнили. Всъщност това сам го подразбрах. Мийч не ми го предаде така картинно. Той само каза, че я целунал. Но ти сигурно можеш да си представиш как Мийч би целунал момиче.

Този път Поли даде изцяло положителна оценка на действията на Мийч. Жените обожават решителните мъже и поради тази причина Мийч се издигна в очите ѝ. Явно под видимо спокойната гръд на бръснаря гореше буен огън. Какво значение има провисналия мустак, когато душата е душа на място.

– Какъв мъж само! – възкликна тя.

– Какъв, както ти правилно забеляза, мъж! – съгласи се Тони. – Това означава ли, че от двата метода ти предпочиташ втория?

– Разбира се.

– Сигурна ли си?

– Напълно.

– Пълен напред тогава! – викна Тони. – Все пак бях длъжен да

попитам.

И без повече обяснения, приказки и пелтечене той се хвърли към нея в стил Ранен Мийч, грабна я със здравата хватка на пристанищен докер, носещ чувал жито, и я целуна.

После я целуна отново, и отново, и отново. Тони мечтаеше за това от седмици и сега, когато му се отдаде възможността да осъществи възжеленията си, изобщо не се по-майва. Целуна устните ѝ, очите ѝ, косата ѝ, брадичката ѝ и върха на носа ѝ.

– О, Поли! – пропя Тони.

Поли се освободи от прегръдката му с цел поемане на дъх и върна репликата:

– О, Тони!

Думите бяха прости и еднозначни. Такива са младите – няма двусмислици, няма съмнения. А ако все пак имаше някакво колебание в тълкуванието им, сияещите очи на Поли щяха да приемат ролята на преводач.

Бръснарските четки, бутилките с лосион, бръснарите и рекламите по стените гледаха на сцената безстрастно, което предполагаше скрито неодобрение. Нищо подобно, сякаш искаха да кажат те, не се е случвало в „Хигиенния моден салон на Прайс“ от самото му основаване в дните на регентството.

– Обичаш ли ме? – зададе най-важния си въпрос Тони.

– Разбира се, че те обичам.

Тони се поуспокои, седна на ъгъла на мивката и я погледна загрижено.

– Не го казвай с такъв лековат тон, сякаш това е най-простото нещо на света. Страшно трудно е да ме обичат. Никое момиче досега не го е правило. А виж при теб е друго – човек лесно може да те обича – все едно постоянно да му сервират торта след торта.

– Така ли?

– Разбира се, че е така. Всеки може да те обича. На мен ми отне около две секунди да се влюбя в теб. В момента, в който те видях да изскачаш от онези храсти и да се хвърляш под колата ми, аз си казах: „Ето това е момичето, за което ще се ожения!“

– Измисляш си!

– Не си измислям. Точно тогава беше.

– Но какво толкова видя в мен?

– Хареса ми грациозния начин, по който излетя във въздуха.

Поли се намести до него.

– Иска ми се да не бях припадала тогава – каза тя с тих, пълен със съжаление глас.

– Защо?

– Щеше да бъде прекрасно да чувствам как ме носиш в силните си ръце. Всичко пропуснах. Първото нещо, което си спомням, е как лежа на дивана.

– Добре, виж сега дали ще ти хареса – каза Тони, след което я грабна и я понесе из храма на ножиците и бръсначите. След малко обаче я раздруса замислено.

– Трябва да ядеш повече тестени храни – каза той.

– Не те разбирам.

– Не е редно голямо момиче като теб да тежи само десет паунда. (4,5 кг., бел. пр.)

– Но аз тежа сто и пет паунда. (около 47 кг, бел. пр.)

– Глупости!

– Толкова съм.

– Явно съм позаякнал откакто съм в бръснарския бизнес. Усещам те лека като перце. Дали наистина имам такива железни мускули или просто любовта ми дава сили?

– О, ти си невероятен! Но... о, Тони.

– Какво?

Поли скочи на земята и се отдръпна. Дребничкото ѝ лице бе сериозно, а щастливото сияние в очите ѝ започна да избледнява. За един кратък миг тя се бе поддала изцяло на магията на момента, но сега здравият ѝ разум бе започнал да си възвръща владенията. Тя беше момиче с ясна представа за живота.

– Разбира се – каза тя с печална въздишка заради прекрасния сън, който трябваше да си отиде, прогонен от грубата десница на реалността, – всичко това не е хубаво.

Невярващ на ушите си, той я зяпна. Бе оскърбен от думите ѝ – струваха му се твърде груби и неподходящи за тази кралица сред жените.

– Не е хубаво ли? Какво не му е хубавото?

– Ти не можеш да се ожениш за мен. Ще трябва да се ожениш за някое момиче от твоята класа.

– Какво искаш да кажеш с това „твоята класа“?

– Ами представи си, че съдът реши, че ти си истинският граф.

– Слушай! – каза разгорещено Тони. – Чуй ме добре, жено, и не ме карай пак да ти повтарям. Ако аз съм граф, ти ще бъдеш графиня.

– Няма да мога.

– Ще се наложи. Прилепчиво е. Жената на графа е графиня. Не са ли ви учили на това в училище?

– Но не разбираш ли...

– Аз съм сигурен в едно. Няма да стана граф, ако ти откажеш да бъдеш графиня. Това ще е първото условие, което ще ти поставя.

Очите на Поли се напълниха със сълзи.

– Ти наистина ли ме харесваш толкова много?

– Дали наистина... – Тони цъкна с език. – Ти изобщо слушаш ли ме?

Поли обобщи мечтите си.

– О, Тони!

– О, Поли! – не закъсня с отговора и ответната страна. Призованият се смъкна от мивката и още веднъж притегли сбъднатата си мечта в такава прегръдка, от която дори Мийч можеше да научи нещичко. – Какви късметлии сме, че нашите кръстници са ни дали такива имена... Няма да намериш други две имена, които да си подхождат толкова много. Как красиво се откъсват от устните. „Тони и Поли пристигат за уикенда... Какво, не познавате Тони и Поли? Прекрасна двойка, Тони и Поли.“

– Тони и Поли – повтори Поли с наслада.

– Не може две такива имена да се държат разделени. Те са като солта и пипера... или Едгар и лебеда...

– Или Абъркромби и Фич...

Тони отвори уста с поредното предложение, но спря и се оцъкли. Вратата на салона се беше отворила и през нея в салона се шумгна раздърпаната фигура на последната издънка от рода Дройтуич. Петият граф се връщаше обратно в салона както питомен гълъб се връща в къщата, която обича.

Осемнадесета глава

„Най-важното условие за стойката на ездача върху гърба на коня – се казва в обширната статия на Енциклопедия Британика, относно язденето на кон – е да бъде стегната и изправена. Ездач с неправилна стойка е изправен пред опасността да бъде хвърлен от коня при всяко негово внезапно движение.“ Сид не беше автор на тази статия, но ако бе помолен да даде мнение по въпроса, би повторил почти дословно същите наблюдения. Цялостният му вид при появата му в салона говореше твърде красноречиво на околната публика, че отрицателното му отношение към това иначе благородно животно, коня, не почива само върху някакво си голо предубеждение. Шапката му беше смачкана, дрехите – кални, а движенията му – бавни и болезнени. Неговият отказ да язди на Роу явно не бе продиктуван от празна прищявка.

Тони го погледна със съчувствие.

– Здравсти! – приветства го той. – Май си претърпял злополука?

– Май – измърмори мрачно Сид.

Поли, която винаги бе харесвала своя бивш работодател, веднага влезе в ролята на състрадателен ангел. Гледката на страдалеца разбуди у нея всички дремещи женски инстинкти за грижа и утешение.

– О, господин Прайс! – извика тя. – Нека ви донеса малко арника.

Сид отхвърли предложението й с махване на ръка. Той бе прекалено зает с болезките си, за да забележи, че тя се обръща към него с име, от което се бе отказал.

– Не! – смръщи лице той. – Не бих разрешил на никоя представителка на нежния пол да налага с арника мястото, което ме боли.

Преизпълнен с щастие, Тони бе готов да му предложи с пълни шепи съчувствие и разбиране. Бяха изминали много години от момента, в който и той бе преминал през изпитанието, внесло такъв хаос във външния вид на Сид, но не бе забравил емоциите около първите уроци по езда.

– Бедният стар Сид, явно конят отново те е метнал.

Горчива гримаса разкриви лицето на Сид.

– Да, метна ме – каза той. – Бях започнал да свиквам с това, но чашата на търпението ми преля, когато проклетото животно ме срита.

– Ритна те? – изпищя Поли.

– Три пъти на едно и също място – възмущението на Сид бе

разбираемо. – Това със сигурност е конят с най-точния шут в света, да го вземат мътните. Ако седна сега някъде, няма начин да не оставя отпечатък от копито.

След последвалите съболезнователни въздишки и възклицания Поли изрази мнение, че е най-добре Сид да се откаже от всякакви контакти с коне. Ясно беше, че не е замесен от тестото, от което се пръкват жокеите. Здравият й разум си бе казал тежката дума.

– Вече съм ги пратил по дяволите, не се притеснявай – отвърна мъченикът и поредният болезнен спазъм сбръчка лицето му – в момент на невнимание се бе облегнал на бръснарския стол и беше ясно, че се е изправил лице в лице с оголената си същност.

– Не искам никога повече да видя кон, освен наклъцан на малки парченца и набоден на шиш – призна той.

След това изказване разговорът замря. По всичко личеше, че Сид няма какво повече да каже, а двамата му събеседници не желяеха със своите коментари да тикат още по-дълбоко ножа в раната. Сид си свали шапката и няколко мига разглежда мълчаливо отражението си в огледалото. После взе една четка и с няколко обиграни жеста премахна следите от драматичните събития върху косата си. Последва мъчителна въздишка и той се обърна към Тони.

– Слушай какво – каза той. – Искам да се видя с теб.

– Давай, плакни очи – окуражи го Тони.

– Искам да поговорим делово.

– Цял съм в слух.

Сид се погледна отново в огледалото, но онова, което видя, изглежда само затвърди взетото вече решение, защото премина направо към темата без повече предисловия.

– Какво беше онова предложение, което ми направи, за да се откажа от претенциите си? – попита той. – Онзи ден в Лангли Енд, когато започна цялата тази бъркотия... Хиляда лири на година... Нали така?

– Мисля, че беше толкова.

Сид помълча малко.

– Не казвам, че ще го приема – предупреди той, явно смушкан от гордостта си.

– Ти и тогава така каза.

– Но тези хиляда лири ще ни послужат като някакъв начален ориентир.

– Не схванах много добре – вдигна рамене Тони, – но какво имаш предвид под „начален ориентир“?

– База за преговори, не се ли сещаш?

Тони остана напълно озадачен. Онова, което чу, можеше да означава само едно, но той все още се колебаеше да приеме тази интерпретация. Независимо от твърденията на сър Хърбърт и сие на скорошното събрание на Съвета, което бе прекъснато така внезапно, той не можеше да повярва, че само няколко близки срещи с калта на Ротън Роу ще се окажат достатъчни, за да накарат Сид да се откаже от борбата, която почти бе спечелил.

– За какво по-точно намекаваш? – поиска да изясни нещата Тони.

Сид се подразни от костенурската скорост, с която работеше мозъкът на събеседника му.

– Искам да се откажа – каза той кратко.

– Да се откажеш от претенциите си?

– Точно така...

Тони леко подсвирна.

– Така неочаквано?

– Всъщност... идеята ми се върти в главата от известно време – сподели Сид с вида на болник, изреждащ оплакванията си. – Уроци по езда... концерти... лекции... – той помълча малко и после със слаб глас призова Бог за свидетел. – Писна ми от всичко. Така че ако предложението ти е в сила и нямаме разногласия за сумата, аз се оттеглям, а ти можеш да си върнеш обратно проклетата титла и прав ти път.

На Поли ѝ се стори, че не е редно да присъства на подобна съдебнона дискусия. Нещата, които се обсъждаха, бяха прекалено лични.

– Да изляза ли? – попита тя.

– Разбира се, че не – отвърна ѝ Тони.

– Я не решавай вместо мен – каза раздражено Сид.

– Но нали искате да си говорите...

– Ще говорим – каза Тони. – Най-малкото аз ще говоря. Смятам да изнеса на тази бедна заблудена овца кратка поучителна беседа. Сид, нещастна катуна такава – продължи Тони с решителен глас, – слушай ме добре. Преди да преминаем към въпроса, който ти повдигна, искам да отговориш на един мой.

– Казвай – подкани го Сид с тон на примирение, което изглежда бе обладало изцяло душата му.

– Каж ми каква точно е твоята представа за един граф?

Въпросът видимо затрудни Сид. По всичко личеше, че няма готова дефиниция в главата си.

– О-о... – смръщи той чело срещу рекламата на Болкоуспокоителя

на Уилбрахам, която висеше на стената, сякаш опитвайки се да почерпи от нея вдъхновение. – Ами не знам... човек от висшата класа...

– Образован тип?

– Може и така да се каже.

– Който обича да ходи на концерти и лекции, а в същото време е отличен стрелец, невербятен ездач, страхотен танцьор, брилянтен оратор и забавен разказвач.

Сид отново се консултира с Болкоуспокоителя, като че ли търсейки съвет от експерт.

– Да – най-накрая призна той. – Поне така ми казаха.

– И ти им повярва!

– Добре де, какъв е проблемът? – поиска да разбере Сид.

Тони се засмя.

– Ако можеш да ми намериш дори един граф, който отговаря на горните условия, аз на момента ще изям шапката си. Тя е филцова с кафява панделка.

Сид се беше оцъклил насреща му. Завесата все още не се бе смъкнала от очите му, но вече силно се люлееше.

– Какво искаш да кажеш?

– Девет от десет от същите тези графове – каза Тони поверително, като човек, познаващ добре породата – изобщо не са способни да различат Брамс от Ървинг Берлин например, а пък и не ги е грижа. Седемдесет процента от тях не са и помирисвали лекция. Осемдесет и пет не могат да кажат две свестни изречения, дори да им платиш. А на всичко отгоре има и такива, които не могат да яздят.

Още към средата на тирадата на Тони откъм мястото на Сид бяха започнали да долитат хълцащи звуци като на риба, извадена на брега и дочула шокиращи новини.

– Тогава защо – поиска да разбере той, поставяйки пръст в отворената рана – ми казаха, че трябва да се подготвя, за да бъде като другите?

– За да се почувстваш толкова зле, че да направиш това, което токущо понечи да направиш – да ти дойде до гуша и да се откажеш.

Последва напрегната тишина. Беше нужно време, докато смайващата истина проникне до съзнанието на Претендента. Когато заговори, гласът му беше като на човек, на когото му се е замаяла главата от бездънната бездна, до която е способна да се срине човешката природа.

– Леле! – изхъри той.

Тони продължи атаката.

– Учудвам се, че си им позволил да те правят на идиот – каза той. –

Аз пък си мислех, че си отгатнал играта им от самото начало. Виж ме мен – смяташ ли, че някога съм стъпвал на лекция или пък на концерт? Аз яздох – да. Но тогава ми харесваше. Ти наистина си голям баламурник, Сид, не е ли така?

Претендентът му хвърли кос, подозрителен поглед. Беше гледал Тони по същия начин, когато при предишната им среща той се опита да го убеди да не отива да язди. При онзи случай му се стори, че си правят гаргара с него, сега през главата му също мина подобна мисъл. Животът не беше подготвил Сид Прайс да приема на доверие каквито и да било прояви на алтруизъм – той винаги подозираше скрит мотив и грижливо го търсеше.

– И защо ми казваш всичко това? – попита Сид.

– Мотото на фамилия Прайс е „Играй играта!“

Сид потръпна от справедливо възмущение.

– Така ли? – викна той. – Но това изглежда не е мотото на фамилия Басинджър. Да ме правят на глупак!... Да се преструват, че искат само да ми помогнат, а всъщност...

Като не успя да намери достатъчно силни думи, за да изкаже негодуванието си, той потърси спасение в познатото ни вече „Леле!“. Вече беше убеден. В Тони имаше нещо, което внушаваше доверие, и той сваля подозренията си от него. Ако графовете наистина са такива, каквито ги описва Тони – а той би трябвало добре да ги познава – тогава черният заговор на сър Хърбърт и лейди Лидия беше очевиден.

Тони се опита да защити отсъстващите.

– В същото време не бива да се настройваш толкова срещу тях – казва той.

– Ами? – не повярва на ушите си Сид.

– Разбираш ли, те ме харесват.

Сид нямаше намерение да приема подобни смешни доводи.

– Моите роднини да ми правят мръсно! – ревна той бесен. Беше чувал, че хората от висшето общество са способни да извъртят някой долен номер, но не беше предполагал, че са чак толкова подли.

– Но те не се чувстват като твои роднини. Сър Хърбърт, лейди Лидия и Фредерик смятат, че аз съм истинският лорд Дройтуич.

Сид изсумтя силно и горчиво.

– Така смятат значи?

– Не можеш да ги виниш.

Изсумтяване № 2 подсказва, че Сид намира за напълно възможно да ги види. Той закричи енергично напред-назад из салона. Очите му

горяха, а ушите му бяха добили цвета на червени пиперки.

– Може би си мислят, че от мен няма да излезе добър граф?

– Страхувам се, че имат нещо такова наум.

Сид изсумтя за трети път и това сумтене превишаваше по сила и продължителност предишните, вдигайки летвата твърде високо за следващи такива. Освен това беше достатъчно неблагоприятен да вдигне ръка и да я стовари с все сила право върху хълбока си – грешка, която беше твърде късно да поправи. Остър крясък, като на гладен лешояд, прокъртя из салона и за миг Сид застина превит на две, разтривайки с нежно разкаяние мястото на необмисленото съприкосновение.

После изглежда болката попремина и той се изправи със свирепо изражение.

– О? Ще им покажа аз на тях. Ще видят те звезди посред бял ден.

– Да смятам ли тогава за изстинала – каза Тони – офертата, която смяташе да ми предложиш?

– Смятай я за по-ледена и от целувка на мащеха – отвърна Сид разпалено, издигайки се до необичайни висоти на въображението си. – Представяш ли си – да се оставя да ме водят за носа! Човек като мен, с глава, твърдо стояща на мястото си!

Той изпръхтя отмъстително и за миг на присъстващите им се стори, че акустиката в салона е произвела ехо. След това обаче стана ясно, че пръхтенето не е било единично, а си е имало двойник.

Второто бе изскочило от гърлото на мамчето Прайс, която току-що беше влязла в помещението.

Деветнадесета глава

Посещението в църквата бе направило малко или може би нищо, за да върне спокойствието на мамчето Прайс. Когато влезе в салона, тя приличаше на човек, помъкнал тежко бреме на крехките си плещи. Мамчето пристъпваше така, сякаш на раменете ѝ бяха метнали воденичен камък.

Сид я удостои само с разсеян поглед. През изминалите две седмици той бе изпитвал носталгичен копнеж по тази жена, но сега откри, че му е невъзможно да ѝ засвидетелства нищо повече от бегло внимание. Мислите му бяха изцяло заети със собствените му скърби.

– Здравсти, мамче – поздравя я Сид разсеяно.

Изглежда под натиска на по-силни емоции госпожа Прайс също не даде всичко от себе си, за да оживи срещата. С нетърпението на махмурлия, очакващ сутрешната си чаша бира, и тя бе тръпнала при мисълта за тази среща, но кой знае защо не показва нито радостта, нито умилението, каквито човек би очаквал да демонстрира след дългата раздяла. Ако Сид беше в състояние да я загледа по-внимателно, щеше да открие в поведението ѝ странно смущение. Тя побърза да седне на един стол, като избягваше погледа му.

– Здравсти, Сид – отвърна мамчето Прайс.

– Добре ли си, мамо?

– Боли ме главата – оплака се мамчето.

– И мене ме боли – сподели и Сид, – само че в другия край.

– Сър Хърбърт и лейди Лидия излязоха да ви търсят, госпожо Прайс – осведоми я добросъвестно Поли.

Мамчето кимна.

– Видях ги. И си говорихме.

– О, видяла си ги, значи – избухна Сид. – Аз също очаквам с нетърпение да си разменя няколко думи с тях.

Гласът му изтъня до писклив кряк и мамчето Прайс, като примигна болезнено, притисна с трепереща ръка челото си.

– Имам да им казвам доста неща на тия двамата – продължи Сид, – неща, които ще им накъдрят косите. Ще им дам да се разберат! Ще покажа аз на сър Гадника Басинджър откъде изгрива слънцето!

– Не викай, скъпи – умолително проблея мамчето Прайс. – Толкова ме боли главата. Поли, съкровище, умирам за чаша чай.

- Ще се кача да ви направя.
- След малко – намеси се Тони – Поли ще сложи котлето.
- Той я придружи до вратата на дамското отделение и ѝ прошепна:
- Ще дойда и ще ти помогна. Ще препечем заедно кифличките...

Тони и Поли!

Тя мушна за секунда ръката си в неговата и двамата излязоха заедно. Докато минаваха през дамското отделение и се качваха по стълбите, където се помещаваше фамилното жилище, Сид ясно чу как гласът на Тони се извиси в песен. Това му се стори противно, дори лигаво. В този момент всичко от рода на пеенето, свирукането и подобни на тях звукови упражнения му се струваха безвкусни и арогантни.

Но много скоро умът му се върна обратно на по-съществената и спешна тема – Сид не можеше да се примиря с нанесеното му оскърбление.

– Какво – пожела да узнае той – искаха от тебе вещицата Лидия и свинята Хърбърт?

Някои обществени среди щяха да останат шокирани от начина, по който Сид нарече един уважаван баронет и дъщерята на поколения графове, но да не забравяме, че той беше дълбоко засегнат. Ако тази зловеща двойка е търсела мамчето Прайс, то причината за това би могла да е само една.

Мамчето Прайс потвърди подозренията му.

– Караха ме да не свидетелствам, скъпи.

– Такава била работата, значи – гласът на Сид потрепера. – Опитват се да манипулират главния ми свидетел в навечерието на процеса! Да му се не види! Хубава двойка! С морал като на две усойници в тревата са те! Ще наема адвокат, за да разбера дали не мога да ги тикна в затвора заради това.

– Изглежда сър Хърбърт взема много навътре нещата, скъпи.

– Ще ги вземе още по-навътре, когато приключи с него – изкрещя Сид.

– Той май си мисли, че не си особено подходящ за позицията.

– Ха! Че защо да не съм? – Сид я фиксира с пронизателния поглед на прокурор, подлагаш свидетел на кръстосан разпит. – Виж сега – изиска той пълното ѝ внимание. – Я ми кажи каква точно е твоята представа за един граф?

Мамчето Прайс се смути.

– Знаем ли – вдигна тя ръце безпомощно.

– Сигурно си го представяш като някой страшен умник – първо

ходи по концерти, пък после се мята на необяздени мустанги. Да, обаче си в грешка. Седемдесет процента от тях никога не са помирисвали концерт в живота си. А осемдесет и пет... искам да кажа, че има и такива, които изобщо не са се качвали нито на кон, нито на магаре.

– Сигур ги знаеш тия неща – каза мамчето Прайс с известна доза съмнение в гласа.

– Знам ги, разбира се. Проучил съм въпроса. И всички ония простотии, които са ми разправяли досега, са само куп измишльотини. Ей това е истината. Знам го от вътрешен човек.

След последните думи на Сид мамчето Прайс започна да рови из полицата под огледалото.

– О, скъпи! – простена тя. – Главата ми ще се пръсне. Къде е оня одекolon с пръскалката, дето го държеше някъде туканка?

– Казвам ти, ще стана граф и по нищо няма да се различавам от който и да е от тях.

Мамчето Прайс прекъсна издирването и го погледна печално.

– Но ще бъдеш ли щастлив, скъпи?

– Разбира се, че ще бъда щастлив.

Мамчето Прайс въздъхна.

– По-рано ти беше щастлив. Тук, в тоз салон. Толкоз отдавна ми се струва, че е било, а са минали само две седмици... Не мога да намеря оня одекolon.

– Виж на горната полица – нареди Сид.

– Помниш ли какви гошавки сме си устройвали? Ти си умираше за наденички и картофено пюре! – Тя отново въздъхна. – Ако искаш да си граф, няма да мога вече да ти готвя наденички и пюре.

Този проблясък от миналото видимо разтърси Сид. За миг той като че ли поомекна, но след това отново се взе в ръце.

– Животът – каза той с наполеоновски тон – не е само наденички и пюре. Трябва да приема съдбата си.

– О, боже, о, боже, о, боже!

– Няма полза да ми божкаш заради разлятото мляко. Каквото има да става, ще стане.

Мамчето Прайс заподсмърча отчаяно, а Сид, който забеляза как външната врата се отваря, изстреля едно предупредително: „Я!“ Хладна и строга, Вайолет Уодингтън се бе върнала от своите покупки, за да разбере окончателното решение на Тони. И ако на външен вид го докарваше близо до Снежната кралица, то вътрешно тя кипеше от гняв, вероятно със същия градус като този на Сид.

– О! – възкликна тя, като гледаше ту единия, ту другия. – Искам да видя... ами, господин Прайс... предполагам, че трябва го нарека.

Сид одобри правилния избор на имената и посочи с палец зад гърба си.

– Прайс е горе. Приготвят чай заедно с Поли Браун.

Устните на Вайолет се изопнаха в тънка червена линия.

– О, каква домашна идилия! – възкликна тя със сподавен смях. – Тъй като ще бъде грубо от моя страна да ги прекъсвам в такъв момент, може би вие ще му предадете, че съм била тук и му предлагам да ми пише. Той ще разбере.

– Ей го, най-сетне – обади се неочаквано мамчето Прайс – беше намерила одеколона, който търсеше.

– Преди да тръгна дискутирахме нещо – обясни Вайолет. – Искам да знам какво е неговото решение.

– Ще се кача да му кажа, че сте тук.

– О, не се притеснявайте.

– Не се притеснявам. А може и аз да глътна чаша чай.

– Много ви благодаря.

– Удоволствието е мое – каза Сид любезно. – Чао... Искях да кажа до скоро.

И той хлътна в упоената вече врата, водеща към дълбините на бръснарската обител. А мамчето Прайс, все още заета да разтрива слепоочията си с одеколона, усети, че дължи някакво извинение за заниманието си.

– Да ма извинявате, госпожице, че правя това пред вас – каза тя, като прекъсна процедурата си за момент, – ама имам ужасен главобол.

– Този следобед като че ли всички имаме главоболие – каза Вайолет. – Надявам се, че не прекъснах някакъв поверителен разговор.

– О, не, госпожице. Говорехме си. Сид ми казваше, че ще стане граф, а аз се опитвах да му подкажа, че тая няма да я бъде.

Вайолет ококори хубавите си, но мразовити очи. Тук се крие нещо, помисли си тя.

– Странно.

– Странно ли, госпожице?

– След като вие сте главният свидетел, който може да докаже, че той всъщност е графът...

Върху лицето на мамчето се изписа страх и тя потрепери като „Титаник“ при срещата си с айсберга.

– О, госпожице! – изстена мамчето Прайс. – Чудя се дали направих

каквото трябваше.

– Ако питате мен – отсече Вайолет, – не! Той ще бъде нещастен.

– И аз тъй си мислех, госпожице. Затуй, когато сър Хърбър ме пресрещна пред църквата, аз направих каквото направих.

Вайолет не схвана същността на думите ѝ.

– Струва ми, че не разбирам. Какво направихте?

Мамчето Прайс погледна заговорнически към вратата и снижи гласа си до шепот.

– О, госпожице – изшептя тя, – сега сърце не ми дава да кажа на Сид, ама подписах онзи документ, дето сър Хърбър написа от мое име, че историята, дето я разказах, е измислица.

Двадесета глава

Човек може да загуби дар слово както от вест за неочаквано нещастие, така и от новина за непредвидена радост. Така можем да си обясним неспособността на Вайолет Уодингтън на членоразделна реч, след като чу новината. Най-накрая тя все пак накара гласните си струни да се размърдат и произведе едно треперливо „Какво!“.

– Да, госпожице. – Мамчето Прайс погледна към нея с надежда. Това, от което се нуждаеше в момента, бе съвсем малко морална подкрепа. – Надявам се, че съм постъпила правилно?

След като преглътна и се покашля, за да отстрани последствията от шока, временно парализирал говорния ѝ апарат, Вайолет изрече бавно:

– Мисля, че сте постъпила съвсем правилно.

И стисна зъби, за да не позволи на думите, които смяташе да добави, да изскочат от гърлото ѝ, защото точно в този момент Тони влезе в салона.

– Чаят ти е готов, мамче. – Той видя Вайолет и кимна леко: – Здравсти, Вай.

– Идете да изпиеете чая си, госпожо Прайс – предложи любезно Вайолет. – Сигурна съм, че ще ви подейства добре.

Мамчето Прайс беше на същото мнение.

– Много вярна приказка, скъпа – каза тя. – Мога да изгълтам цяла кана.

Тони я придружи до вратата и я затвори след нея. После се върна обратно при Вайолет, леко озадачен. Причината за неговото удивление бяха очите ѝ, които проследиха внимателно тези негови маневри. Това не бяха очи на бясна и гневна жена, каквито би могло да се очаква да бъдат. Те излъчваха някаква странна топлина и дружелюбност.

Хрумна му обяснение за този феномен. Вайолет се беше върнала, мислеше си той, с намерението да го убеждава и да настоява да промени мнението си посредством прикоткване и мили думи. Той не смяташе, че характерът ѝ е особено годен за подобен род маневри, но за всеки случай стегна редици за защита.

Нямаше намерение да губи време и премина веднага на въпроса.

– Ами, Вай... аз му казах – съобщи той новината и се подготви за бури и хали.

– Цялата истина?

Тя го гледаше със странна усмивка.

– Цялата истина – потвърди Тони.

– Постъпил си много добре – каза меко Вайолет.

Усмивката ѝ вече издаваше нежно благоразположение. Така сигурно се е усмихвала дамата на своя рицар, поемащ на кръстоносен поход. Тя се приближи към него и пъкна ръцете си в неговите.

– Ти наистина ли си помисли, че ще те оставя, ако му кажеш истината? Само те изпитвах, скъпи. Исках да видя дали имаш куража да постъпиш правилно, независимо от обстоятелствата.

Тони я гледаше в няма почуда. Завладя го странно усещане като в сън – участваш в някаква сцена, но през цялото време си наясно, че това не се случва наистина. Ушите му чуваха думите ѝ, но разумът му се бунтуваше срещу тях. Не, не, Вайолет не можеше да говори по такъв начин. Тя никога не беше говорила така...

„Само те изпитвах, скъпи“... Подобни фрази отсъстваха от нейния речник. Това не бяха думи, които някой нормален човек можеше да употреби. Звучаха като субтитри от стар ням филм.

Но ако все пак това бе истинската Вайолет, къде беше крила досега това свое великодушие и добронамереност?

Тя го целуна бързо.

– Трябва да вървя – каза Вайолет. – Имам да върша милион неща. Ела да ме видиш довечера, когато затвориш бръснарницата.

След тези думи тя се обърна и бързо излезе, като остави Тони да гледа с празен поглед към вратата, зад която изчезна. Смаяният ексграф почти не усети целувката. Умът му бе твърде зает с разплитане на загадъчния смисъл на нейните думи.

И неочаквано челюстта му се стрелна надолу като лястовичка, пикираща към земята – най-накрая бе осъзнал какво означават думите на бившата му, както той се надяваше, годеница.

Зад него проговори глас.

– Тони.

Той се завъртя на пета. Поли стоеше на прага на дамското отделение, в ръцете си държеше чаша.

– Донесох ти чая, Тони – каза тя тихо. – Ще изстине.

Тони мълчеше. Лицето му беше посивяло. Той протегна ръка механично.

– Благодаря.

Стоеше пред нея и я гледаше без да може да каже дума. Тишината се проточи безкрайна и мъчителна. Някъде надолу по улицата засвири

прегракнало пиано. Омнибусите сновяха насам-натам по Брамтън роуд. Лондон продължаваше да е все така зает със своите дела.

Тони остави чашата.

– Аз не съм подлец, Поли – каза той бавно.

– Знам, че не си, Тони.

Той се свлече в един стол. Усещаше се замаян.

– Видя ли... това? – попита той.

– Да.

– Чу ли какво каза?

– Да.

Скован допреди малко от шока, Тони изведнъж стовари с бяс юмрук върху облегалката на стола.

– Какво да правя, дяволите да го вземат?

Поли не каза нищо. Лицето ѝ бе бледо и два ситни като мъниста предни зъба се впиваха като игла на шевна машина в малката устна.

– Тя каза, че ако изтропам всичко на Сид... ако му кажа какво е намислило семейството... че го прави на глупак, за да го откаже... ще ми бие шута. Мислех си, че нещата се нареждат идеално. Бях сигурен, че го мисли съвсем сериозно. А сега ми казва, че не било така. Че само ме изпитвала... И не мога да се измъкна.

– Не.

– Как мога да се измъкна?

– Не можеш.

– Но, Поли!...

– Лош късмет.

– Лош късмет ли! – Той се изсмя истерично, после внезапно млъкна. – Съжалявам. Държа се като дете. Но ти не трябва да говориш подобни неща. Много са смешни. Човек не може да се сдържи. Да те загубя било лош късмет!

– Лицето му се изкриви и почервения.

– Няма да го направя – викна той. – Проклет да бъде, ако го направя. Не ме е грижа, ако съм свиня и ако всички мислят, че съм свиня. Ще отида при нея и ще ѝ обясня. Ще ѝ кажа какво си за мен. Ще я моля да ме пусне да си вървя. Ще...

Поли поклати глава.

– Не можеш.

– Но, Поли...

– Не. Просто няма да си ти.

Тони рязко се облегна на стола. Пианото засвири марш и кракът му

неволно затакува в крак с ритъма.

– Никога няма да се почувстваш щастлив – каза Поли, – ако направиш нещо подло. Нито пък аз ще бъда щастлива. Винаги съм си мислела, че тя е от момичетата, които не биха се оженили за теб, ако нямаш нищо. Смятах, че мотото ѝ е: „Ти даваш, пък после давам аз“. Но съм грешила. Тя е чудесна. Не можеш да я изоставиш, Тони.

– Но, за бога! Как ще преживеем остатъка от живота си? Ти ме искаш. Аз те искам. Години и години...

– Не можеш да я изоставиш. Знам това.

– Но, Поли...

– Забравих си одеколона – изведнъж проговори глас зад тях.

Мамчето Прайс влезе в салона и тръгна към полицата. Както и Поли преди няколко минути, и тя носеше в ръка чаша чай – факт, който бе накарал Сид да препусне след нея.

– Ей, какво става? – викна Сид.

Мамчето Прайс се обърна.

– Искам си одеколона, скъпи.

– Отвеяна стара откачалка, ти взе моята чаша.

Това беше новина за мамчето и тя погледна чашата с удивление.

– Така ли?

Сид се развълнува.

– Надявам се на Господа – каза той набожно, – че няма съвсем да си изгубиш главата, та да не можеш да обелиш дума на заседанието след един месец! Това направо ще е капак на всичко.

На мамчето Прайс ѝ се стори, че мигът на истината е настъпил. Тя би предпочела да го отложи, но сърце не ѝ даваше повече да гледа как момчето ѝ живее в блаженно неведение.

Тя издаде странен, блеещ звук.

– Сид... Има нещо, което трябва да ти кажа.

– Имаш да казваш нещо и на комисията в Камарата на лордовете – помни това!

Прекъсвайки грубо този съдбоносен разговор, в салона нахлу групичка от трима. Лейди Лидия, следвана от сър Хърбърт и Вайолет. Сид ги изгледа с омраза.

– Я! – викна той. – Шампионите по ментосване и преструване – мъжки и женски екземпляри! Сър Пепелянка и лейди Усойница Басинджър!

Баронетите винаги са били крайно чувствителни към подобно посрещане. Ако сър Хърбърт бе от другия пол, човек би могъл да каже, че

се е накокошинил. Той изпъчи гърди и лицето му се оцвети в бледомораво.

– Моля, моля, моля – опълчи се не много оригинално той.

– Кокошки не коля! – отвърна Сид сърдечно.

– Не ми пробутвай твоите глупости, ако обичаш!

– Да не ти ги пробутвам, така ли? – засмя се Сид зловещо. – А вие какви ми ги пробутвахте с вашия долен заговор? Я не ме карай да се смея, че ми е цепната устната. Мислехте си, че ще ме откажете от моите законни права, а? Кофти късмет! Но аз ще спечеля независимо от машиниите ви.

– Няма – каза лейди Лидия.

Сид се обърна, за да посрещне този нов удар.

– Ха! И защо?

– Защото – намеси се отново сър Хърбърт – притежавам документ, подписан от госпожа Прайс пред свидетел, в който тя изрично подчертава, че в нейната история няма нито капка истина.

Ченето на Сид бавно се отдели от мястото си и запотъва надолу. Очите му направиха опит да излязат от орбитите си, той спря погледа си върху сър Хърбърт, после се облещи срещу лейди Лидия и накрая, като се обърна, фиксира и мамчето Прайс. Тези негови очи по всяка вероятност приличаха на очите на Цезар, виждайки Брут.

– Какво, какво!

Мамчето Прайс подсмръкна смутено.

– Това исках да ти кажа, скъпи!

Тони пристъпи напред. Досега бе само ням зрител на битката, завършила с кърваво поражение за Претендента. Този въпрос вече не го засягаше, затова с безразличие вдигна ръка, а сър Хърбърт постави в нея документа с вида на човек, поставящ скъпоценности в сейф.

– Да – каза сър Хърбърт. – Вземи го, Тони. И за бога пази го добре.

И той застана близо до племенника, сякаш се страхуваше от някое отчаяно действие и бе готов да послужи като защитен вал между Сид Прайс и Тони. Тони отиде до бръснарския стол, седна на облегалката и зачете намръщен.

Мамчето Прайс отново заговори:

– Надявам се да съм постъпила правилно.

– Много правилно – отвърна й сър Хърбърт сърдечно. – Много правилно. Изключително правилно.

– Благодаря, сър Хърбърт. Същото ми каза и госпожицата тук.

Тони изправи рязко глава.

– Каква госпожица?

– Таз госпожица, скъпи – каза мамчето Прайс, посочвайки Вайолет, в чиито очи се бе промъкнало неочаквано смущение. – Казах ѝ точно преди ти да дойдеш и тя изглеждаше много доволна от туй, дето бях направила.

– Разбира се – каза сър Хърбърт.

– Напълно естествено – добави и лейди Лидия.

Тони стисна юмрук и хартията изхрущя между пръстите му.

– Казала си ѝ преди да дойда? – повтори той. – О!... Ясно.

Няколко дълги мига той се вглежда във Вайолет замислено, след което се изсмя и се обърна.

Сега вече нещата си дойдоха на мястото. Великодушието и добро-намереността, които толкова го бяха поразили, намериха своето обяснение.

Сър Хърбърт продължаваше да забива острието в кървящия дух на Претендента.

– Може би дори ти – каза той, обръщайки се към Сид – си способен да разбереш, че сега твоят случай автоматично отпада от дневния ред?

Тежка въздишка разлюля гърдите на Сид и той погледна мрачно мамчето.

– Трябваше да се сетя какви ще ги нацвкваш, още щом се запъти към църквата – каза той.

Следващите думи на сър Хърбърт бяха изречени с много по-дружелюбен тон. Вече бе започнал уреждането на по-маловажните детайли.

– Макар сега вече да разбираш, че не можеш да имаш абсолютно никакви претенции към него, сигурен съм, че лорд Дройтуич ще се отнесе щедро с теб. Ако например искаш да се преместиш на Бонд стрийт, не се съмнявам, че...

Внезапно замлъкна, защото пронизителният писък, нададен от спътницата му, би отнел дар словото и на по-надарен оратор. Но като видя причината, той се присъедини към вокалната ѝ изява, надавайки вик в по-ниска октава.

– Тони!

Тони седеше върху ръба на мивката. В лявата си ръка държеше съдбоносния документ, а в дясната си ръка – запалка. В следващия миг хартията вече пукаше и се виеше в пламъци.

– Тони!

Този път възклицанието беше на Вайолет и той я погледна с лека усмивка. Хартията падна на пода във вид на черна пепел. Тони се

изправи.

– Горенето изисква твърда ръка – отбеляза доволно той.

Двадесет и първа глава

Слънчевата светлина, лееща се през френските прозорци, трептеше с безброй весели пламъчета из дневната на Лангли Енд – танцуваше сред кристала и среброто, искреше по старите полирани столове и обличаше портрета на Дългия меч със златни струи. Но до последния от неговите потомци тя така и не можеше да достигне, защото Сид, който не беше голям почитател на светлината, се бе настанил в дълбоко кресло в сенчестата част от стаята и бе зает с проучване на прогнозите за конните надбягвания в сутрешния вестник.

Но ако слънчевата светлина нямаше достъп до външната му обвивка, то тя в значително количество изпълваше душата му. Две седмици бяха изминали от драматичните събития на Мот стрийт, Найтсбридж и през нито един от тези дни той не бе пропуснал да се поздрави за неочаквания завършек на последната семейна сбирка. Пътят към графската титлата изглеждаше гладък като яйчена черупка и докато четеше, Сид доволно си тананикаше.

Звук на стъпки прекъсна гореизложените приятни мисли и като свали вестника, който препягтаваше пряката му видимост, Сид съзря Тони. Появата му го изненада, защото смяташе, че местонахождението на бъдещия бивш граф Дройтуич е на около седемдесет мили оттук. Но изненадата не беше неприятна. Сид нямаше нищо против Тони. Да, Сид бе наругал здраво сър Хърбърт и лейди Лидия, казвайки им точно какво мисли за тях, не спести откровенията си и към Почитаемия Фреди Чок-Маршъл в една емоционална сцена, но към Тони Сид не таеше враждебност. Напротив, харесваше го и признаваше, че бе постъпил честно спрямо него. Затова когато заговори, в тона му нямаше онова раздражение на домакин, който вижда как през личния му френски прозорец прекрачва неканен натрапник.

– О, това си ти, млади Прайс? – възкликна Сид.

Тони докосна чело почтително.

– Добрутро, милорд.

– Какво те води насам?

– Сър Хърбърт ме призова на конференция – обясни Тони. – Пристигнах заедно с Поли в двуместния звяр.

– Поли добре ли е?

– Толкова добре, колкото може да бъде всяко момиче, което ще се

сродява с мен след седмица или две.

Сид свали вестника.

– Вие двамата ще се жените?

– Ще се женим.

– Е, положението можеше и да е по-лошо.

[???] йчена черуп-ителният писък, на [???] Но пък не може да е по-върховно.

– Тя е чудесно момиче... Поли – продължи Сид замислено. – Много я бива с маникюра. Ще ти е от голяма полза в салона.

– Ти очерта мила картинка на живота на един женен бръснар – каза Тони. – Докато преданият помощник разкрсява крайниците на клиента, другият му кълца къдриците. Харесва ми. Романтично е. За съжаление аз едва ли ще мога да го изпробвам. Веднага след церемонията изчезваме да трупаме богатство. Кения е мястото, на което сме се спрели. Ще отглеждаме кафе.

Сид се размърда нервно.

– Ъ? Ами салонът?

– Продавам го.

– Какво! – гласът на Сид издаваше неопишуем ужас. Очевидно духът му бе здраво раздрусан от новината. – Не го мислиш сериозно, нали?

– Напротив. Вече имам предложение от човек на име Пъпин.

– О, небеса! – ексбръснарската душа на Сид се загърчи в агония. – Ти не можеш да продадеш салона на някакъв си жабар.

– Пъпин е швейцарец.

Бледото до този момент лице на Сид бързо смени окраската си с наситено доматино. Очите му горяха гневно.

– Не ми дреме, дори да е патагонец – викна той възмутено. – Сама-та идея да продаваш салона на чужденец или изобщо на който и да е е безумна. Къде е твоята семейна гордост? Салонът на Прайс съществува от шест поколения. – Погледът, с който прониза Тони, наподобяваше този на висш жрец, застанал пред отрепка, обвинена, че се е изплюла в храма. Гласът на Сид изтъня в истеричен крясък. – Ти знаеш ли, че Текери все още ни дължи два пенса за оформяне на мустаци. А веднъж бръснахме самия доктор Крипин!

Тони вдигна рамене.

– Времето е меркантилно и аз имам нужда от тези пари.

Сид, който бе скочил на крака, отново се отпусна в креслото.

– Всъщност – каза той мрачно, – това си е твоя работа, не моя.

– Точно така. А сега ме извини. Трябва да отида да намеря Поли – може да е нападната от някоя катеричка в парка. На останалите им кажи, че съм пристигнал. Ще ме намерят навън, когато им потрябвам.

– На кого да кажа?

– На сър Хърбърт и компания.

– О, ще имате сбирка? – изсмя се Сид. – И каква ще ти е ползата от нея?

– Едва ли ще има такава.

– Мисля, че си напълно прав.

– Между другото – не вини сър Хърбърт, че е толкова упорит.

– Не ми споменавай това влечуго – размаха ръце Сид, – дето се опита да ми счупи врата с това яздене!

– Той се забавляваше – оправда го Тони. – Ще се видим скоро, не се съмнявам.

И пое към слънчевата шир на парка, а Сид се върна към своето четиво.

Но прогнозите за надбягванията бяха загубили своята притегателна сила и той захвърли вестника. Облегна се назад в креслото и затвори очи. Лицето му бе смръщено като на човек, съдвквал развалена стрида. Колкото и да се опитваше да вразуми себе си, колкото и да се убеждаваше, че случващото се в салона на Прайс няма нищо общо с един граф Дройтуич, той не можеше да се отърси от чувството на мрачно отчаяние при мисълта, че любимият му салон ще попадне в чужди ръце. Най-ранните му спомени бяха свързани със салона на Прайс. За него мястото беше нещо като храм. Можеше да си припомни как си играеше на пода – едва ли е бил на повече от три... И какъв грандиозен скандал му беше вдигнат, когато на шест години счупи бутилка „Дерма виталис“...

Първото му бръснене!... Какъв празник бе това...

А сега някакъв си проклет швейцарец ще властва там, където династията Прайс бе диктувала правилата десетилетия наред.

„Хигиенният моден салон на Прайс“!... Добре, ясно е, че нищо не означава за него. И все пак...

От гърдите му се откъсна тежка въздишка, той отвори очи и с досада откри, че хоризонтът е зает от масивните форми на Слингсби. А когато срещна бухалския му поглед, Сид се изправи ядосан. Не беше чул влизането на иконома и освен това като всеки нормален човек мразеше да бъде зяпан без негово знание.

– Е – извиси глас Сид, – какво искаш от мен, Тиха стъпко?

По строгото лице на иконома не трепна нито мускулче.

– Дойдох да видя дали тази стая е заета – осведоми го той.

– О? – Сид заби поглед във вестника. Само това беше начинът, по който можеше да се справи с мерзавец – равнодушие и аристократично пренебрежение. Преди да заговори отново, той плъзна поглед по страницата, но се сети за нещо, на което непременно искаше да получи отговор.

– Кой – попита Сид – е онзи дъртак с ребешко лице, който се дотътри току-що?

Очите на Слингсби добиха още по-леден израз, доколкото това бе възможно, разбира се, и още повече се оцъклиха – досущ като на жаба с високо кръвно налягане.

– Не мога да разпозная човека по вашето описание – каза той с мразовит тон, – но господин Уетърби, нашият семеен адвокат, пристигна неотдавна.

– За сбирката, нали? Предполагам, че сега е в библиотеката и смуче от моето шери – Сид се изсмя с неприятен стържещ смях, след което смени темата с демонстративно спокойствие. – Направи ли нещо на Али Пали днес следобед?

В интерес на истината Слингсби бе прекарал повече от час след закуска в размисли относно относителните шансове на различните коне, бягащи днес на Александра Палис, и ако събеседникът му бе някой друг, щеше горещо да приветства възможността да сподели своите заключения. Но в дружеска беседа със Сид на тема конни надбягвания той решително отказваше да вземе участие. Затова запази ледено мълчание.

Сид вдигна вестника и го заразглежда.

– Добре е да заложиш малко на Швейцарско сирене в три и половина – посъветва го той. – Трепач е той.

Икономът се наду.

– Не желая никакви съвети от вас.

– Да не би да си отказал хазарта? – попита с насмешка Сид. – Браво, браво на теб. Съгласи се, че човек в моето положение не би искал да има иконом, пристрастен към хазарта – започва да се тревожи за лъжиците.

Слингсби с мъка потисна порива си. Точно както животът на давещ се човек минава като на лента през главата му, така и през икономската глава се извърволиха всички онези случаи в отминалите дни, когато е могъл здраво да шамароса този младеж пред себе си, а не го е направил. Сега вече беше твърде късно и пред горчивината на пропуснатите

златни шансове, той само премигна тъжно.

– Това не ви засяга – беше всичко, което можа да отвърне икономът.

Сид го погледна строго.

– Я не ми отговаряй! И ме наричай „милорд“. Трябва да си поговорим за това с теб.

– Ще ви нарека „милорд“, когато съдът реши – и нито минута по-рано.

Сид цъкна с език.

– Няма да се наложи да чакаш дълго... със свидетелските показания на мамчето и този портрет тук... А когато съдът ме обяви за граф Дройтуич, знаеш ли кое ще е първото нещо, което ще направя?

– Да – избухна ядосаният иконом. – Ще чуеш как ти връчвам оставката си, млади Сид.

– Аха! – бе отговорът на Сид. И напълно забравил за своята синя кръв, той се изплези.

Слингсби, който не му отстъпваше по решителност, също се изплези. На тази доста екзотична гледка се натъкна сър Басинджър, когато забързано влезе в дневната.

– Мили боже! – викна сър Хърбърт, шокиран от видяното.

Двата езика веднага се върнаха по местата си. Слингсби с видимо усилие успя да възстанови професионалната си осанка.

– Моля за извинение, сър Хърбърт – каза той.

Сър Хърбърт прие извинението с махване на ръка.

– Не се притеснявай! – каза той. – Не се съмнявам, че провокацията е била непосилна. Често ми се е искало и аз да направя същото.

Той се обърна към Сид и каза със заповеднически глас:

– Хайде, млади човече.

Сид го погледна с омраза. От всички обитатели на Лангли Енд, без да се изключва дори Слингсби, той ненавиждаше най-много сър Хърбърт Басинджър.

– Какво си намислила, пепелянко?

Навярно от съображения за сигурност сър Хърбърт реши да не обръща внимание на последната дума.

– Трябва ми тази стая. Пристигна господин Уетърби, моят адвокат.

– Ще си шушукате значи?

– Разбира се, ако настояваш да останеш тук, ние ще трябва да използваме библиотеката.

Сид стана.

– О, не се притеснявай. Ние от рода Дройтуич можем да бъдем цивилизовани. Аз ще изляза. Но вие само си губите времето и парите. Какво може да ви помогне един адвокат, когато комисията види мен и него заедно? – Сид проточи пръст към портрета на Дългия меч. – Виж тая картина – разтърси той протегнатия си показалец, – а после погледни и тук. – Той потупа гърдите си. – Като се замисля сега, май ще е по-добре да прибера на сигурно място портрета, за да съм сигурен, че ще бъде в наличност за заседанието. А сега, бай-бай!

И той прекрачи през френския прозорец. Слингсби остана да гледа след него наежен.

– Да ви призная, сър Хърбърт – каза той съкрушено, – понякога ми се иска да спечели делото, за да не се налага да го смятам за свой племенник.

Сър Хърбърт не потупа по гърба своя верен служител само защото не беше редно да се правят подобни неща, но го дари с дружелюбен и окуражителен поглед.

– Всичко е наред, Слингсби. Той няма да спечели делото – не и ако изиграем картите си правилно. Госпожа Прайс пристигна ли?

– Да, сър Хърбърт. Робъртс я доведе преди половин час с ролс-ройса. Тя е при мен в килера.

– Този младеж не знае, че тя е тук, нали?

– Не, сър Хърбърт.

– И не трябва – отсече кратко баронетът. – Дори не трябва да запоздере, че е някъде близо до имението. Лорд Дройтуич пристигна ли?

– Да, сър Хърбърт. Видях Негова светлост да се разхожда из парка с госпожица Браун.

– С госпожица Браун – сър Хърбърт изви вежди. – Маникюристката?

– Да, сър Хърбърт.

– За какво ли пък я води?

– Не бих могъл да кажа, сър Хърбърт.

На сър Хърбърт му хрумна възможно обяснение.

– Тя беше първата, която чу историята на старицата. Може би нейните показания... добре де, както и да е. Иди и го доведи. А когато позвъня, доведи и госпожа Прайс.

– Много добре, сър Хърбърт.

Икономът се оттегли. Сър Хърбърт, останал сам, се приближи бавно до камината, погледна портрета на Дългия меч и замислено потърка брадичка. Част от въодушевлението му го напусна. Имаше прилика,

Граф или бръснар

дяволите да го вземат!

Гласовете отвън го предупредиха за приближаването на жена му и адвоката.

Двадесет и втора глава

Описанието на Сид, отнасящо се до фасадата на господин Джей Уетърби от правната фирма на Полк, Уетърби, Полк и Полк като дъртак с ребешко лице макар и не напълно точно, до голяма степен отговаряше на истината. Създателят беше отметнал доста години в тефтера си, а големите, изпъкнали очи, които се кокореха през лещите на очилата, наистина наподобяваха зрителните рецептори на едра риба. Господин Уетърби влезе в дневната с предпазливите стъпки, така типични за адвокатите, като се оглеждаше наляво-надясно, сякаш очакваше да открие или някое закононарушение, скрито зад завесите, или наказуема простъпка, мушнала се под пианото.

– А, влизай, влизай, Уетърби – покани го сър Хърбърт, прекъсвайки съзерцанието си пред портрета на Дългия меч. – Тук ще ти хареса повече от библиотеката. Има повече слънце.

Господин Уетърби инспектира с подозрителен поглед леещата се през прозореца слънчева светлина, сякаш я предупреждаваше да не си мисли, че може да си прави номера с него.

– Стаята е по-приятна – съгласи се той.

Лейди Лидия потрепера.

– Не и за мен – каза тя. – Точно тук се случи всичко.

– Наистина ли?

– Седни, Уетърби – намеси се сър Хърбърт. – Ще изпратя за лорд Дройтуич.

– Нека да го наричаме така, докато можем – отбеляза горчиво лейди Лидия.

– А, ето го и него. Скъпо момче – каза прочувствено сър Хърбърт, бързайки към френския прозорец, за да поздрави влизания Тони, – чудесно е, че успя да дойдеш.

– Здравей, лельо Лидия... ако все още мога да те наричам така.

– Можеш – отвърна му кратко лейди Лидия.

– Здравейте, господин Уетърби. Надявам се, че не съм закъснял – каза Тони. – Показвах на Поли Браун парка.

Сър Хърбърт кимна.

– А, да. Умно от твоя страна да доведеш госпожица Браун, но съм сигурен, че Уетърби ще потвърди – нейните показания няма да са от съществена полза... Можем да започваме, Уетърби. Всички сме тук.

– А къде е Фреди? – попита Тони.

– Още е в Лондон. При онзи негов приятел Тъби Бриджнорт. Обадих му се да дойде, но той започна да дрънка нещо за важна сделка. Е, Уетърби, нямаме нужда от общи приказки. Кажете какво да правим, по дяволите?

Господин Уетърби събра пръсти.

– Разрешете ми да направя кратък преглед на фактите – каза той. – Тази възрастна жена е подписала документ, в който изрично отрича в разказаната от нея история да има факти, отговарящи на действителността.

– Да.

– Документът е подписан пред свидетел?

– Да.

– А лорд Дройтуич го е изгорил?

– Да.

– И ако на света съществува някаква справедливост – обади се лейди Лидия, гледайки Тони със сърдит поглед, – това негово действие трябва да бъде прието като официално доказателство, че той е лорд Дройтуич. Баща му беше същият лунатик.

Тони се ухили добродушно. Господин Уетърби насочи лупите си към него.

– Мога ли да разбера причината, лорд Дройтуич, поради която изгорихте този документ?

– Господин Уетърби – отвърна му Тони, – можете. Ще ви отговоря съвсем честно. Ако не го бях направил, трябваше да се ожена за Вайолет Уодингтън. А сега смятам да заведа пред олтара Поли Браун.

Ако изгарянето на добития с пот на чело документ бе подействало на сър Хърбърт и лейди Лидия като взрив на мина под носа им, то чистосърдечното признание за мотивите, стоящи зад въпросното аутодафе, постигна същия опустошителен ефект.

– О!

– Ти си луд!

Тони бе обявил намеренията си без да очаква те да бъдат възторжено приветствани. Той бе наясно, че любящото сърце може да струва повече от фамилия герб, а предаността да е по-ценна от нормандската кръв, но не и в очите на сър Хърбърт и лейди Лидия. Да, обичаше ги от цялата си душа, но не беше сляп за факта, че умствената им нагласа не притежава необходимата гъвкавост. Тези люде принадлежаха към постарата аристократична школа и не споделяха съвременното нехайно

отношение към произхода. Затова Тони пригответи оръжията си за атака.

– Глупости – каза той меко. – Вие я харесвате. Добре знаете, че е така.

Лейди Лидия отхвърли изцяло опита за вразумяване. Истина е – изтъкна тя – че харесва Поли, но е напълно възможно да оцениш високо качествата на едно работещо момиче без да бъдеш готов да го приемеш като съпруга на главата на семейството.

– Нашите симпатии и антипатии нямат нищо общо – отсече тя. – Това е невъзможно.

– Абсолютно – съгласи се сър Хърбърт.

Господин Уетърби не каза нищо. Той само лъскаше нокътя на малкия си пръст с края на носната си кърпичка.

– Защо? – попита Тони.

– Тя е маникюристка!

– Много подходящ избор за бръснар. Както Сид изтъкна преди малко.

– Дума да не става... – започна сър Хърбърт, но Тони го прекъсна.

– Слушайте какво, твърдоглави мои съкровища – повиши глас Тони. – Очаквах малко запъване и ритане, но вие се престаравате. Тази сватба ще се състои. Щом имах късмета да спечеля любовта на момиче като Поли, можете да заложите гумените си галоши, че няма да бъде такъв кретен, та да я прогоня.

– Но ако съдът реши, че ти си лорд Дройтуич?

– В такъв случай – вдигна рамене Тони – семейството ще има една лейди Дройтуич в повече във фамилията тефтер.

Сър Хърбърт погледна лейди Лидия. Лейди Лидия погледна сър Хърбърт. Дватама заедно погледнаха господин Уетърби, но не получиха от него никаква подкрепа, тъй като той беше започнал да лъска следващия нокът. Фамилията адвокати винаги запазват достойна за уважение дистанцираност при подобни семейни спорове. Физически господин Уетърби беше в стаята. Но духовно неговото изражение подсказваше, че е на хиляди мили отгук.

– Не ти ли казах, че е луд? – повиши глас лейди Лидия.

Тони успя да запази невъзмутимо изражение. Жал му беше за тези двама нещастници, но нямаше намерение да отстъпва нито на инч.

– Хайде, стига, драгоценна ми родственнице – стълча я той, – ти не си чак толкова разстроена, колкото си мислиш. Само вдигаш пара. Престани да се държиш като леля и ни ощастливи с усмивка. Ти хареса Поли още първия път, когато я срещна и знаеш много добре, че ако я

опознаеш още малко, ще я обикнеш така, както аз направих.

– Нищо такова не знам.

– Тогава ще трябва да се научиш – каза Тони и се приготви да изиграе своя коз. – Съжалявам, че се налага да опра пистолет в главите ви – продължи той, – но ако смятате да се правите на неотстъпчиви стари аристократи, всички залози отпадат. Ако фамилията не е готова да приеме Поли, аз изчезвам още сега и оставям Сид да се вихри тук. Избирайте – Поли ли искате за графиня или Сид за граф?

След тези думи Тони замълча, за да им даде възможност да смелят разтърсващата дилема.

– Ще ви оставя да размислите – каза той, запътвайки се към френския прозорец. – Както Сид отбеляза при един неотдавнашен забележителен случай – давам ви десет минути по моя часовник.

Оттеглянето му бе последвано от изумено мълчание. Още веднъж сър Хърбърт и жена му кръстосаха погледи и всеки един откри в очите на другия тотална липса на оптимизъм.

– Тони май го мисли сериозно – каза сър Хърбърт.

– Да – печално се съгласи лейди Лидия.

– И се е зайнатирил като магаре.

– Да – бе принудена да се повтори лейди Лидия. – Баша му беше същият лапнишаран.

– Стариат Прайс? – възкликна господи Уетърби учуден. Той нямаше намерение да се намесва в разговора, докато не бъде призован, но това твърдение го сачиса.

– Не – отвърна с раздражение лейди Лидия. – Брат ми Джон. – Тя въздъхна – Всичко толкова много ми напомня времето, когато искаше да се ожени за една барманка.

Последните няколко секунди се оказаха достатъчни на сър Хърбърт да постигне някакви успехи в повдигането на духа си.

– Вижте какво, имаме си достатъчно грижи – обяви той, – за да си отвлечаме вниманието с това кога и за кого Тони щял да се жени. Най-спешният проблем, който стои пред нас, е как да убедим дъртата кукумявка.

При тези думи господин Уетърби вдигна глава като състезателен кон пред стартова линия. Това беше проблем, касаещ го пряко, и той тръгна по следата с онова оживление, което адвокатите показват винаги, когато им дадеш случай.

– Според мен – каза той дрезгаво, – е напълно ясно, че трябва да я накараме отново да подпише друг документ.

– Точно така – съгласи се сър Хърбърт. – И ти си човекът, който ще трябва да се потруди. Твоите аргументи ще тежат повече от нашите.

– Нас тя няма да послуша – добави лейди Лидия. – Докато бяхме в Лондон, Хърбърт я моли пет пъти да се вразуми, но тя все отказваше.

– Проблемът – обясни сър Хърбърт, – доколкото можах да разбера, е, че тя е страшно суеверна и е приела изгарянето на документа като знак свише, който ѝ показвал кой е правилният път.

– И сега ние – каза лейди Лидия – искаме от теб да я убедиш, че небесата са сбъркали знака.

– Сигурен съм, че можеш да се справиш с нея, Уетърби. Тя е доста невежа старица. Ако си твърд... дори малко зъл... и, ами, ти знаеш... доста юридически...

Господин Уетърби кимна разбиращо. Самият той не би си позволил да го обясни така разговорно, но напълно схващаше идеята.

– Ясно, ясно. Изтълкувах съвсем точно желанието ви. Би било добре също така да напишем сега необходимия документ, за да имаме готовност.

Той стана и се запъти към бюрото, когато усети, че малката им компания се е увеличила. Някаква елегантна фигура се бе вмъкнала през вратата и за негова изненада бе приветствана с викове и фойерверки от насъбралото се множество.

– Фреди! – изцвили сър Хърбърт. – Та нали нямаше да идваш?

Почитаемият Фреди кимна.

– Размислих – обясни той кратко. – Здравсти, лельо Лидия.

– Здравей, Фреди. Познаваш ли господин Уетърби?

– Разбира се. Добър ден, господин Уетърби. Изглежда те в добро здраве. Май добре се справяте с исковете и пледоариите?

Адвокатът пусна само една покровителствена усмивка и седна на бюрото. Вдъхновението изглежда го бе споходило, защото писалката му незабавно започна да дращи по листа.

Лейди Лидия продължи разговора с племенника си.

– Какво те накара да промениш решението си все пак?

– Най-невероятното и изумително събитие, което се случи. Къде е Тони?

Лейди Лидия посочи към парка.

– Някъде навън. Със своята годеница – добави тя с абсолютно безизразен глас.

– О? – подскочи насреща ѝ Фреди. – Бях разбрал, че Вайолет му е направила рекламата и го е върнала обратно в магазина.

– Да. Тази е нова. Госпожица Поли Браун.

Фреди забълбука ентузиазирано като реномирано шампанско.

– Искаш да кажеш, че Тони ще играе в тандем с тази приятна малка сладурана? Отлична работа! О, този стар способен Тони!

– Радвам се, че си доволен!

– Аз пък се обзалагам, че той е два пъти по-доволен – каза Фреди. – На всичко отгоре нося новина, която ще трупне още малко радост и доволство към досегашните. Ще го накара да заподскача из къщата, да пее с цяло гърло и да потропва с копитца.

Докато течеше излагането на любопитната информация със Хърбърт бе зает с натискане на звънеца. Надал ухо, той се върна обратно заинтригуван.

– Каква новина? – поинтересува се той.

Племенникът му го отрязва твърдо.

– Няма значение. Тя е само за ухото на Тони. Извини забележката ми, чичо Хърбърт, но деликатността ти малко куца.

И размахвайки укорителен пръст, Почитаемият Фреди се омете през френския прозорец навън сред простора.

Лейди Лидия погледна след него и вдигна безпомощно ръце.

– Ексцентрична фамилия! – измърмори тя.

В този миг вратата се отвори и рамката бе изпълнена от солидните форми на Слингсби.

– Позвънихте, със Хърбърт?

– Госпожа Прайс – бе лаконичен баронетът.

– Доведох я, щом чух звънеца, със Хърбърт.

– Отвън ли е?

– Пред изтривалката, със Хърбърт.

– Давай я насам. И самият ти остани. Ще се нуждаем от свидетел.

Господин Уетърби се бе изправил с изписан лист в ръка.

– Свърши ли? – попита със Хърбърт.

Адвокатът подаде документа.

– Кратко, но точно според моето мнение.

Вратата отново се отвори. Слингсби, напуснал пределите на стаята за момент, се завърна, водейки пред себе си осатенената в черно фигура на мамчето Прайс.

Двадесет и трета глава

Мамчето Прайс бе потисната и скръбна. Развоят на събитията през последните седмици никак не ѝ беше по сърце. Подобно на някоя древна матрона, тя бе свикнала да направлява живота си посредством знаци и поличби. И когато Тони изгори нейния отказ да свидетелства онзи следобед в бръснарницата, тя възприе това действие, както сър Хърбърт обясни на господин Уетърби, като остро напомняне свише, че подписвайки документа, е направила грешка и по-добре ще бъде да внимава в бъдеще.

Цели две седмици това ѝ убеждение бе противодействало на всички увещания и аргументи и тогава, тъкмо когато се бе убедила, че върви в правилната посока, се появи друг знак под формата на черна котка, която пресече пътя ѝ докато вървеше по Мот стрийт към „Гъсеницата и каната“. В момента бедната жена бе на кръстопът и не знаеше какво да прави.

По въпроса за черните котки общественото мнение е разделено на две. Едната школа ги разглежда като предвестници на добър късмет, а другата – като знак за надвиснала беда. Съществува и трета, по-малка група, която ги приема като предупреждение. Мамчето Прайс принадлежеше точно към това трето течение, но беше в неведение относно целта на предупреждението. Все пак беше сигурна, че небето ѝ е размахало предупредително пръст.

Затова настроението ѝ в мига, в който прекрачи прага на дневната, бе като на пробита гемия. Мамчето Прайс приличаше на женски Даниил, запътил се към клетката с лъвовете.

– А, заповядайте, госпожо Прайс – покани я сър Хърбърт.

– Да, сър Хърбър – отвърна му тя, гледайки нервно този водач на лъвската компания.

– Седнете – включи се и лейди Лидия, в чийто поглед се четеше омраза, а в гласа ѝ се долавяше нотка, която подсказваше, че би предпочела да предложи на своята гостенка чаша с отрова.

– Благодарим, лейди Лид'я.

– Това – бе ред отново на сър Хърбърт – е господин Уетърби, семейният ни адвокат.

Мамчето Прайс, която бе седнала предпазливо на самия край на стола, се приповдигна и избълбука нещо развълнувано. Усещането ѝ за

надвиснала опасност се усили. Страстен читател на „Фемили хералд“ и подобни издания, тя знаеше всичко за семейните адвокати. Тези лешояди никога не носеха добри новини. Те унищожаваха завещания, отвличаха наследници и дори имаха навика да убиват баронети. Мамчето Прайс заподозря господин Уетърби от самото начало и като се сгуши в своя стол, загледа умолително домакинята си.

– Дали не бих могла да получа глътка порто, Ваша светлост?

– Не!

– О, много добре – изсумтя обидено мамчето Прайс.

– Вижте, госпожо Прайс – опита се да запази спокойствие сър Хърбърт, – това не е някакво тържество или празник, на който сме ви поканили. По-скоро е делова среща. Ще получите вашето порто по-късно.

– Благодаря, сър Хърбър.

– Междувременно господин Уетърби иска да ви зададе няколко въпроса.

– Да, сър Хърбър – каза колебливо мамчето Прайс.

– Хайде, Уетърби – подкани го сър Хърбърт.

При тези думи господин Уетърби, който внимателно бършеше очилата си, ги остави настрана и издаде сух, остър, къс и зловещ прокашляк. Неговият стържещ като банциг тон разтресе основния му свидетел от главата до петите. Не беше необходима допълнителната намеса на стъкления адвокатски поглед, изстрелян иззад очилата, за да бъде предупредена мамчето Прайс за началото на атаката. Дори ако господин Уетърби беше изкряскал високо с ловен вик, не би могъл по-ясно да обяви, че е дал ход на делото.

– Госпожо Прайс – каза адвокатът.

– Да, сър?

– Наблюдавам у нас някаква нервна възбуда.

– Наблюдавате какво, сър?

– Господин Уетърби – поясни сър Хърбърт – има предвид, че изглежда малко неспокойна.

– Не точно неспокойна, сър Хърбър. Ама като зехте, че ми изпратихте униформен шофьор и тоз луксозен автомобил, направо ми завъртахте главата.

– Разбирам. Но сега се успокойте, госпожо Прайс. Няма от какво да се страхувате. Да продължаваме, Уетърби.

– Именно – потвърди адвокатът. – Да се погрижим да каже истината.

- Цялата истина – допълни лейди Лидия.
- И нищо друго освен истината.
- О, господ да ми е на помощ – изшептя мамчето Прайс неволно, вдигайки трепереща ръка към тавана.
- Сър Хърбърт хвърли подканящ поглед към адвоката.
- И... ъ-ъ... да подпише документ, за да бъде всичко законно?
- Именно – повтори се господин Уетърби.
- Именно – присъедини се сър Хърбърт.
- Именно – беше ред отново на господин Уетърби, ча да обобщи нещата.

След тази съдържателна размяна на реплики последна тишина. Двата мъже и лейди Лидия се гледаха един друг многозначително. Колкото до мамчето Прайс, тя се беше свила в креслото като костенурка в черупката си. Всичките тези „именно“, свистящи около нея, я бяха довели до състояние на безформена протоплазма.

Повторният стържещ прокашляк на правната акула не допринесе с нищо за възстановяване на нейния sang-froid. (фр., равновесие, хладнокръвие, бел. пр.)

- Е, госпожо Прайс.
- Да, сър?

Адвокатът се облещи над очилата си.

– Беше доведено до знанието ми – започна той с леден, обвинителен глас, – че вие сте отговорна за публичното разпространение на паразитна история, целяща да хвърли съмнение върху правото на настоящия лорд Дройтуич да владее титлата и имението си.

От тридесетте думи на тази реч мамчето Прайс разбра може би седем. Но „Да, сър“ ѝ се стори подходящият отговор, затова тя го даде.

– Вие твърдите, че бидейки наета да се грижите за лорд Дройтуич в неговите ранни години, сте подменили своето собствено бебе с него и че истинският лорд Дройтуич е младият мъж, който до днес е известен под името Сид Прайс?

- Да, сър.
- Кажете ми, госпожо Прайс, страдате ли от халюцинации?

Мамчето Прайс се размина на километър със смисъла на въпроса.

- Сър? – възкликна тя обърквана.
- Ще се изразя по друг начин. Имате ли богато въображение?
- Имам, сър.

– И аз мисля така, госпожо Прайс – каза адвокатът, заприличвайки все повече на благовъзпитан укротител на змии, хипнотизиращ своята

питомка. – Затова ще ви кажа... Ще ви кажа, госпожо Прайс... че тази ваша история е чисто и просто – от началото до края – производна на вашето богато въображение.

– Какво е производна? – попита мамчето Прайс предпазливо.

Последвалият нов прокашляк от колекцията на господин Уетърби този път бе придружен от зловещо потропване върху бюрото с ръба на кальфа за очила.

– Бих искал да ви задам няколко въпроса – продължи той без да обръща внимание на семиотичното запитване на мамчето. – Вие обичате ли да четете, госпожо Прайс?

– Да, сър.

– А четяхте ли много преди шестнадесет години?

– Да, сър.

– Какъв тип литература четете, госпожо Прайс?

– Най-харесвам „Фемели хералд“.

– Аха! А по онова време ходехте ли често на театър?

– Ако имаше хубава мелодрама, не минаваше без мене.

– Именно! Сега ме чуйте добре, госпожо Прайс. Мога ли да ви напомня, че размяната на бебета е тема на стотици разкази във „Фемели Хералд“, както и на съответен брой мелодрами?

– Накъде биете, сър?

– Ще ви кажа „накъде бия“. Искам да ви внуша, че тази ваша история не е нищо друго освен измислица, внушена от прекалено четене на „Фемели хералд“, прекалено много гледане на мелодрами и ако мога да се изразя така – прекалено много неразреден джин.

– Точно така! – одобри сър Хърбърт.

– Съвсем правилно! – възхити се и лейди Лидия.

Те създаваха впечатление, че с голяма мъка се удържат да не запечат и затанцуват весел танц.

На мамчето Прайс й бе необходимо малко време, за да схване обидата във всичките тези усукани приказки, но след като й просветна, се изправи войнствено с ръце на хълбоците.

– Я, я! – започна тя.

– Седнете – каза й строго господин Уетърби.

– Да, сър – сви бойни знамена мамчето.

– А сега да разгледаме и един друг факт – продължи господин Уетърби. – Преди две седмици вие сте подписала документ, в който отричате да има каквато и да е истина в разказаната от вас по-рано история.

– Да, сър. И той беше изгорен.

– Запознат съм с това. Затова съм подготвил друг със същото съдържание. Бихте ли се приближила насам, госпожо Прайс?

Той посочи бюрото.

– Ето ви писалка, госпожо Прайс. Подпишете тук, моля.

– Слингсби – каза сър Хърбърт.

Икономът пристъпи напред.

– Ти ще бъдеш свидетел.

– Много добре, сър Хърбърт.

– Госпожо Прайс – продължи подковаването господин Уетърби, – необходимо е да разберете, че подписването на подготовения от мен документ е важен за вашата собствена сигурност. Ако вие откажете да го направите, ще поставите себе си в неприятната позиция да седнете на свидетелската скамейка. Съдебните заседатели без съмнение ще ви питат защо щом веднъж сте били съгласна да разкриете истината, отказвате при повторна подкана. Лъжесвидетелстването е много сериозно обвинение, госпожо Прайс.

– Лъжесвидетелстването!

– Лъжесвидетелстването е това, което казах.

Мамчето Прайс бе убедена. Най-накрая тя осъзна значението на онази черна котка. Тя беше изпратена, за да я предупреди за опасността, пред която беше изправена. А можеше да си върви ей тъй съвсем в неведение по своя път, докато накрая не я сполети бедата. Мамчето взе в ръка писалката с облекчението на човек, разминал се по чудо със страха, а господин Уетърби, почувствал момента на триумф, свали очилата си и започна отново да ги бърше.

Мамчето Прайс се надигна и приближи писалището. То бе поставено до прозореца и докато го приближаваше, очите ѝ попаднаха на кадифената ливада и грижливо подрязаните храсти, разкрасяващи гледката навън. И изведнъж, сепнати сякаш от някаква зловеща гледка, те изскочиха от обичайните си места. Мамчето Прайс беше вдигнала писалката. Сега я хвърли настрани, сякаш изведнъж се беше превърнала в змия.

– Леле! – викна мамчето.

Сър Хърбърт подскочи.

– Сега пък какво има? – поиска да узнае той разтреперан.

Мамчето Прайс се обърна и го погледна решително. Прелестите, стелещи се със спокойно великолепие пред погледа ѝ, бяха ѝ подсказали, че тя е на напълно погрешен път в диагнозата си за черната котка. Четирикракото послание ѝ беше изпратено да я предупреди – да, но да я предупреди да не подписва документа. Иначе защо точно когато стисна

писалката, онази другата поличба, ще вземе да се появи?

– Няма да подпиша!

– Какво!

– Няма да подпиша!

– Но защо? – изплака лейди Лидия.

Мамчето Прайс посочи драматично през прозореца.

– Току-що видях знак! – каза тя.

Двадесет и четвърта глава

Когато в дневна с внушителни размери семейният адвокат повтаря на висок глас „Абсурд! Абсурд!“, един баронет крещи „Проклетата жена!“, неговата съпруга е зациклила на „Безумие!“, вдовицата на бръснар от Найтебридж се провиква в убедително кресчендо: „Казвам ви, че видях знак! Знак видях!“, то децибелите в тази стая надскачат всички препоръчителни норми и могат да подействат стресиращо на всеки, който в този момент реши да навести помещението.

Поне на Сид глъчката му подейства по този начин. Той влезе в момента, в който данданията достигна своя пик, и се почувства така, все едно е на бурна среща на фулъмското дискуссионно общество, когато страстите се нажежаваха и половин дузина почетни членове се опитваха да изложат по едно и също време своето социално недоволство. Кандидат-графът се огледа раздражено. Беше постъпил съвсем благородно, позволявайки на тези заговорници да заговорничат в собствената му къща, и най-малкото, което можеха да направят в знак на признателност, беше да заговорничат по-тихо.

– Ей! – ревна той с глас като йерихонска тръба.

Гюрюлтията изведнъж стихна. Сид огледа събранието с поглед като нажежен ръжен.

– Да му се не види! И казвате на това събрание? Прилича повече на папагалска клетка в зоологическата градина.

Нахлуването на този нежелан елемент и злонамерените му забележки разтърсиха из основи сър Хърбърт Басинджър.

– Махай се оттук! – избумтя той.

– Иска ти се, кобро, иска ти се, ама няма – сряза го Сид.

И тогава той забеляза мамчето Прайс. Смаян от присъствието й сред вражеския лагер, Сид застина.

– Мамо! Ти тук?

Емоционалният градус на мамчето Прайс удари тавана.

– О, Сид – извика тя, – видях го тъкмо навреме!

– Какво видя навреме?

– Знакът, скъпи. Беше изпратен. Още една секунда и щях да подпиша документа.

– Документ? – Изведнъж в главата на Сид проблесна светлината на прозрението. – Майко мила! – възкликна той невярващо. –

Машинациите продължават!

След което се обърна към сър Хърбърт, преливащ от справедливо възмущение.

– От всички лигави и слюзести човешки червеи – викна той с изтънял глас – ти печелиш бисквитката! Само за секунда да отделя очи от теб и започваш отново своите стари игрички. Гнусните ти номера могат да подлудят човека. – Сид се обърна и насочи обвинителен показалец към семейния защитник. – Ей, вие с лицето. Наричате себе си адвокат, а вземате участие в този долен заговор! Ще докладвам за вас на Министъра на правосъдието или на който там трябва, та да ви задраска от списъка на адвокатите.

Лейди Лидия не дочака да я наругаят и призова своите мъжки съюзници – разрешаването на ситуацията ѝ изглеждаше извън възможностите на крехка жена като нея.

– Няма ли някакъв начин да отстраним този ужасен млад човек? – изстена тя.

– Не, няма – отвърна ѝ Сид. – Не и докато не свърша онова, за което съм дошъл.

И той се обърна към вратата, както Уелингтън може би се е обърнал към своите войски при Ватерло, когато е давал заповед на цялата предна линия да започне настъплението.

– Внеси стълбата! – заповяда той.

И Чарлс, прислужникът, влезе, носейки с известно затруднение къса стълба, която сър Хърбърт загледа в пълно недоумение.

– Какво, по дяволите, те е прихванало? – поиска да узнае той.

Сид посочи към портрета на Дългия меч над камината.

– Призовавам Негова светлост – каза Сид. – Този портрет не е на сигурно място тук – Сигурен съм, че първото нещо, което ще направите, ако не отнесе веднага портрета, е да му нарисувате ново лице.

Сид огледа компанията, хвана свободния край на стълбата и тръгна решително към камината. Прислужникът Чарлс, който при запитване веднага щеше да признае, че изобщо си няма идея какво става, но затова пък се забавляваше страхотно, тръгна заедно с него като покорен съюзник. Чарлс беше на възраст, в която чуждите семейни кавги се приемат като чисто развлечение. А точно тази даваше всички признаци, че ще прерасне в тупаник, и ако търкалът наистина се състоеше, Чарлс щеше да се почувства на седмото небе.

За Слингсби, от друга страна обаче, като лоялен служител, цялата история от самото начало бе чудовищна и скандална. През всичките

единадесет години на своето икономстване никои никога не бе носил стълби в дневната. Кръвта му кипна и само респектът му към семейството го удържаше от активна намеса в сцената. Обикновено той не говореше, ако не беше запитан, но във времена като тези всички общопризнати правила не действаха.

– По ваше желание ли, сър Хърбърт – попита той, задъхвайки се леко от врящите емоции, – ще бъде свален този портрет?

– Разбира се, че не! – викна лейди Лидия.

– Естествено, че не – прогърмя и сър Хърбърт. – Махни проклетата стълба оттук!

Господин Уетърби не проговори, но гледаше Сид по заплашителен, правен начин, сякаш искаше да го информира, че случаят на Рекс срещу Уинтерботъм, Гуч, Симс и Мериуедър покрива напълно настоящата ситуация и най-добре е Сид да внимава.

Сид обаче не можеше да бъде възпрян нито с дума, нито с поглед. Той си знаеше правата и смяташе да се придържа стриктно към тях.

– Имам намерение да покажа този портрет в съда. Той ще ми бъде от полза при моята защита и смятам да го взема.

Мамчето Прайс не беше съвсем в час относно крайната цел на ставщото в момента, но реши, че една успокоителна дума няма да навреди.

– О, Сид – каза тя, – не бъди такъв сприхав.

Сид отхвърли намесата ѝ с нетърпелив финт с китката.

– Не се бъркай, мамче. Ей, дай ми я – викна той с неочакван гняв, защото Слингсби, който бе преодолял колебанията си и бе преминал към активни действия, го избута настрана и го принуди да сдаде позицията си в предния край на стълбата. Сид се спусна обратно, за да си я възвърне, но Слингсби и Чарлс, последният преливащ от удоволствие, я вдигнаха над главата му.

Сид нададе ужасен кряк.

– Накарайте ме да мина под стълбата! Тъкмо когато започва гледането на моя случай!

Този последен удар изглежда бе унищожил в него и последните му остатъци от самоконтрол – никои не би могъл да прекара живота си с мамчето Прайс без да развие суверен поглед върху нещата от живота, затова злощастният инцидент го беше засегнал дълбоко. У него се създаде впечатление, че не само видимият, но и невидимият свят е против него. Обезумял, Сид се вкопчи диво в пешовете на икономското сако и този жест даде официалното начало на Битката за стълбата.

Тъй като това беше сцена с преобладаващи екшън-елементи, в която би било неразумно да се очаква нещо от рода на блестящ и остроумен диалог от участниците в нея, господин Уетърби цъкна с език и заяви, че всичко това е много необичайно. Мамчето Прайс възкликна:

– Сид, скъпи!

Слингсби кресна:

– Махни си мръсните ръце от мен, вагабонтин такъв!

Но като изключим тези спорадични реплики, бойните действия се водеха в мълчание, нарушавано само от тежкото дишане на воюващите и виковете на ранените.

Сякаш с одобрение, Дългият меч мълчаливо надничаше от мястото си, разкриващо му прекрасна видимост към бойното поле. Безчет бяха случаите, когато и той бе вземал дейно участие в подобни марици всеки срещу всеки. Ако трябваше обаче да предложи някакъв критичен коментар, то това би било съжалението, че участниците не разполагат с необходимите за целта бравички. Като изключим това, други забележки той нямаше.

Битката стана още по-въълнуваща, когато и сър Хърбърт Басинджър бе въвлечен във вихъра на боя.

В началото на сражението сър Хърбърт стоеше настрана, свеждайки участието си само до думи и жестове. Но въртележката от трима и стълба неочаквано се понесе към мястото, което заемаше. Сид беше преместил захвата си от икономската дреха към самата стълба, цялата композиция залитна към баронета и за да не пострада, той бе принуден да отблъсне стълбата. В този момент Слингсби и Чарлс бързо вдигнаха спорната стълба и после я смъкнаха надолу. Това неочаквано движение изложи на сериозен риск физическата цялост на сър Хърбърт. За да предотврати болезнен удар в пищяла си, той подскочи като младо агънце и приземявайки се, се намери с крака между стъпалата на стълбата. Тази крайно неудобна позиция го принуди да подскача енергично насам-натам в зависимост от хаотичното движение на цялостната композиция.

– Престанете! – ревна сър Хърбърт. – Не виждате ли, че ще ме разчекнете след малко? Престанете!

Икономът чу гласа на началството и не остана глух към неговите искания. С херкулесовско усилие той натисна стълбата към пода. Тя се люшна рязко настрана и Сид, оказвайки се на пътя ѝ, политна към земята като житен клас под сърпа на жътваря.

Стълбата изтропа на пода. Сър Хърбърт, освободен от подвижния капан, се хвърли в креслото, стискайки крака си.

– Триста дяволи проклетни! – викна той, гърчейки се. – Пръста ми! Ох, ох, пръста ми! – той погледна към Сид. – Всичко е заради тебе, противен хулиган такъв.

В този момент нито една обида или словесна провокация не би могла да направи впечатление на Сид. Той беше прескочил тази фаза и сега се държеше за корема и се въртеше в бърз ритъм около оста си.

– Ако сте разместили някои от вътрешностите ми – изрече на пре-секулки той, – ще натикам много от вас в панделата!

Треперещ от гняв, сър Хърбърт се обърна към Слингсби. Имаше вид на ангела на отмъщението от Страшния съд.

– Слингсби, би ли отпратил този млад човек от имението колкото е възможно по-скоро.

Блажена усмивка се разля по измъченото лице на иконома.

– Моля за извинение, сър Хърбърт, мога ли да чуя още веднъж вашето нареждане?

– Погрижи се – потвърди лейди Лидия – този млад човек да си опакова багажа и да бъде изпратен заедно с него до външната порта.

– Да, милейди. Благодаря, милейди.

Облизвайки устни, икономът впери за момент поглед в дясната си обувка, а после, като свиваше и разтваряше юмруци, тръгна към Сид.

Сид заотстъпва към прозореца.

– Спри! Спри веднага! – настоя той. – Без насилие!

Мамчето Прайс се хвърли на пътя на Мъстта.

– Теодор! Да не си посмял да го пипнеш!

– Махни се от пътя ми, Бела.

– Предупреден си – каза Сид нервно, без да прекъсва своето отстъпление, но след като постъпателното движение на иконома стана твърде заплашително, за да бъде игнорирано, той неочаквано се стрелна към прозореца. Тази маневра го сблъска с Тони, който следван от Фреди и Поли в този момент влизаше в стаята.

Тони хвана здраво Сид и го върна обратно в дневната.

– Футболният сезон тази година май е започнал по-рано? – бе неговият озадачен коментар, като местеше поглед от Слингсби, който дишаше така шумно, че човек получаваше усещането, че всеки миг от устата му ще лумне огън, към Сид, заел безопасна позиция зад дивана с голяма ваза в ръка.

– Какво става тук?

Сър Хърбърт отговори на запитването.

– Лорд Дройтуич доказва своето благородно потекло като се бие с

иконома.

– Добре де, може и да съм попрекалил – отвърна Сид дрезгаво и с извинителна нотка в гласа, – ама кръвта ми се качи в главата.

– Тази твоя кръв като че ли и досега е там – отбеляза Фреди.

– Едва ли съм първият Дройтуич, който допуска грешка.

– Не си – съгласи се сър Хърбърт. – Ако ти наистина си Дройтуич, баща ти е направил огромен гаф.

Сид се засегна и се обърна към мамчето Прайс.

– Чу ли това? – После отново погледна сър Хърбърт. – Въпреки вашето провокаторско поведение – каза той с достойнство, – аз направих всичко възможно да запазя приятелските си отношения с теб и леля Лидия, но изглежда от това няма никаква полза.

– Но какъв е проблемът? – попита Тони.

Сър Хърбърт изсумтя. Скорошното му преживяване с проклетата стълба беше разцентровало системите му. Вярно, болката в пръста беше започнала да затихва, но нервите му все още бяха като пренатегнати струни на китара.

– Опита се да свали Поурбус – изрече през стиснати устни той.

– Не е вярно – разгорещено отрече Сид. – Искях само онази картина ей там.

– Името на художника, нарисувал портрета на Дългия меч – каза лейди Лидия назидателно, – е Поурбус.

– О? – Сид трудно преглътна недоразумението. – Наричайте си го както си искате.

Тони вдигна вежди в почуда.

– За какво ти е притрябвал пък дъртия Дълъг меч?

– За да не вземат да се изкушават с него. Никак не ми се иска да му пренарисуват лицето преди да съм го занесъл в съда. Мамче – махна Сид подканващо с ръка на единствения си съюзник, – я хвърли един поглед към тоя стар разбойник и ми кажи на кого ти напомня?

– Ами...

– Прилича ли на мен или не? – нетърпеливо я прекъсна Сид.

Мамчето Прайс зяпна към портрета.

– Той много прилича на теб, скъпи.

– Липсва му само моето изражение. Имам предвид решителността. Може би си е имал човека, но онзи художник Порпос не е могъл да я предаде както трябва. Все пак моите адвокати смятат, че тази стара кримка много ще ми помогне и аз нямам намерение да го оставя на разни змии да го обикалят.

Тони се разсемя.

– Това ли е всичко, което ти тежи на сърцето? Няма нужда да се притесняваш. Лично аз ще се погрижа Дългия меч да свидетелства в съда със същото лице, каквото си е изтеглил от торбата с късметите.

– Брей! – възкликна Сид впечатлен. – Ти може да си син на бръснар, но трябва да ти се признае, че се бориш като джентълмен. Предполагам знаеш, че тази картина ще те довърши окончателно? Ако мамчето се придържа към своята история, както има намерение да го направи...

– Много вероятно.

Сид изглеждаше леко озадачен.

– Не искаш ли да спечелиш делото? – попита той.

– Виж, честно да ти кажа – отвърна Тони, – след като чух новините на Фреди, признавам, че започвам да се колебая. Ако спечеля, ще съм лорд Дройтуич...

– Ти няма да спечелиш.

– Ако пък загубя – ще се запознаете с Прайс, бъдещия милионер.

– Какви ги говориш, по дяволите – поиска да разбере сър Хърбърт.

– Кажи им, Фреди.

Почитаемият Фреди пристъпи напред с обичайната си грация.

Двадесет и пета глава

При общуване със свои събратя в поведението на Почитаемия Фреди Чок-Маршъл винаги се появяваше някакво усещане, че гледа на себе си като на единствения разумен възрастен сред тъпата бавноразвиващи се сополанковци. В следващите секунди точно това чувство се засили до крайност, защото Фреди огледа малката групичка пред себе си с неприкрито бащинско снизхождение. Всеки един от тях можеше спокойно да прочете в очите му, че ако му повери решаването на проблемите си, никога няма да се сблъска нито с тревогата, нито с грижата.

Почитаемият прочисти гърло и дръпна маншети.

– Не знам – подхвана разказа си, оглеждайки разнородната компания, сякаш за да се увери дали не подлага на прекалено тежко изпитание тяхната интелигентност – дали някой от вас някога е чел поезия?

Сър Хърбърт, чийто дух се бе намирал и в по-спокойно състояние от сегашното, издаде звук като от игла на грамофон, плъзгаща се извън плочата, и предложи с грубост, която не се опита да прикрие, племенникът му веднага да премине към същността на въпроса, по който ще се изказва. От негова страна това си бе кален номер, защото неприятният апостроф бе способен да разстрои по-нервен оратор, но Фреди само хвърли хладен поглед към чичо си.

– Ще стигна до същността след малко. Моята забележка относно поезията, както ще откриете много преди да остарееете и побелеете, има съществена връзка с темата на дискусиата. Това, което исках да споделя с вас, е, че ако сте хвърляли око на някой и друг стих, сигурно сте попадали на приятно, кратко нещице от някой си, няма значение кой, което гласи следното:

Толкова много перли лъчисти
като капки светлина невинно чисти
сред дълбините морски в мрак обвити
се раждат в самота, от поглед скрити.

Толкова много цветя най-прекрасни
на дъгата сякаш рожби красни
сред пустинните пясъци от слънцето палени...

– О, мили боже!

– ...красотата си губят, от ръка непогалени – завърши Фреди прочувствено.

Рецитацията бе прекъсната от сър Хърбърт, чиито нервни центрове все още бяха със свръхчувствителността на отворени рани. Лейди Лидия, като предана съпруга, го подкрепи.

– Много си прав, Хърбърт. Фреди, скъпи – простена тя умолително, – наистина ли е необходимо. Искам да кажа, че ние по всяко време можем да те слушаме как рецитираш.

– Лельо Лидия – отвърна Фреди по-меко отколкото би отвърнал на чичо си, защото нямаше желание да бъде груб с жените, – толкова много ли искам, когато ви помолих да си изключите звука само за половин минутка? Как да продължа, когато собствената ми кръв и плът ме прекъсва през две секунди? Би ли млъкнала за малко?

– О, добре, добре.

Фреди обобщи.

– А сега ще ме попитате защо тези перли и цветя са описани в такава губеща позиция? Защо никога не са се придвижили нагоре в класацията? Какво им е попречило да се напънат и да изплуват на повърхността? Защото те са били чудесни перли и прекрасни цветя. И са се изгубили просто така. Защо? Ще ви кажа. Защото не са имали зад себе си интелигентен и талантлив агент с гениален търговски нюх, за да им проправи пътя нагоре. Какво е красотата без добра търговска политика? Каква е ползата да притежаваш диамант като юмрук, ако не знаеш как да го използваш? Това важи и за цветята. Аналогичен е случаят и с лосионите за възстановяване на косата.

Сър Хърбърт отново понечи да се обади, но срещна очите на племенника си и се отказа.

– Преди много години – продължи Фреди – един човек създава дяволски добър лосион за възстановяване на косата. Какви са му съставките аз не бих могъл да ви кажа. Малко от това, малко от онова предполагам. И го нарекъл „Дерма виталис“.

Сид седеше с брадичка подпряна върху дланите си и очи втренчени в лика на Дългия меч, сякаш се страхуваше, че ако ги отдели оттам за миг, той веднага ще вземе да се преобрази в нещо друго. Сега за първи път прояви интерес към историята на Фреди.

– Какво? – надигна глава той. – Какви са тия приказки за „Дерма виталис“?

– Ако Фреди няма намерение да изрецитира още няколко поеми – му обясни Тони в опит да го успокои, – скоро ще научиш всичко.

Историята му е трепач. Ако някой от тук присъстващите има слабо сърце, да се хване за нещо. Фреди, изкарай набързо „Гунга Дин“ () и премини най-после към фактите.

Фреди обаче отказа да бъде пришпорван.

– „Дерма виталис“ на Прайс – продължи той – винаги е бил потенциален победител, но не е имало кой да застане зад него и да го побутне нагоре. Старият Прайс изглежда го е буталирал от дъжд на вятър и е шитвал по някое шише от време на време на нуждаещ се клиент, но това не би могло да се нарече истинска търговия. И ето че се появявам аз. Единствено моя милост съзря какво богатство се крие в тази чудодейна микстура, ако се подходи правилно. И аз реших да я извадя на светло. Перлата, родена сред дълбините на Мот стрийт, с мрак обвити. И я сграбчих здраво.

Фреди обходи публиката си с пламтящ поглед.

– Да, сграбчих я здраво – повтори той. – Първото, което направих, бе да снабдя с половин дузина бутилки бъдещия американски тъст на Тъби Бриджнорт, като преди това се бях информирал от сигурен източник, че в главата е като гол охлюв. Проведох с него делови разговор, докато поглъщахме калориите си в „Риц“. „Само го пробвайте – казах му аз. – Това е всичко, за което ви моля. Няма с нищо да ви навреди, ако пробвате, нали?“ Много разумна стара птица се оказа бъдещият тъст на Тъби. Не съм учуден, че се радва на такова богатство. Той е отворен за нови идеи – качество, без което човек не може да успее. Старата лисица разбра същината на молбата ми. И изпробва „Дерма виталис“. И сега, само две седмици по-късно върху яйцеподобното му кубе се е появило нещо, което прилича на изтривалка за обувки в зародиш.

Възбудено възклицание се откъсна от устните на Сид. Той беше развълнуван до дъното на душата си.

– Ако това е вярно – викна той с нотка на благоговение в гласа, – името на Прайс ще влезе в историята.

– И сега – подхвана финалните реплики Фреди – ще бъде създадена компания с предмет на дейност производство и разпространение на миксурата, а аз съм изпратен да намеря Тони и да го накарам да назове сума. Старият Биймиш ми каза, че можеш да вдигаш колкото поискаш, Тони, защото акциите щели да бъдат пуснати на американския пазар и по някакъв начин, който не претендирам, че разбирам, щели да плащат разни други босове, а не той. Мисля, че винаги става така при тези финансови акули.

Сид се беше изправил и се цъкеше като човек с видения.

– Леле! Ще поискам сто хиляди! Проклет да бъда, ако не поискам.

Ироничен смях се стрелна от устните на Фреди като изстрелян от револвер куршум. Звукът накара Сид да застине с вдигнат крак, докато кръстосваше с трескави крачки стаята. Той се обърна ядосан, а подозрението го изпълни до краен предел – внезапните иронични смехове винаги действаха на Сид всеяващо.

– Защо виеш като гладна хиена?

– Просто ме забавлява мисълта за мераците ти да преговаряш със стария Биймиш. Бедната ми заблудена овчица! Та какво общо имаш ти с цялата фиеста?

– Ъ?

– „Дерма виталис“ – обясни Фреди – принадлежи на Тони.

Когато смисълът на последните думи най-сетне достигна до главния мозъчен център на Сид, ченето му бавно се свлече надолу, а по лицето му пропълзя гневна червенина.

– Аха! Мислиш си, че можеш ей така просто да ограбиш моите законни наследствени права, така ли?

– „Дерма виталис“ не е твое законно наследствено право.

– Точно така – включи се и сър Хербърт. – Не можеш да грабнеш и двете дини, млади момко. Ако си лорд Дройтуич, ти не можеш да имаш каквато и да е връзка с оная чудесия на Прайс, както и да е името ѝ.

Последва напрегната тишина. По всичко личеше, че цялата машинария в главата на Сид работеше под пълна пара. После с внезапен скок, който изтръгна от мамчето Прайс едно ужасено „Ох!“, той сграбчи бедната женица за китката и я задърпа на буксир към бюрото касто пристанищен кратер – презокеански лайнер. Сид вдигна писалката и я натика в ръката ѝ.

– Документа, мамо! Подпиши го! Веднага!

– Но, Сид...

– Да, Сид! – викна претендентът. – Аз съм Сид и възнамерявам да остана Сид до края на дните си. Сид Пройс, единственият собственик на прочутия „Дерма Виталис“. – Той се обърна към семейния консилиум. – Мислите си, че умирам да стана някакъв си мизерен граф? Кофти късмет!

Сид взе документа и го пхна в джоба си.

– Смятам да го прибера на сигурно място, в случай, че се опитате да ми спретнете мръсен номер. Ако някога някой от вас започне пак да разравя тая работа с лорд Дройтуич, аз ще му бутна в лицето ей тая хартийка, подписана от мамчето в пълно съзнание, като доказателство, че

цялата история е пълна фантазия и измислица. Хайде, мамо! – завърши той и се отправи към френския прозорец.

Вихърът на събитията беше довел мамчето Прайс до такова скашкано състояние, че тя вече не знаеше дали стои на краката или на главата си. Умът ѝ беше хаотична смес от черни котки, поличиби, кашлящи адвокати и документи.

– Правилно ли постъпих? – попита треперливо тя.

– Разбира се, че постъпи правилно. И откъде ти дойдоха наум всичките тия измишльотини, че съм граф – каза Сид – изобщо не мога да си обясня.

И избута мамчето през френския прозорец, след което се обърна за една последна, финална реплика към останалата без дъх аудитория:

– Ако някой от вас за в бъдеще иска да се свърже с мен, да ми звъни в „Риц“!

Фреди улови погледа му.

– И не забравяй – напомни му той с вежлив тон, – че комисионната ми е десет процента.

Част от слънчевия ореол, с който се беше сдобил Сид, помръкна. Той погледна Фреди с мрачен копнеж.

– Как ми се иска да мога да те обръсна пак някой ден!

После се обърна и се стопи в ухания въздух на Лангли Енд.

Тони посегна към ръката на Поли.

– Е, това е! – заключи той.

Сър Хърбърт изглеждаше подмладен поне с десет години. Изчезналите по чудо буреносни облаци, надвиснали до преди минути над фамилията, накараха душата му да закънти като каледна камбанка.

– Тони! – гласът му се пречупи от преливащите емоции. – Сърдечни поздравления!

Тони засия.

– Благодаря... А – сепна се той, – ти имаш предвид връщането на титлата? Аз пък си мислех, че е заради женитбата ми с Поли.

Несъмнено моментът се оказа конфузен. Някои от задръжките на сър Хърбърт, които бяха посвили перки, за да дадат път на радостта, отново подадоха глави.

– Ъ... хъм... – започна той.

Лейди Лидия беше тази, която разсече гордиевият възел. Тя беше тази жена, способна да погледне в очите неизбежното. Затова отиде при Поли и я целуна. И ако в тази целувка имаше и щипка съжаление, съжаление за онази незнайна представителка на древна фамилия или поне

наследничка на солидно богатство, която никога нямаше да стане лейди Дройтуич, тя успя умело да я прикрие.

– Скъпа моя – каза лейди Лидия, – сигурна съм, че Тони трябва да бъде поздравен за избора си.

После се обърна към Слингсби.

– Иди и ми забъркай един коктейл, Слингсби. Имам страшна нужда от нещо освежаващо.

– Не! – отсече твърдо Фреди. – При случай като този има само един човек, който може да забърка коктейлите. – Той чукна с пръст елегантната си гръд. – Фредерик Чок-Маршъл, човекът, пренесъл добрите новини от Екс до Гент. (на остров Екс в Атлантическия океан, близо до френския бряг, Наполеон се е предал на англичаните през 1815 г. Новината била отнесена на Уелингтън в белгийския град Гент, бел. пр.)

– Добре, дори и да ме отрови – каза лейди Лидия, придружавайки го до вратата, – ще умра щастлива.

Слингсби се отдръпна настрана, за да ги пропусне да минат и оформи ариергарда на процесията. Подобното му на пълнолика луна лице си яеше, озарено от буен вътрешен пламък.

– Коктейл ли каза? – възкликна сър Хърбърт живо. – Идеята никак не е лоша. Уетърби...?

– Именно! – отвърна Уетърби.

Тони целуна своята Поли.

– И така, най-накрая – проточи той – Антъни, петият граф Дройтуич заживя мирно и щастливо...

Поли се беше отдръпнала от него и го гледаше с жаловит поглед.

– Тони, не мога!

– Какво не можеш?

– Да се ожена за теб.

Тони се усмихна самоуверено.

– Само почакай да те заведе до Сейт Джордж – каза той. – Ще видиш колко бързо ще можеш да се ожениш за мен!

– Но това място. Толкова е голямо!

– Ще свикнеш.

– Но аз не мога да бъда графиня.

– Не бъди такава снобка относно графините – смъмри я Тони. – Ти си също толкова добра, колкото тях.

– Но аз съм ужасно уплашена!

– Чуй ме, Поли – каза Тони. – Когато ме прие в твоя живот, аз бях

бръснар. С труд и постоянство си проправих пътя до графската титлата. Ти не можеш да ме изоставиш точно сега. Това ще бъде удар за всички амбициозни и способни хора. Само си помисли как ще обезкуражиш онези млади мъже, които се опитват да постигнат нещо в живота си. Каква е ползата да се поти човек, за да спечели богатство и слава, когато собственото му момиче ще го изостави точно в мига на победата?

– Но, Тони... не можеш ли да разбереш? Не можеш ли да видиш?... Аз не съм подготвена... Аз трябва...

– Стига! – прекъсна я решително Тони.

И той сложи край на вайканията ѝ, като я грабна на ръце и я понесе към вратата. Там спря за момент, за да я целуне.

– Тони и Поли! – напомни ѝ той. – Добрата стара фирма!

Тони отново я целуна и двамата поеа нататък, където мелодичното потракване подсказваше, че Почитаемият Фреди Чок-Маршъл върши с усърдие своята работа.

КРАЙ

© 1931 П. Г. Удхаус
© 2007 Красимира Маврова, превод от английски

P. G. Wodehouse
If I Were You, 1931

Сканиране, разпознаване и редакция: Теодора, 2008

Публикация

Издателска къща „Кронос“

Превод: Красимира Маврова, 2007

Оформление на корицата: Александър Георгиев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8460>]